PA
3973
.M4
1825

LIBRARY OF CONGRESS.
Chap. PA 3973
Shelf .M4
1825
UNITED STATES OF AMERICA.

EURIPIDIS

MEDEA

EDIDIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE

1871
CITY OF

IN USUM SCHOLARUM

LIPSIAE

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXV.

PA3973
.M4
1825

TMP96-003773

ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Ἰάσων, εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται τὴν Κρέοντος, τοῦ Κορινθίων βασιλέως, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παραιτησαμένη μίαν ἡμέραν μεῖναι, καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ, περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ, ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ, τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, *) ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν,

*) Schol. ad versum 10. hujus tragoediae: *Πολύδικός τις λόγος* (pessime libri *πολυάϊκός τ. λ.*, litteris *α* et *δ* inter se permutatis, ut millies factum monet Bastius Epist. crit. append. p. 50.) *φέρεται τῶν φιλοσόφων, ὃν καὶ Παρμενίσκος ἐκτίθησιν, ὡς ἄρα πέντε τάλαντα λαβὼν παρὰ Κορινθίων Εὐριπίδης μεταγάγοι τὴν σφαγὴν τῶν παίδων ἐπὶ τὴν Μήδειαν· ἀποσφαγῆναι γὰρ τοὺς παῖδας Μηδείας ὑπὸ Κορινθίων, παροξυνθέντων ἐπὶ τῷ βασιλεύειν αὐτὴν θέλειν, διὰ τὸ τὴν Κόρινθον πατρῴαν αὐτῶν κτῆσιν εἶναι· ὃν μετήγαγεν ἐπὶ Μήδειαν* etc. Cf. eundem ad v. 276., Apollod. 1. c. 9. §. 28., Aelian. Var. Hist. 5. c. 21., Barnes. vit. Eurip. §. 17., Boeckh. de graec. Tragoed. princ.

Uncinis inclusa primus edidit Br. In voce *γενναιοφρόνως* Beck. latere putat *ὁ Σικυώνιος Νεόφρων*: nec dubium, quin Neophron agatur, de quo videndus inter alios Frid. Osannus Analectorum crit. cap. 5.; sed scribendum potius: *ὑποβαλέσθαι, γενναῖον Νεόφρονος διασκευάσαντος: γενναῖον*, *genuinam Euripidis fabulam.* Saepe *αι* pro *ε* scriptum in libris veteribus, et contra: quare credibile est, exaratis hisce *γενναῖονναιόφρονος*, cum similis syllaba *ναι* periisset, ut fieri solet in hoc genere, ex duabus conflatam extitisse vocem *γενναιόφρονος*, vel *γενναιοφρόνως*, sicut etiam *ο* et *ω* litterae haud raro permutatae inter se deprehenduntur in codicibus. Matth.: *ὑποβαλ., παρὰ Νεόφρονος διασκευάσεως, ὡς* etc., quam scripturam parum se intelligere dicens Elmslejus, editor hujus fabulae novissimus, cum in C. Romano repererit hoc *τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας*, virgula posita post *ὑποβαλέσθαι*, in hoc vocabulo intelligit *ὁ Εὐριπίδης*, ut Neophronis fabulam Euripides dicatur expressisse, non Euripidis Neophron. Vix enim operae pretium fuisse poëtam paene ignotum furti litterarii insimulare; contra notatu dignissimam ejusmodi fraudem nobilissimi ferme omnium Tragici. „Ita," inquit, „accipien-

ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κἀκεῖσε Αἰγεῖ, τῷ Πανδίονος, γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν, ὡς ἡ Μήδεια ἑψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσειε. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Αἴσονος, ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

> Αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἡβώοντα,
> γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
> φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφοὺς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Στάφυλος δέ φησι, τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεὼς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσούσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι, τελευτῆσαι αὐτόν.

(Τὸ δρᾶμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι, γενναιοφρόνως διασκευάσας, ὡς Δικαίαρχός τε περὶ τοῦ Ἑλλάδος βίου, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι. μέμφονται δὲ αὐτῷ τὸ μὴ πεφυλακέναι τὴν ὑπόκρισιν τῇ Μηδείᾳ, ἀλλὰ πεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσε τῷ Ἰάσονι καὶ τῇ γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ, διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν, καὶ ἡ ἐπεξεργασία μηδ' ἐν νάπαισι, καὶ τὰ ἑξῆς· ὅπερ ἀγνοήσας Τιμαχίδας

da mihi videntur, quae de hoc rumore dixit Diogenes Laërtius Menedemo II. 134. ὥστε παίουσιν οἱ λέγοντες, μηδὲν αὐτὸν ἀνεγνωκέναι πλὴν τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου, ἣν ἔνιοι Νεόφρονος εἶναι, τοῦ Σικυωνίου, φασίν. Eadem tradit Suidas, cujus verba sunt: Νεόφρων, ἢ Νεοφῶν, Σικυώνιος, τραγικὸς, οὗ φασιν εἶναι τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν." Sic ille, parum probabiliter: siquidem eodem loco Suidas Neophronem in Callisthenis familiaritate versatum, et Alexandri M. jussu simul cum illo occisum esse narrat; cujus quidem narrationis fidem labefactari Elmsl. non recte existimat eo, quod Suidas v. Καλλισθένης Nearchum, Tragicum, una cum Callisthene interfectum dicit: nam facile fieri potuit, ut memoria falsus in tanta rerum copia Suidas alterum pro altero nomen, praesertim simile, poneret; veritatique magis est consentaneum, Neophronem, aliunde notum, dicere eum voluisse quam Nearchum, cujus non nisi isto Suidae loco fit mentio, ut ipse monet Elmslejus. Huc accedit, quod multo major futura erat Neophronis auctoritas, si et antiquior Euripide fuit, et is, quem maximi nominis scriptor imitaretur, cum in Diogenis Laërtii verbis, ab Elmslejo laudatis, non recentioris modo, sed etiam minus probati, Neophronis inesse videatur significatio. Sed haec hactenus.

τῷ ὑστέρῳ φησὶ πρώτῳ κεχρῆσθαι, ὡς καὶ Ὅμηρος (Odyss. 5, 265.)· εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.)

Ἀριστοφάνους Γραμματικοῦ. Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι τὴν Κρέοντος θυγατέρα Γλαύκην, ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην, καὶ Κρέοντα, καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσουσα. παρ' οὐδετέρῳ *) κεῖται ἡ μυθοποιΐα.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας.

Ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἑβδόμην Ὀλυμπιάδα. **) πρῶτος Εὐφορίων, δεύτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς ***), Θερισταὶ Σάτυροι. σώζεται. †)

*) h. e. neque apud Aeschylum, neque apud Sophoclem. Cf. alterum argum. Alcestidis.

**) Complectitur ista Olympias annos ab U. C. 323. — 326., sive ante Christum natum 431. — 428.

***) Imo: Δίκτυς, Φιλ., Μήδεια: siquidem necesse est, Dictyn fuisse Euphorionis fabulam, etsi cognominem Euripides scripsit, cujus extant fragmenta.

†) Inepte libri οὐ σώζεται, cum supersit tragoedia. Ortum videtur ου ex οι antecedente.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

ΤΡΟΦΟΣ.

Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος i. tr.
Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Συμπληγάδας,
μήδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε

Vers. 1. διαπτᾶσθαι pleraeque edd. tam nostri, quam Aristophanis Ran. 1429. Verum tum debebat esse verbum πτάομαι, πτῶμαι, quod nullum est, Attici enim in praesenti adhibent πέτομαι, πέταμαι, in aoristo ἐπτόμην, ἐπτάμην, quorum prius ita praeferendum judico, ut contra librorum tamen consensum nihil mutetur etc. P. De nave Argo, qua vecti sunt Argonautae, nota omnia.

2. Κόλχων ἐς αἶαν. Schol.: πόλις ἐν Σκυθίᾳ, οὕτω καλουμένη ὀνομαστικῶς. κυανέας δὲ (Συμπληγάδας) τὰς περὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου λέγει, αἳ δι' ἀπάτην τῆς ὄψεως δοκοῦσιν ἐνταῦθα κἀκεῖ φέρεσθαι. τὰς δὲ Συμπληγάδας ὁ Σιμωνίδης Συνορμάδας φησίν. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν γεωγραφουμένοις φησὶ τὸν πλοῦν στενὸν εἶναι καὶ σκολιὸν, διὸ (legitur δι' οὗ) φαντάζεσθαι τοὺς πλέοντας τὴν ἀπόκλεισιν τῶν πετρῶν. κυανέας, μέλανας. Mela 1, 19, 80.: *Rarae urbes; Cerasus et Trapezus maxime illustres.* Inde is locus *est*, *ubi finem ductus a Bosporo tractus accipit; atque inde se in sinu adversi littoris flexus attollens angustissimum Ponti facit angulum. Hic sunt Colchi; hic Phasis erumpit; hic eodem nomine, quo amnis est, a Themistagora Milesio deductum oppidum; hic Phrixi templum, et lucus fabula vetere pellis aureae nobilis.* Hodie Colchis dicitur Mingrelia. Rursus Mela 2, 7, 19.: *Contra Thracium Bosporum* (insulae) *duae parvae, parvoque distantes spatio, et aliquando creditae dictaeque concurrere, et Cyaneae vocantur et Symplegades.* Cf. Strabo 11, 2., Ovid. Met. 7. etc.

3. μήδ' et ποτὲ Janus Lascaris, qui Medeam, Hippolytum, Alcestin et Andromachen imprimi curavit litteris majusculis, Florentiae, anno circiter 1496.; quam editionem rarissimam qui summa cum religione contulit, Porsonus utramque scripturam probat, sed in ordine reliquit ποτε. μήδ' etiam Ald. et hoc et sequente versu. V. μηδ'. Sane encliticae oxytonae, qualis est ποτὲ, quamvis praegresso verbo oxytono, servare videntur accentum suum in fine, ut sententiarum, sic etiam versuum. Pelion nobilissimus Thessaliae mons. Strabo 9, 5.: Ἔστι δ' αὐτῆς (τῆς Θετταλίας) πρὸς θαλάσσῃ μὲν ἡ ἀπὸ Θερμοπυλῶν μέχρι τῆς ἐκβολῆς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν ἄκρων τοῦ Πηλίου παραλία βλέπουσα πρὸς ἕω, καὶ πρὸς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας τὰ βόρεια. Ἔχουσι δὲ τὰ μὲν πρὸς Εὐβοίᾳ καὶ Θερμοπύλαις Μαλιεῖς καὶ οἱ Φθιῶται Ἀχαιοί· τὰ δὲ πρὸς τῷ Πηλίῳ Μάγνητες.

τμηθεῖσα πεύκη, μήδ' ἐρετμῶσαι χέρας
ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος
Πελίᾳ μετῆλθον· οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἰωλκίας,
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος·
οὐδ' ἄν, κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἁνδάνουσα μὲν,
φυγῇ πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτὴ δὲ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι·
ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα·
προδοὺς γὰρ αὐτοῦ τέκνα δεσπότιν τ' ἐμὴν,
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
Μήδεια δ', ἡ δύστηνος, ἠτιμασμένη
βοᾷ μὲν ὅρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς

4. Monet P., *ἐρετμῆσαι* esse *remigare*, *ἐρετμῶσαι remigare cogere*, sive *remigio applicare.* Hesychius e Lexico tragico: *ἐρετμῶσαι. κώπαις ἁρμόσαι*, quod huc refert cum Abreschio P.

5. *ἀριστέων* malint P., Wakefieldius ad calcem Lucretii, G. Hermannus in annotatis ad Elmslejanam hujus fabulae editionem, aliique; sed recte Elmslejus monet, optimates non minus bene appellari *ἀρίστους* quam *ἀριστέας*, neque igitur sollicitandam esse lectionem librorum.

6. *Πελίᾳ*, Jasonis patruo et tutori. Vidd. interpp. Ovidii Metam. 7, 298. etc.

7. Mela 2, 3, 50.: *In Thessalia Larissa, aliquando Iolcos.* Ea in urbe habitavit Aeson, Jasonis pater, Thessaliae regno exutus a fratre Pelia; ad eamque appulit Jason redux cum Medea. Cf. 484., Alc. 809., Ovid. Metam. 7, 158. etc.

10. Occiso Pelia (vid. Ovid. l. l. ad 6.), vel in exilium ejectus ab Acasto, Peliae filio, vel huic sponte concesso regno (nam diverse haec tradunt Apollodorus 3, 9. et Diodorus Sic. 4, 54.), Jason cum uxore Medea Corinthum se contulit, ibique cum circiter decem annos vixisset, teste Apollodoro l. l., repudiata Medea, effecit, ut Corinthiorum rex Creon filiam ei suam desponderet.

12. h. e. *ἁνδάνουσα ὧν πολιτῶν χθόνα ἀφίκετο φυγῇ* (*ἀπ' Ἰωλκοῦ*). Male haec mutantur.

13. Stob., Beck., Elmsl. V.: *αὐτή τε.*

19. Hesych.: *αἰσυμνᾷ, βασιλεύει, ἄρχει. Εὐριπίδης Μηδείᾳ.* Praeter Euripidem neminem novi, qui verbum *αἰσυμνᾷν* usurparit. Schol.: *αἰσυμνᾷν ἐστι τὸ ἡγεῖσθαι καὶ ἄρχειν. ἰδίως δέ φησιν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι* etc. Elmsl., praeterea conferri jubens argumentum Oedipi Tyranni et interpp. Hesychii v. *αἰσυμνῆται.*

21. MS. A. scriptor Christi patientis v. 50., Jortinus, Br. P., Elmsl. V. *δεξιὰς, πίστιν μεγ.* P.:

πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται,
οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,
τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠδικημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος, ἢ θαλάσσιος
κλύδων, ἀκούει, νουθετουμένη φίλων·
ἢν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην
αὐτὴ πρὸς αὑτὴν πατέρ' ἀποιμώξῃ φίλον
καὶ γαῖαν, οἴκους θ', οὓς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς, ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο,
οἷον πατρῴας μὴ 'πολείπεσθαι χθονός.
στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται.
δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βουλεύσῃ νέον·
βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'. ἐγᾦδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν,
μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος,
ἢ καὶ τυράννω, τόν τε γήμαντα, κτάνῃ,
κἄπειτα μείζω ξυμφορὰν λάβῃ τινά·
δεινὴ γάρ· οὔ τοι ῥᾳδίως γε συμβαλὼν
ἔχθραν τις αὐτῇ καλλίνικον ᾄσεται.

Manuum, inquit, conjunctio *πίστις* eximie dicebatur, jam inde ab Homerico *δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν·* quem locum citat Scholiastes ad Aristoph. Acharn. 307. *Οἷσιν οὔτε βωμὸς, οὔτε πίστις, οὐδ' ὅρκος μένει·* ubi *βωμὸς* est jusjurandum per victimas, *ὅρκος* per verba, *πίστις* per dextras.

26. *ἐπεὶ*, *ex quo*, monente P. ad 136. *Elmsl.*

28. Cf. Androm. 517. etc.

33. *ἀτιμάσας ἔχει. Ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἠτίμησε. — καὶ Σοφοκλῆς* (fragm. incert. 85.) *παῖδας γὰρ, οὓς ἔφυσ', ἀναλώσας ἔχει. καὶ πάλιν· εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω.* Schol. Cf. 89, Hermann. ad Viger. §. 250., Matth. gr. gr. §. 559, 6.

40. Sequebatur versus *Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος,* huc retractus e 381. P.

41. Ita Scal., probante Elmslejo. C. Rom. *τυράννων*, pro eodem, ut videtur, et inde ortum vulgatum *τύραννον*. Schol.: *τυράννοις. τὸν Κρέοντα φησὶν*, i. e. *τυράννους*, ut animadvertit Herm.; verum hoc ipsum pro explicatione habendum est vocabuli *τυράννω*. Duales formas saepissime oblitteratas esse a librariis, passim monet P. in annotatis ad Euripidem.

44. Muret. V. L. 3, 11, qui comparat Herc. fur. 178, 683, Electr. 869.; Lambin. ad Horat. A. P. 123. Libri *οἴσεται*. Nimirum, inquit P., ut, cum scribere *οι* conaris, si lineola tangis circulum, *α* efficis,

ἀλλ᾽ οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι
κακῶν· νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.
ΠΑ. παλαιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,
τί πρὸς πύλαισι τήνδ᾽ ἄγουσ᾽ ἐρημίαν
ἕστηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
ΤΡ. τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,
χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν
κακῶς πιτνόντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ εἰς τοῦτ᾽ ἐκβέβηκ᾽ ἀλγηδόνος,
ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ
λέξαι, μολοῦσαν δεῦρο, δεσποίνης τύχας.
ΠΑ. οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;
ΤΡ. ζηλῶ σ᾽· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.
ΠΑ. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε·
ὡς οὐδὲν οἶδεν τῶν νεωτέρων κακῶν.
ΤΡ. τί δ᾽ ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
ΠΑ. οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ᾽ εἰρημένα.
ΤΡ. μή, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
σιγὴν γάρ, εἰ χρή, τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΠΑ. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαίτεροι
θάσσουσι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,

ita contra, si α exarare vis, et lineolam a circulo dividis, diphthongum οι effingis etc.

45. ἐκ τρόχων, a curriculis gymnasiorum.

49. τήνδ᾽ idem valet τῷ τῇδε, hic. Sic passim ὅδε etc.

53. Versus hic legitur etiam Bacch. 1020. ed. Hermann.

54. Matth., Schaef. V. πιτνοῦντα, quod praesentis participium est, sicut πιτνὼν aoristi. Vid. Herm. ad h. l. Eumathius VII. p. 314. πίτνοντα, ut monet P. Voluisse videtur πιτνόντα.

57. MS. E, liber P., scriptor Christi pat., P., al. V.: μολούσῃ. δεσποίνης MS. August. apud Valck., Romani 2, Cott., Lascaris, P., Matth., Elmsl. V. Μηδείας, quae est explicatio.

59. ζηλῶ σε. Formula negandi. Cf. Phoen. 1585. Nihil hic ironiae, quod putat Elmsl.

67. πεσσοὺς, loca, ubi calculis luditur. παλαίτεροι Pierson. e Christo pat. 1178., P. V.: παλαίτατοι. Hae formae saepissime miscentur. Cf. 706.

68. Strabo 8, 6., quo Corinthus agitur: Ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τριῶν ἥμισυ σταδίων ἔχον τὴν κάθετον, τὴν δ᾽ ἀνάβασιν καὶ τριάκοντα σταδίων, εἰς ὀξεῖαν τελευτᾷ κορυφήν· καλεῖται δὲ Ἀκροκόρινθος, οὗ τὸ μὲν πρὸς ἄρκτον μέρος ἐστὶ τὸ μάλιστα ὄρθιον· ὑφ᾽ ᾧ κεῖται ἡ πόλις ἐπὶ τραπεζώδους ἐπιπέδου χωρίου

ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
ξὺν μητρὶ μέλλει τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφὴς ὅδε,
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τάδε.
ΤΡ. καὶ ταῦτ' Ἰάσων παῖδας ἐξανέξεται
πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
ΠΑ. παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
κοὐκ' ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
ΤΡ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῷ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.
ΠΑ. ἀτὰρ σύ γ' (οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τάδε
δέσποιναν) ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγον.
ΤΡ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μή· δεσπότης γάρ ἐστ' ἐμός·
ἀτὰρ κακός γ' ὢν εἰς φίλους ἁλίσκεται.
ΠΑ. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γιγνώσκεις τόδε,
ὡς πᾶς τις αὑτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
ΤΡ. ἴτ' (εὖ γὰρ ἔσται) δωμάτων εἴσω, τέκνα·
σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε,
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ·

πρὸς αὐτῇ ῥίζῃ τοῦ Ἀκροκορίνθου. — Ἡ μὲν οὖν κορυφὴ ναΐδιον ἔχει Ἀφροδίτης· ὑπὸ δὲ τῇ κορυφῇ τήν τε Πειρήνην εἶναι συμβαίνει κρήνην, ἔκρυσιν μὲν οὐκ ἔχουσαν, μεστὴν δ' ἀεὶ διαυγοῦς καὶ ποτίμου ὕδατος. Φασὶ δὲ καὶ ἐνθένδε καὶ ἐξ ἄλλων ὑπονόμων τινῶν φλεβίων συνθλίβεσθαι τὴν πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους κρήνην, ἐκρέουσαν εἰς τὴν πόλιν, ὥσθ' ἱκανῶς ἀπ' αὐτῆς ὑδρεύεσθαι. Ἔστι δὲ καὶ τῶν φρεάτων εὐπορία κατὰ τὴν πόλιν etc. Margine marmoreo decoratus erat hic fons, et antris circumdatus, ut inter praecipua Corinthiorum artis opera numeraretur. Vid. Koepkius l. l. ad Phoen. 784., pag. 206.

72. Roman. A pro varia lect., et scriptor Christi pat. 1183. V. τόδε, quod minus placet Porsono propter homoeoteleuton.

76. τοῖσδε, τοῖς Μηδείας.

78. Schol.: παλαιῷ. τῷ διὰ τὸν Πελίου θάνατον ἐκβεβλῆσθαι Θετταλίας ὑπὸ Ἀκάστου, τοῦ παιδὸς Πελίου, ἢ τὸ καταλειφθῆναι αὐτὴν ὑπὸ Ἰάσονος, ὃ καὶ μᾶλλον. νέον δὲ τὸ ἐκβληθῆναι τῆς Κορίνθου. τὸ δὲ ἐξηντληκέναι ἀντὶ τοῦ πεπαῦσθαι· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις ἀντλούντων.

82. Elmsl. V. γὰρ ἔστ', cum ἐστὶ copula sit h. l. Vide, Anglo laudatum, Hermanni librum de emend. rat. gr. gr., c. 23., p. 84.

84. Quidam codd. γιγνώσκει, vel γινώσκει, histrines olim: τίς δ' ο. θν. τοῦτο γιγνώσκει σαφῶς, ut narrat Schol.

87. εἰ, quandoquidem. Cf. Androm. 202.

ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ᾽, ὥς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ᾽ οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα.
ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.
ΜΗ. δύστανος ἐγὼ μελέα τε πόνων, a. d.
ὤ μοί, μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν; a. par.
ΤΡ. τόδ᾽ ἐκεῖνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ a. d.
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
καὶ μὴ πελάσητ᾽ ὄμματος ἐγγὺς,
μηδὲ προσέλθητ᾽, a.
ἀλλὰ φυλάσσεσθ᾽ ἄγριον ἦθος, a. d.
στυγεράν τε φύσιν φρενὸς αὐθάδους!
ἴτε νυν, χωρεῖθ᾽ ὡς τάχος εἴσω!
δῆλον δ᾽, ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ᾽ ἀνάψει
μείζονι θυμῷ· τί ποτ᾽ ἐργάσεται
μεγαλόσπλαγχνος, δυσκατάπαυστος,
ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν; a. par.
ΜΗ. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, a.
ἔπαθον τλάμων, ἔπαθον, μεγάλων a. d.
ἄξι᾽ ὀδυρμῶν! ὦ κατάρατοι
παῖδες, ὄλοισθε, στυγερᾶς ματρὸς
ξὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι! a. par.
ΤΡ. ἰώ μοί μοι! ἰὼ τλῆμον! ant. d.
τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας a. d.
μετέχουσι; τί τούσδ᾽ ἔχθεις; οἴ μοι,
τέκνα, μή τι πάθηθ᾽, ὡς ὑπεραλγῶ!
δεινὰ τυράννων λήματα, καί πως
ὀλίγ᾽ ἀρχόμενοι πολλὰ κρατοῦντες

93. *κατ. τινα*, σκῆψαι κατά τινα.

96. Codd. *ἰώ μοι*, metro pessumdato.

105. Jungenda verba *θυμῷ μείζονι ἀρχῆς*, majore irâ quam initio. MS. E et Lascaris in margine *ἀνάξει*, quam scripturam, commemoratam Scholiastae, Elmslejus et Hermannus accipiunt pro *ἀνάξει*. Sed τὸ *ἀναΐσσειν* idem propemodum, quod *ἐξαίρεσθαι*, cum τῷ *ἀνάψει* significentur fulgura, quae imago aptissima huic loco. Dictum autem *ἀνάψει* pro *ἀνάψεται*, sicut activa verba loco passivorum ac mediorum usurpari solent.

113. *στυγερᾶς*, invisae Jasoni et regi Corinthiorum. Seipsam dicit.

120. *ὀλίγ᾽ ἀρχ.* ἀντὶ τοῦ ἐξ ὀλί-

χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσιν.
τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον. ἔμοιγ' οὖν, εἰ μὴ μεγάλως,
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.
τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν,
τοὔνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῷ
λῷστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνατοῖς,
μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ
δαίμων, οἴκοις ἀπέδωκεν. a. par.
ΧΟ. ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοὰν a. d.
τᾶς δυστάνου Κολχίδος, as., ant. et cr.
οὐδέ πω ἤπιος. ἀλλ', ὦ γεραιά, a. d.
λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου do. h.

γου καὶ βραχέος ἀρχόμενοι τοῦ θυμοῦ, καὶ ἐπιπολὺ τούτου κρατοῦντες. τὸ γὰρ πολλὰ ἀντὶ τοῦ ἐπιπολύ. ἔχομεν δὲ καὶ τὴν ἔννοιαν παρ' Ὁμήρῳ (Il. ά, 81.) εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, καὶ (Il. β', 196.) θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ διοτρεφέων βασιλήων etc. Schol.

122. τὸ γὰρ. Temere Br. aliique: τὸ δ' ἄρ'. Sonat γὰρ *igitur*, vel *quare*, sicut passim.

125. τοὔνομα τῶν μετρίων περιφραστικῶς pro τὰ μέτρια. De sententia cf. inprimis Horat. Od. 2, 10. Schol. πρῶτα μέν. αὐτὸ γὰρ, φησὶ, καθ' ἑαυτὸ τὸ τῆς συμμετρίας ὄνομα καὶ τῇ προφορᾷ μόνῃ νικᾷ, καὶ εὐφημότερόν ἐστι. λέγει δὲ ὁ σοφὸς Πᾶν μέτρον ἄριστον, ἐπὶ δὲ ὑπερβολῆς Μηδὲν ἄγαν.

127. τὰ δ' ὑπερβ. — θνατοῖς. Vertit Herm. in adnotatt. ad ed. Elmsl.: *quod autem modum excedit, nihil tempestivum efficit mortalibus*, verbo καιρὸν accepto pro καίριον, ut apud Pindarum Pyth. 1, 157. Malim sic: *sed immodica nullo cum fructu valent.* οὐδένα καιρὸν, οὐδενὶ καιρῷ. δύναται, δυνατά ἐστι: cf. Orest. 869, Herm. de Ellipsi et Pleonasmo p. 131.

130. ἀπέδωκεν, afferre solent.

133. γεραιὰ mediam corripit, ut apud Tyrtaeum et ipsum hunc nostrum Hipp. 148. tribusque Herculis fur. locis, quos indicat Elmsl.

134. ἀμφίπυλον. τὸ ἔχον δύο πύλας καὶ εἰσόδους, μίαν μὲν τὴν αὐθεντικὴν, ἑτέραν δὲ, ἣν Ὅμηρος (Od. χ', 126.) λέγει ὀρσοθύρην. ἐγὼ οὖν, φησὶν, ἐπὶ τοῦ ἀμφιπύλου οὖσα, ἤκουσα φωνῆς ἔσω τοῦ μελάθρου. Schol. Elmsl. monet, ἐπ' ἀμφ. dici, sicut ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων apud Homerum 5, 92, 3., comparatque οἶκον ἀμφίθυρον Soph. Philoct. 159. Denique Boettiger. prolus. de Medea p. 120.: „Duplex fuit janua," inquit, „in aedibus Graecorum: — una anterior, αὔλειος s. αὔλιος (v. Dorv. ad Charit. 1, 2. p. 32.) dicta, universum aedium ambitum claudens, unde exitus in plateam. Hanc qui intraverat, aula seu vestibulo subdivali superato ad cubicula, coenacula et peristylia perveniebat, quae communi vocabulo ἀνδρῶνας seu andronitin appellare licet. Dehinc altera janua, qua in interiorem partem aedium, gynaeconitin, aditus pateret, μέταυλος dicta Atticis. v. Schneider. in Epimetro ad Xenoph. Memor. p. 279. ed. Lips. 1801. Jam Medeae, in thalamo seu gynaeceo versanti,

βοὰν ἔκλυον, οὐδὲ συνήδομαι, do.
ὦ γύναι, ἄλγεσι δώματος, ἐπεί μοι φίλια κέκραται. as., gl. et gl. pae.
ΤΡ. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα τάδ' ἤδη· a. d.
ἡ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων,
ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν

priusquam ad chorum in area extra aedes, sive in platea, praestolantem pervenire poterat, duplex superanda fuit janua. Versatur enim in remotissima aedium parte. Hoc igitur significare voluit poëta, ingentes clamores sublatos esse a Medea, qui per duplices fores exaudiri possent." Moeris: μέταυλος, ἡ μέση τῆς ἀνδρωνίτιδος καὶ τῆς γυναικωνίτιδος θύρα, Ἀττικῶς. μέσαυλος, Ἑλληνικῶς. Cf. Alc. 529.

135. Prima in ἔκλυον producitur; quod minus quidem solitum, nec tamen prorsus inusitatum. Vidd. P. ad Orest. 64., Elmsl. in Review of Hermann's Suppl. pagg. 426. seqq. et in annotatis ad Oedip. Tyr. 640., Matth. ad 249. (231.), item gr. gr. p. 908. sequ., prolatisque ibi exemplis debilis positionis adde μελᾱθρον hoc ipso loco, θεοκλυτεῖ 195., κατᾰπνεῦσαι 796., ὄλεθρον 940., θυγᾰτρὸς Orest. 453, 480, μέλᾰθρα Phoen. 334, ἄποτμος Alc. 115., παρᾱ κλαίουσι Alc. 522., θεοπρόπους Aeschyl. Prom. 680., τίνι προσεικάσω; Rhes. 698., ἀπόκρισις Eurip. fragm. incert. 131.

136. ὦ γύναι legitur in quibusdam libris, ἐπεί μοι φίλια κέκραται in MS. Paris., et similiter apud Lascarin ἐπεί μοι φίλα κέκραται. Alii ἐπεί μοι φίλον κέκρανται, etc. Ald. ἐπεὶ μὴ φίλα κέκραται (*quia non grata sunt ea, quae fiunt*), languida sententia. Quod sentiens, nisi fallor, P. haud nolit scribi ἐπεί μοι φιλία κέκραται, *ex quo amicitia mihi cum hac domo intercessit.* „Ἐπεὶ," inquit, „idem est quod ἐξ οὗ saepe alibi et supra 26. φιλίας ἀνακίρνασθαι noster Hipp. 256. (232.) Herodotus 4, 152. φιλίαι συνεκρήθησαν. 7, 151. φιλίην συνεκεράσαντο. Aeschylus Cho. 342. νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν. Et hoc fortasse verum. Nec tamen absurda est lectio 4 codicum et Scholiastae ἐπεί μοι φίλον κέκρανται, ut φίλον cum δῶμα concordet. Br. et Beckius ἐπ. μὴ φίλια κέκρανται." Sane nihil aptius priore illa sententia, quam maxime probavit P.; sed nomen substantivum φιλία et adjectivum φίλια cum idem significent, hoc metro, satis manifesto, convenit, illud non convenit, quare perstandum est in scriptura librorum.

138. Ita liber Heinsio-Scaligerianus apud Barnesium, cujus lectionis et perspicua est sententia, et metrum sartum tectum, cum utrumque claudicet in vulgatis ὁ μὲν γὰρ etc.: nam de metri vitio ut nihil dicam, quod vitium manifestum est, verba λέκτρα τυράννων non significant id, quod iis significari volunt, regis filiam, sed uxorem; quam ineptiam cum quidam non ferrent, invexisse videntur alteram scripturam δῶμα τυράννων, quae habetur apud Aldum et Beckium. Verum ne hujus quidem lectionis sententia satis apta est, siquidem, Creonte superstite, Jason dici non potest possidere ejus domum; metri autem oppido securi fuere, qui id repererunt; cui prospiciens P. edidit φροῦδα γὰρ ἤδη τάδ'· ὁ μὲν γὰρ etc. rursus sententia intacta. Quare probanda est scriptura libri Heinsio-Scal., in qua ἡ μὲν indicat Glaucen, Creontis filiam; ἡ δὲ Medeam; τυράννων, h. e. τυράννου, Jasonem, cui nupsit Glauce.

δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
παραθαλπομένα φρένα μύθοις. a. par.
ΜΗ. αἶ, αἶ,
διά μου κεφαλᾶς φλὸξ οὐρανία a. d.
βαίη! τί δ' ἐμοὶ ζῆν ἔτι κέρδος;
φεῦ, φεῦ, θανάτῳ καταλυσαίμαν
βιοτὰν στυγερὰν προλιποῦσα! a. par.
ΧΟ. ἄϊες (ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς!) a. d. στ.
ἰαχὰν, οἵαν ἁ δύστανος μέλπει νύμφα; sp. tr.
τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλάστου κοίτας ἔρος, ὦ ματαία, ion. a ma. t.
σπεύσει θανάτου τελευτάν; μηδὲν τόδε λίσσου. ion. a m. t. br.
εἰ δὲ σὸς πόσις καινὰ λέχη σεβίζει, as., t. h. et an. chor.
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου· Ζεύς σοι συνδικάσει. as., ion. a ma. d. et do. h.
μὴ λίαν τάκου, δυρομένα σὸν εὐναστάν. ant. tr.
ΜΗ. ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἄρτεμι, λεύσσεθ', ἃ πάσχω, hex. her.
μεγάλοις ὅρκοις ἐνδησαμένα a. d.
τὸν κατάρατον πόσιν; ὅν ποτ' ἐγὼ
νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' αὐτοῖς μελάθροις

146. Schol.: τὸ ἄϊες ὁ Δίδυμος ὡς πρὸς τὰς τοῦ χοροῦ φησὶ λέγεσθαι, ἠκούσατε, καὶ οὐ πρὸς τὸν Δία. ἐν ἤθει οὖν τὸ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς. Didymi sententiam recte probat Elmsl., conferens Orest. 1451. (ὦ Ζεῦ, καὶ γᾶ, καὶ φῶς, καὶ νύξ!) et Sophocleum illud ἰήϊε Δάλιε παιὰν Oed. Tyr. 154.

151. h. e. συνδικήσει. Putide autem legitur σοι τόδε συνδ., cum in proximis habeatur κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου et μηδὲν τόδε λίσσου, nec juvat, quod habent C Roman. et edd. vett., τάδε, quod ascivit Elmsl., sed utrumque pro interpretamento habendum est, quo expuncto apparet metrum. Est autem dochmiaci hypercat. in antistropha haec forma
— — — ⏑⏑ — —,
cui respondet usitatior
— — — — — —.
τόδε μὴ χαράσσου, μὴ οὕτως ὀργίζου, ut explicat Elmsl. Possis etiam interpretari μὴ ὀργίζου κατὰ τοῦτο.

152. libri εὐνέταν, quod fortasse ferendum, ut dipodia iambica usurpata dicatur pro antispasto. Quia tamen antispastus est h. l. in antistropha, malui scribere εὐναστὰν quam cum Brunckio aliisque εὐνήταν, quod haud scio an sit inusitatum. Cf. Elmsl.

153. Ἄρτεμι, Hecate, magarum dea.

156. αὐτ. μ., cum ipsis aedibus.

διακναιομένους, a.
οἵ γ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν. a. d.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθην da. t.
αἰσχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν! a. d.
ΤΡ. κλύεθ', οἷα λέγει, κἀπιβοᾶται a. d.
Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνά θ', ὃς ὅρκων
θνατοῖς ταμίας νενόμισται; a. par.
οὐκ ἔστιν ὅπως ἔν τινι μικρῷ a. d.
δέσποινα χόλον καταπαύσει. a. par.
ΧΟ. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἁμετέραν ἀντ.
ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφὰν,
εἴ πως βαρύθυμον ὀργὰν καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη;
μή τοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον φίλοισιν ἀπέστω.
ἀλλὰ βᾶσά νιν δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω, φίλα καὶ τάδ' αὔδα· σπεῦσον, πρίν τι κα–
κῶσαι
τοὺς εἴσω· πένθος γὰρ μεγάλως τόδ' ὁρμᾶται.
ΤΡ. δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω a. d.
δέσποιναν ἐμάν· a.
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω, a. d.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσὶν, ὅταν τις

160. κάσιν. Absyrtum vulgo dictum.

162. εὐκταίαν, desiderabilem, πότνιαν, quemadmodum κύπριδος εὐκταίης legitur in Anthologia gr. (vid. Schneider. in lexico gr. v. εὐκταῖος); vel precibus oratam, ut opem ferat, sicut, monente M., εὐκταίαν Ἐρινὺν dixit Aeschylus Sept. c. Th. 729. ed. Porson. Jovem invocatum esse ait Chorus propterea, quod de jurejurando dictum est 154.

166. πῶς ἂν ἔλθοι, utinam veniat. Vide lexica. Male interpres: Quomodo in conspectum nostrum veniat.

168. λῆμα, ἔπαρμα, ὁρμή. Schol.

171. h. e. καὶ αὔδα τάδε φίλα. Ἀμέτρως libri: ἔξω, φίλα, κ. τ. α. Non rara ejusmodi hyperbata, ut monuimus, secundum alios, ad Soph. Ant. 187, 8. ed. prioris. Cf. Herm. Elem. doctr. metr. p. 532.

172. εἴσω fere MSS. et vett. edd., eoque metrum redditur explicatius, quam si scribas ἔσω cum Brunckio aliisque ex quibusdam codd. ὁρμάθει placebat Musgravio, ut nihil mutaretur in stropha.

173. φόβος, εἰ πείσω. Notanda constructio. Sic etiam Latini Germanique utuntur verbis metuendi, significantes dubitationem cum metu conjunctam: ut, quod consequitur, syntactice aptum sit e notione dubitandi. Nulla hic particularum enallage. Omnino passim fit, ut constructio regatur notione verborum non nativa, sed adventitia. *Schaef.*

177. ἀποταυροῦται, ἀντὶ τοῦ ταυρηδὸν σχηματίζεται τῷ προσώπῳ, etc. οὕτω, φησὶν, ἀποβλέπει

μῦθον προφέρων πέλας ὁρμαθῇ.
σκαιοὺς δὲ λέγων, κοὐδέν τι σοφοὺς,
τοὺς πρόσθε βροτοὺς οὐκ ἂν ἁμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις,
ἐπί τ' εἰλαπίναις, καὶ παρὰ δείπνοις,
εὕροντο, βίου τερπνὰς ἀκοάς·
στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
εὕρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ᾠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὑτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν. a. par.

ΧΟ. ἰαχὰν ἄϊον πολύστονον γόων, as., dochm. et i. d. br. ἐπ.
λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον· as., 2 gl. pol. h.
θεοκλυτεῖ δ', ἄδικα παθοῦσα, i. d. h.
τὰν Ζηνὸς ὁρκίαν θέμιν, ἅ νιν ἔβασ' iamb.
Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον da. d. h.
δι' ἅλα νύχιον ἐφ' ἁλμυρὰν πόντου κλῇδ' ἀπεράντου. pri.

ΜΗ. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων, i. tr.

εἰς ἡμᾶς ὀργίλως, ὡς λέαινα ὀργισθεῖσα τῶν τέκνων αὐτῆς. Schol. Similiter Germani dicunt *einen anstieren.*

183. βίου τερπνὰς, vitam exhilarantes. Vide de hoc usu genitivi Matth. gr. gr. §. 322.

195. De producta secunda in θεοκλυτεῖ cf. 135., de ictu autem metrico minus consueto verbi ἄδικα P. ad 139, 40. (137, 38.) I. Cf. Hec. 1180. Hesychius inter alia similia: θεοκλυτοῦσαι, θεὸν ἐπικαλούμεναι. Verbum θεοκλυτῶ ab adjectivo θεόκλυτος derivatum esse, monet Elmsl.

196. Br., Beck. Matth. Ζανός. Libri ἔβασεν, versu ὑπερμέτρῳ. Ζηνὸς ὁρκίαν θέμιν (non Θέμιν, ut nunc fere scribunt: vid annot. ad Phoen. 971.), h. e. Ζηνὸς ὁρκίου θέμιν, fidem Jovis, qui est jurisjurandi arbiter. Vide Bosii Antiquit. gr. c. 2, 8, 1. etc.

198. κλῇδα, clavem, per metonymiam vocat portam maris, seu fretum, Bosporum Thracium, quo navigavit Medea cum Jasone et Argonautis per pontum Euxinum, qui audit πόντος ἀπέραντος: nam ἀπεράντου scripsi cum Miltono et Heathio pro ἀπέραντον, siquidem mare ἀπέραντον dici potest, fretum non potest. Buchananus: *Per ponti immensi spumantes Cuno sale fauces angustas.*

μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκλειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥᾳθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,
ὅστις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
στυγεῖ δεδορκὼς, οὐδὲν ἠδικημένος·
χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·
οὐδ' ἀστὸν ᾔνεσ', ὅστις, αὐθάδης γεγὼς,
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.
ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ, καὶ, βίου
χάριν μεθεῖσα, κατθανεῖν χρῄζω, φίλαι·
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις.
πάντων δ', ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα, καὶ γνώμην ἔχει,
γυναῖκες ἐσμὲν ἀθλιώτατον φυτόν·

200. 5 MSS., Schol., P.: μέμφησθ'. Schol.: ἐξῆλθον πρὸς ὑμᾶς, ὦ γυναῖκες, ἵνα μή μοί τι μέμψησθε, ὡς δι' ὑπερηφανίαν μὴ προελθούσῃ. Verba σεμνοὺς γεγῶτας ita explicantur: οἷον ὑπερηφάνους νομιζομένους. Utrumque recte. Seidlerus apud Herm. l. l. ad 125., collatis Aeschyli Ag. 997. (πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων νόστον, αὐτόμαρτυς ὤν, et Soph. Oed. Col. 14. (πύργοι μὲν, οἳ πόλιν στέγουσιν, ὡς ἀπ' ὀμμάτων, πρόσω, i. e. ut adspectu cognoscitur), vertit: *novi multos homines austeros, alios, quos ipse oculis meis vidi; alios, de quibus audivi.* Proprie οἱ ἐν θυραίος sunt exteri, sive homines, qui inter exteros versarentur, quosque fama tantum nosset Medea. Multos, cum cives, tum exteros, se novisse ait austeros, quibus, quod otium amarint, neque in publicum prodierint, nota ignaviae fuerit inusta.

202. ἡσ. ποδὸς, ἡσυχίας, otii. Cf. 771.

203. ῥᾳθυμίαν: *ignaviae notam* vertit Buchan. Cf. Orest. 764. Longum est, falsas horum versuum interpretationes excutere.

204. Injustum quidem esse ait, si quis civis peregrinum ex solo adspectu judicet oderitque, nulla injuria provocatus; sed peregrino quoque opus esse, ut se civibus accommodet; id quod modo se ipsam fecisse significat, egressam domo, ut cum amicabus Corinthiis colloquatur, quamvis desperans de rebus suis, et commercii hominum pertaesa. ἔνεστιν Schol., Br., Beck., P., versibus 8 continuis eadem caesura.

208. ᾔνεσα., cf. 257.

213. h. e. ἐν ᾧ γὰρ ἦν 'μοι γιγνώσκειν πάντα καλῶς (ὄντα), in quo licebat mihi omnia bene constituta agnoscere; in quo fas erat spes omnes meas sitas putare. Minus aperte Herm. apud Elmslejum vertit: in quo mihi situm erat, ut omnia recte instituerem. Interpres vulgaris fere, ut nos: in quo enim omnis mea spes erat rei feliciter gerendae. Buchan.: In quo reposita cuncta habebam; secun-

ἃς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν (κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν)·
κἀν τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
ἢ χρηστόν· οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
γυναιξὶν, οὐδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν·
εἰς καινὰ δ' ἤθη καὶ νόμους ἀφιγμένην
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,
ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ.
κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῇ, μὴ βίᾳ φέρων ζυγὸν,
ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μὴ, θανεῖν χρεών.
ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνὼν
ἔξω μολὼν, ἔπαυσε καρδίαν ἄσης,
ἢ πρὸς φίλον τιν', ἢ πρὸς ἥλικας τραπείς·
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ δὲ μάρνανται δορί·
κακῶς φρονοῦντες, ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κἄμ' ἥκει λόγος·

dum Scholiastae explicationem: *ἐν ᾧ ἦν μοι πάντα.*

217. *χρ. ὑπερβ.*, magna dote. Morem sui temporis dicit poëta: nam Homeri quidem aevo sponsae velut emebantur *ἔδνοις*, non sponsi *προικὶ*, seu *φέρνῃ*. Vide Iliadis 11, 243. seqq., quem locum laudat Schol., et Koepkii librum de rebus Graecorum pagg. 424. seqq.

219. Br., P., Elmsl. Libri: *τοῦτ' ἄλγ.*, *τοῦτο δ' ἄλγ.*, *τοῦδε τ' ἄλγ.*, *τοῦτό γ' ἄλγ.*, quod habet M.

226. Buchanan.: Et ista recte cuncta cum curaveris, Si degat una sponte vir patiens jugi, Beata vita est: sin secus, praestat mori.

230. 5 MSS., Lasc., Eustath. ad Il. I. p. 739, 36. = 635, 14., M., Matth. Elmsl. Sed P., secundum Olympiodorum apud Ruhnken. ad Tim. v. *ταλασιουργία*, scripsit *καρδίας ἄσην*, cui constructioni favet Aldina lectio *καρδίας χόλον*. Moeris: *ἄση Ἀττικῶς, ἀηδία Ἑλληνικῶς.*

231. *φίλων* Ald. Canter. Barn. Elmsl. *ἥλικας* Havn., P., Elmsl. V.: *ἥλικα.*

232. Antipater Stob. 65. p. 417, 40. *αἱ μὲν γὰρ ἄλλαι κοινωνίαι καὶ ἑτέρας τινὰς ἀποστροφὰς ἔχουσι· ταύτας δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν, τὴν τοῦ ἀνδρός.* Animam mariti intelligunt etiam Schol. Buchan. et Carmelius; verum haud scio an mulieris dicatur: nam eam, quam taedeat rei familiaris, quod fere fit, si cui non convenit cum viro, ad eum ipsum confugere, ejusque consilium sive opem expetere, minime consentaneum est. Notum, mulieres Graecas, quae non essent meretrices, domi sedisse, raroque in publicum prod-

σοὶ μὲν πόλις θ' ἥδ' ἐστὶ, καὶ πατρὸς δόμοι,
βίου τ' ὄνησις, καὶ φίλων κοινωνία·
ἐγὼ δ' ἔρημος, ἄπολις, οὖσ' ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρου λελησμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφὸν, οὐχὶ συγγενῆ,
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,
ἤν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἥν τ' ἐγήματο,
σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα,
κακή τ' ἐς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·
ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἠδικημένη κυρῇ,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαιφονωτέρα.
ΧΟ. δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν,
Μήδεια· πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.
ὁρῶ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς,
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.
ΚΡ. σὲ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην,
Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῇ τέκνα,

iisse velatas, et ancillarum stipatas comitatu.

239. συνουσία edd. et MSS., sed D Rom. et pro var. lect. A Paris., P., Elmsl. κοινωνία.

244. βουλήσομαι, βούλομαι: cf. Soph. Oedip. Tyr. 1077., Oedip. Colon. 1288. ed. Brunck., Lect. Aristoph. p. 86.

246. D Roman., Elmsl., quem vide et ad h. l., et ad Heracl. 852. V. δίκη.

247. Quia γαμεῖν vir dici solet, femina γαμεῖσθαι, nisi quis figurate loquatur, velut Anacreon apud Ammonium (ἐκεῖνος οὐκ ἔγημεν, ἀλλ' ἐγήματο), P. haud nolit scribi ᾗ τ' ἐγήματο, per sarcasmum, sicut Martialis: *uxori nubere nolo meae*. Vel ἥ τ' ἐγήματο. Quanquam 578. de se loquens Medea utitur activo, ut monet vir doctus. Sed vid. ibi Scholiastes. Haud inepte vertit Herm. apud Elmslejum: *et qui dedit ei filiam, et quam dedit*, quia γήμασθαι proprie significet *dare in matrimonium*, se scilicet, vel suos.

249. Tyrwhitt., Br., P., Matth. V. κακὴ δ'.

257. εἶπον. Imperfectum pro praesenti, ut saepius; quo modo etiam aoristus usurpari solet., cf. 208, 670, 754, Ion. 186. (οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ θεῶν μόνον), Troad. 897. ed. Seidler. (προσηυξάμην σε, *veneror te*, ut vertit M.), Hipp. 578., Valck. ad Hipp. 362. (Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεός), Phoeniss. 399, Elms. ad hunc ipsum locum, et, quos laudat, Markl. ad Suppl. 1170, Herm. ad Vigerum n. 162. (209.), Matth. gr. gr. §. 506.; Horat. Od. 1, 27, 19, Sat. 2, 1, 6. cum annot. Heindorfii, Epist. 1,

καὶ μή τι μέλλειν, ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου
τοῦδ᾽ εἰμὶ, κοὐκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἄν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
ΜΗ. αἶ, αἶ, πανώλης ἡ τάλαιν᾽ ἀπόλλυμαι·
ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων,
κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.
ἐρήσομαι δὲ καὶ κακῶς πάσχουσ᾽ ὅμως,
τίνος μ᾽ ἕκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον.
ΚΡ. δέδοικά σ᾽ (οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους),
μή μοί τι δράσῃς παῖδ᾽ ἀνήκεστον κακόν.
ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος·
σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπεῖ δὲ λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ᾽ ἀπειλεῖν σ᾽, ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμουμένην,
δράσειν τι. ταῦτ᾽ οὖν, πρὶν παθεῖν, φυλάξομαι.
κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρός σ᾽ ἀπεχθέσθαι, γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ᾽ ὕστερον μέγα στένειν.
ΜΗ. φεῦ, φεῦ,
οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ᾽ εἴργασται κακά.
χρὴ δ᾽ οὔποθ᾽, ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ᾽ ἀνὴρ,
παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ἧς ἔχουσιν ἀργίας

4, 6, Ovid. Met. 1, 679, Wunderlich. ad Virg. Eclog. 1, 80.

259. *βραβεὺς λόγου τοῦδε* dictum *μεταφορικῶς*, quod fugit lexicographos.

263. Ita 4 MSS. Rom., Lasc., Mag., Schol., Barnes., Elmsl. Male alii *ἐξίασι*. Vid. Matth. gr. gr. §. 205, 2.

267. Plures codd., et similiter Lasc. *παραμπέσχειν*, C Rom. Ald. *περιαμπίσχειν*. Alii *παραμπέχειν*, quod placuit Brunckio, Beckio, Porsono. *Ἀμπέχειν* apud ceteros quidem Tragicos, sed non apud Euripidem, reperisse sibi videtur Elmsl.

272. *ὡς ἀπ. μοι*, quoniam ea mihi nunciant, ut quae mea intersit scire.

278. *δόξα*, existimatio, fama.

279. Hesych.: *ἀρτίφρων*, *ὑγιὴς τὴν φρένα, σώφρων, συνετός*. Idem: *ἀρτίφροσιν*, *ὑγιεῖς ἔχουσι τὰς φρένας. ἄρτιον γὰρ τὸ ἀνελλιπὲς, διὸ καὶ ὑγιές.* Qui haec laudat, Elmsl., confert Troad. 417.: *οὐ γὰρ ἀρτίας ἔχεις φρένας*, quae velut explicatio est *τοῦ ἀρτίφρων*.

280. *ἐκδιδάσκεσθαι* proprio medii sensu usurpatur. Magister puerum *διδάσκει*: puer, qui ad magistrum discendi causa mittitur, *διδάσκεται*. Sed haec aliquando a poëtis confunduntur. P.

281. *ἄλλης*, si genuinum sit, *πλεοναστικῶς* dici monet P., qua

φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων ἔπη
δόξεις ἀχρεῖος, κοὐ σοφὸς, πεφυκέναι·
τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρείσσων νομισθεὶς λυπρὸς ἐν πόλει φανεῖ.
ἐγὼ δὲ καὐτὴ τῆσδε κοινωνῶ τύχης·
σοφὴ γὰρ οὖσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,
τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφή.
σὺ δ' οὖν φοβεῖ με, μή τι πλημμελὲς πάθης.
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι (μὴ τρέσης ἡμᾶς), Κρέον,
ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἐξέδου κόρην,
ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
νυμφεύετ'· εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδικημένοι
σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
ΚΡ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν

de re vide, quos laudat Elmsl., Weiskium v. ἄλλος, Thiemium Lexico Xenoph., interpp. ad Soph. Oed. T. 7. Plato Sympos. p. 191. A.: ἀπέθνησκον ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ τῆς ἄλλης ἀργίας etc. Idem alibi: τοῖς τ' Ἀχαιοῖς, καὶ τοῖς ἄλλοις Τρωσὶ, Xenoph.: τοῖς θεοῖς καὶ τῇ ἄλλῃ στρατιᾷ. Quae loca suggessit Elmsl. Schaeferus laudat Aristoph. Ran. 1164. (χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε), Platonis eundem locum in Convivio, et inprimis Demosth. t. 1. p. 367, 7. Mixtum hoc loquendi genus ex ellipsi et pleonasmo: nam χωρὶς ἄλλης ἀργίας dictum ἐλλειπτικῶς pro eo, quod est χωρὶς ἄλλου τινὸς, ἤγουν ἀργίας, ipsum vero illud ἄλλης additum per pleonasmum ἰδιωτικόν. Minus recte vertit Herm.: *nam praeter alia, nominatim ignaviam, etiam invidia laborant*: siquidem alia re nulla laborare dicuntur bene instituti praeterquam crimine vitae otiosae et invidia civium. Schol.: οἱ σοφοὶ οὖν, φησὶν, πρὸς τῷ δόξαν ἀργίας ἔχειν καὶ φθονοῦνται ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

283. Par. B, Rom. E, Lasc., P. V.: προσφ. σοφὰ ex priore fabulae editione, ut censet P. εὐεπιφόρῳ quippe Euripide εἰς τὸ ΣΟΦΟΣ, et ob hunc ipsum locum sugillato ab Aristophane Thesm. 1136. ed. Invern.

286. ἐν πόλει, ἐν πολίταις, apud cives.

288. Quae hunc versum sequebantur, verba τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου, sublecta illa versu 804., recte resecuit Piersonus Verisim. p. 58., quem sequens cum aliis P. monet, verba haec esse Medeae, modeste de se loquentis, et vires suas consulto extenuantis.

300. ἔσω φρενῶν βουλεύης, quod animadvertit Schaeferus. βουλεύης, pro βουλεύσῃς, Elmsl., quia non metuat Creon, ne aliquando Medea malum machinatura sit,

ὀῤῥωδία μοι μή τι βουλεύῃς κακόν,
τοσῷδε δ' ἧσσον, ἢ πάρος, πέποιθά σοι·
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὔτως ἀνὴρ,
ῥᾴων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
ὡς ταῦτ' ἄραρε, κοὐκ ἔχεις τέχνην, ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν, οὖσα δυσμενὴς ἐμοί.
ΜΗ. μὴ, πρός σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης!
ΚΡ. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
ΜΗ. ἀλλ' ἐξελᾷς με, κοὐδὲν αἰδέσει λιτάς;
ΚΡ. φιλῶ γὰρ οὐ σὲ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς...
ΜΗ. ὦ πατρὶς, ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω!
ΚΡ. πλὴν γὰρ τέκνων ἔμοιγε φίλτατον πόλις.
ΜΗ. φεῦ, φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα!
ΚΡ. ὅπως ἂν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
ΜΗ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὃς αἴτιος κακῶν!
ΚΡ. ἕρπ', ὦ ματαία, καί μ' ἀπάλλαξον πόνων.
ΜΗ. πονοῦμεν ἡμεῖς, κοὐ πόνων κεχρήμεθα.

sed ne id jam nunc faciat, ut ait Herm.

303. P. αὔτως. Atticum videtur αὕτως: vid. Herm. ad Viger. p. 736.

304. σοφός. Alter Scholiastarum: πᾶσα γὰρ, φησὶν, ὀξύθυμος γυνὴ, ὁμοίως (male libri: γυνή. ὁμοίως) δ' ἂν καὶ ἀνὴρ, εὐμαρέστερον ἂν φυλαχθείη ἢ ὁ κρύπτων τὴν ὀργήν. Alter: ῥᾴων ἐστὶ φυλάττεσθαι, φησὶν, ὀξ. ἀνὴρ, ὡσαύτως δὲ καὶ γυνή· φανεροὶ γάρ εἰσι, καὶ πάντα ἐκχέουσιν ὀργιζόμενοι· ὁ δὲ σιωπηλὸς δυσπαραίτητός ἐστιν, ἐν ἑαυτῷ κρύπτων καὶ καιροφυλακῶν τὴν ὀργήν. Suidas quoque v. ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός· σιωπηλὸς ἀνήρ. Nusquam vestigium τοῦ σοφὸς, neque dubito, quin falsa sit ea vox, pro eaque scribendum σοφοῖς. Id quidem omitti salva sententia potuit; σοφὸς non potuit, si habebatur in exemplaribus Scholiastarum. Passim vero σοφοὶ et μὴ σοφοὶ eo modo dicuntur apud hunc nostrum, velut Heracl. 459. (τοῖς σοφοῖς εὐκτὸν, σοφῷ ἔχθραν συνάπτειν), Orest. 471. (πᾶν τοὐξ ἀνάγκης δοῦλόν ἐστ' ἐν τοῖς σοφοῖς), Cycl. 315. (ὁ πλοῦτος τοῖς σοφοῖς θεός), fragm. incert. 131. (σιωπὴ τοῖς σοφοῖς ἀπόκρισις), El. 296. (ἔνεστι δ' οἶκτος, ἀμαθίᾳ μὲν οὐδαμοῦ, σοφοῖσι δ' ἀνδρῶν· καὶ γὰρ οὐδ' ἀζήμιον, γνώμην ἐνεῖναι τοῖς σοφοῖς λίαν σοφήν): et similiter οἱ εἰδότες cum alibi, tum Rhes. 972. (ὅς τε Παγγαίου πέτραν ᾤκησε σεμνὸς τοῖσιν εἰδόσιν θεός).

308. Cott., Lasc., P. γούνων. Cf. Phoen. 798.

318. *Laboramus nos, neque indigae sumus laborum*, ut confirmare solent Graeci dicta, negando contrario. *Hermann. apud Elmsl.* Temere M. aliique: πόνος μέν· ἡμεῖς δ' οὐ πόνῳ κεχρ., nisi quod recte videantur scripsisse πόνῳ. Quanquam nec malum foret πόνον, quemadmodum apud Xenophontem Hier. 11, 11. legitur: καὶ τὸ μεγαλόφρον οὐ σὺν ὕβρει, ἀλλὰ σὺν γνώμῃ ἐχρῆτο, quem locum laudat Matth. gr. gr. §. 401., et ferri potest ipsum πόνων, quem-

ΚΡ. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσει βίᾳ.
ΜΗ. μὴ δῆτα. τοῦτό γ' ἀλλά σ' αἰτοῦμαι, Κρέον...
ΚΡ. ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
ΜΗ. φευξούμεθ'· οὐ τοῦθ' ἱκέτευσα σοῦ τυχεῖν.
ΚΡ. τί δ' αὖ βιάζει, κοὐκ ἀπαλλάσσει χθονός;
ΜΗ. μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ᾗ φευξούμεθα,
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατὴρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτειρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
πέφυκας· εἰκὸς ἐστὶν εὔνοιάν σ' ἔχειν.
τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα·
κείνους δὲ κλάω ξυμφορᾷ κεχρημένους.
ΚΡ. ἥκιστα τοὐμὸν λῆμ' ἔφυ τυραννικὸν,
αἰδούμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα·
καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ὅμως δὲ τεύξει τοῦδε. προὐννέπω δέ σοι,
εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ,
καὶ παῖδας, ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονὸς,
θανεῖ. λέλεκται μῦθος ἀψευδὴς ὅδε.
νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
οὐ γάρ τι δράσεις δεινὸν, ὧν φόβος μ' ἔχει.
ΧΟ. δύστανε γύναι, φεῦ, φεῦ, μελέα a. d.
τῶν σῶν ἀχέων! ποῖ ποτε τρέψει,

admodum Tragicus Cyclop. 88. dixit βορᾶς κεχρημένα, et Ion. 1199. πώματος κεχρημέναι. Vid. Jacobs. Anthol. Palat. 3, p. 599.

319. Membr., Br., P., Matth. V. ὠθήσῃ. P.: Sunt, inquit, sane multa apud Graecos verba, quorum futura media passive significant (v. not. ad Demosth. p. 94, 2. *Schaef.*), sed non memini ὠθήσομαι in hac classe vidisse. ἐξωσθέντες occurrit Cyclop. 279., ipsa forma ὠσθήσῃ Hel. 460. Cf. Elmsl.

320. Ita Schaefer., ut in τοῦτο intelligatur μεῖναι μίαν ἡμέραν ex sequentibus. V.: μὴ δ. τοῦτό γ', ἀλλὰ etc. Μὴ δῆτα formula solennis est in deprecationibus, ut monet Elmsl. Cf. Viger. 7, 11, 10.

323. Ita plerique libri, unus τί δ' οὖν, quae vulgata lectio est. Elmsl. τί δὴ β. Misceri solent αὖ et οὖν. Vid. Elmsl.

325. Malit Elmsl. οἷ φ.

328. Ald. οὐ ψευδής. Cf. Phoen. 577., Aeschyl. Prom. 193. ed. Blomfield.

329. Languide libri εἰκὸς δ' ἐστίν. Cf. Orest. 79.

339. P. μίμν' ἔθ' ἡμ., conferens 324, 356, 372.

342. V.: τρέψει; τίνα προξ., ἢ δ., ἢ χθόνα, σωτῆρα κακ. ἐξ. Verum nescio, an non ferri possit σωτῆρα cum nomine feminino compositum. Quare mutavi interpunctionem. τρέψει τίνα etc. dictum, ut illa, quae laudat Matth. gr. gr.

τίνα προξενίαν, ἢ δόμον, ἢ χθόνα;
σωτῆρα κακῶν ἐξευρήσεις;
ὡς εἰς ἄπορον σὲ κλύδωνα θεὸς,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε. a. par.
ΜΗ. κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ; i. tr.
ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα· μὴ δοκεῖτέ πως.
ἔτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ σμικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἄν με τόνδε θωπεῦσαί ποτ' ἂν,
εἰ μή τι κερδαίνουσαν, ἢ τεχνωμένην;
οὐδ' ἂν προσεῖπον, οὐδ' ἂν ἡψάμην χεροῖν.
ὁ δ' εἰς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ', ἐξὸν αὐτῷ τἄμ' ἑλεῖν βουλεύματα,
γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
μεῖναί μ', ἐν ᾗ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκροὺς
θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμόν.
πολλὰς δ' ἔχουσα θανασίμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
οὐκ οἶδ', ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι·
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.
ἀλλ' ἕν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν

§. 48. Particulam quoque negativam omissam in verbis *σωτ. κακῶν ἐξ.*; non est quod mireris. Vid. Matth. l. l. §. 609, V.

348. *ἀλλ' οὔτι ταύτῃ ταῦτα.* Supplendum hoc, vel simile, *ἀποβήσεται.* Recte Heath.: *at non haec hoc modo abibunt* etc. Elmsl., qui laudat Valck. ad Hippol. 41. Catull. 14, 16.: *non, non hoc tibi, salse, sic abibit*, etc.

348. A et B Rom. Vulgo: *μὴ δοκ. πω*, quod minus aptum.

353. *ne allocuta quidem essem, neque* etc. Elmsl.

358. *πόσιν τ' ἐμόν.* Schol.: *πῶς ἐπαγγειλαμένη ἀνελεῖν τὸν Ἰάσονα οὐκ ἀνεῖλεν; ἢ* (libri *ἢ*) *τάχα, ἐπεὶ ἐλθὼν ὁ ἄγγελος μετὰ θάνατον Γλαύκης καὶ Κρέοντος ἐθορύβησεν αὐτὴν, λέγων χρῆναι τάχιστα φυγεῖν; ἔνθα* (libri: *φυγεῖν· ἔνθα*) *καὶ φησὶ Μήδεια, φεῦγε. ὅθεν οὐκ ἔσχε σχολὴν τοῦτο ἐργάσασθαι. εὐθὺς οὖν καὶ ὁ Ἰάσων παραγίνεται πρὸς αὐτήν.*

360. *ἐγχειρῶ.* Praesens pro futuro, sicut passim: vidd. Elmsl. ad h. l., indices Aristoph. in ed. Invern., interpp. Thucydidis 2, 44, quos laudat Hülsemann. ad Ion. 135, Vigerus non uno loco, aliique.

367. *τὴν εὐθ. ἰόντας* subaudiri jubet Elmsl., conferens Aristoph. Av. 1.

σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν.
εἶεν. —
καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχὼν ῥύσεται δέμας τόδε;
οὐκ ἔστι. μείνασ' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ,
δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον·
ἢν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορά μ' ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεἰ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε, τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
οὐ γάρ, μὰ τὴν δέσποιναν, ἣν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων καὶ ξυνεργὸν εἱλόμην,
Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς,
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικροὺς ἐγώ σφι καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,
πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἶα, φείδου μηδέν, ὧν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη!
ἕρπ' εἰς τὸ δεινόν! νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
ὁρᾷς, ἃ πάσχεις. οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν

368, 9. εἶεν. De hoc verbo, quod transitioni servit, praeter F. A. Wolfium ad Platon. Sympos. 4, 2., vidd. inprimis interpp. Vigeri cap. 5, sect. 6, 9. Moeris: εἶεν ἀττικῶς· ἄγε δὴ ἑλληνικῶς. Ceterum supposititium videri possit εἶεν, quia sequitur καὶ, quod item servit transitioni; sed εἶεν h. l. non tam incipit sequentem orationem, quam praegressam concludit, estque pausa, quamvis brevis, cogitanda ante verba καὶ δὴ etc. Id quod significavimus majore interpunctione (nam vulgo scribitur εἶεν· καὶ δὴ τ.) et adscripta lineola. Cf. Hipp. 275.

370. ἐχεγγύους, ἀσφαλεῖς. Hesych. ἐχέγγυοι, ἀξιόπιστοι.

371. Ita scriptor Christi pat. 837., quod tam longe superat ejus elegantiam, ut pro Euripidis manu habendum sit. Delicias facit P., cum hoc solo auctore quidquam mutari vetat, siquidem non ita raro in uno codice genuina lectio servata est; nihilque agit Elmslejus opponendo versu 518., ubi legitur τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας, sicut ῥύσεται τοὐμὸν δέμας h. l. in vulgatis libris, quasi quisquam dubitet, ita recte dici; verum et alterum istud recte dicitur, et non melius modo est variare orationem, sed nihil quoque obstat, quin id fecisse arbitremur Euripidem, eloquentissimum scriptorem.

382. Ita P., quem tamen postea consilii sui poenituit propterea quod libri omnes habent πικροὺς δ' ἐγώ. Verum enimvero δὲ saepissime inculcatum esse a librariis constat (cf. 414., Orest. 79.), et perplacet asyndeton in tali commotione.

387. Schaef. V.: ὅ., ἃ πάσχεις;

τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἐσθλοῦ πατρὸς, Ἡλίου τ' ἄπο.
ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, εἰς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.
ΧΟ. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαὶ, ion. a. maj. d. et i. h. στ. ά.
καὶ δίκα καὶ πάντα πάλιν στρέφεται· as., t. et da. d. h.
ἀνδράσι μὲν δόλιαι βουλαὶ, da. tr. h.
θεῶν δ' οὐκέτι πίστις ἄραρε· aeol. tr.
τὰν δ' ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν gl. pol.
βιοτὰν στρέφουσι φᾶμαι· an.
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει· t. tr. c.
οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει. da. hex. log.
Μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ' ἀοιδᾶν ἀντ. ά.
τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ

388. *τοῖς Σισυφείοις*, *τοῖς Κορινθίοις, ἀπὸ Σισύφου προπάτορος. λέγει δὲ τῷ Κρέοντι καὶ τῇ τούτου θυγατρὶ, Γλαύκῃ.* Schol. Male audiebat Sisyphus. Hesych. ex hoc loco, nisi fallor: *Σισυφείοις. Κορινθίοις, κακοῖς· ἀπὸ Σισύφου βασιλέως.* Cf. Ovid. interpp. Metam. 13, 26.

390. *ἐπίστασαι δὲ μηχανὰς μέν τινας, δι' ὧν αὐτοὺς φονεύσεις. εἰ δὲ καὶ μὴ ᾔδεις, εἶχεν αὐτὸ τὸ ἔμφυτον ταῖς γυναιξὶν εὑρεσίκακον.* Schol.

393. *ἄνω ποτ. θέλει εἰπεῖν, ὅτι ἀντέστραπται ἡ φύσις· οὐκέτι γὰρ δόλιαί εἰσιν αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες.* Idem. Hesych.: *ἄνω ποταμῶν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπ' ἐναντία γενομένων. κέχρηνται καὶ Αἰσχύλος, καὶ Εὐριπίδης.* P.: „Hoc proverbium Aeschylo debere Euripidem, notant viri docti ex Hesychio.“ Matth.: *χωρεῖν*, *ire* pro *fluere* illustrat Wyttenb. ad Plut. p. 320.

398. Malit Elmsl., Hermanno non refragante, *στρέψουσι*, quo recepto penitus quidem exaequantur horum versuum numeri; sed eo non est opus, cum et alibi puri anacreontei respondeant antispasticis; qua de re diximus in Anacreonticorum editione, quam injussu meo bis recudi curarunt in Anglia.

401. Schol.: *τὰ ποιήματα τῶν πάλαι [σοφῶν] ποιητῶν, τουτέστι τὰ δὲ εἰρημένα τοῖς πάλαι σοφοῖς καθ' ἡμῶν, καὶ ἐν οἷς ποιήμασι διαβεβλήμεθα, ὡς ἄπιστοι, ταῦτα σχολάσει, καὶ λῆρος εἶναι νομισθήσεται, ἵν' ᾖ τὸ λήξουσιν ἀντὶ τοῦ παύσονται καὶ ἀφανισθήσονται. — καὶ ἐπὶ κακοῦ τὸ ὑμνεῦσαι.* Et ad v. 406.: *ταῦτα καὶ εἰς τὰ Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου ὃς δὲ γυναιξὶ πέποιθε* (Hesiod. Op. et D. 375.), *καὶ ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξί* (Odyss. λ', 456.). — Archilochum intelligit M., „qui Euripidi,“ inquit, „*παλαιγενὴς* erat, licet non Medeae.“

λύρας ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος, ἁγήτωρ μελέων·
ἐπεὶ ἀντάχησ᾽ ἂν ὕμνοις — an. ant.
ἀρσένων γέννᾳ· μακρὸς δ᾽ αἰὼν ἔχει
πολλὰ μὲν ἁμετέραν, ἀνδρῶν τε, μοῖραν εἰπεῖν.
σὺ δ᾽ ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας — as., 2 i. h. στ. β΄.
μαινομένᾳ κραδίᾳ, διδύμους ὁρίσασα πόντου — da. hex. log.
πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένᾳ — a. d. br. log.
ναίεις χθονί, τᾶς ἀνάνδρου κοίτας ὀλέσασα λέκτρον, — ion. a. maj. t.
τάλαινα· φυγὰς δὲ χώρας ἄτιμος ἐλαύνει. — ion. a. maj. t. br.
βέβακεν ὅρκων χάρις, οὐδέ γ᾽ αἰδὼς — ἀντ. β΄.
Ἑλλάδι τᾷ μεγάλᾳ μίμν᾽ αἰθερία δ᾽ ἀνέπτα.
σοὶ δ᾽ οὔτε πατρὸς δόμοι,

404. Hom. Odyss. θ΄, 498.: ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὤπασε θέσπιν ἀοιδήν. Elmsl.

405. MSS. 4 et Lasc. ἀγήτωρ, quod nimis Doricum videtur Elmslejo in Attico Tragico.

406. A Rom. a m. 1.: ἀντάχησα ὕμνοις. B. ἀντάχησαν ὕμνοις. Eustath. ad Iliad. ζ΄, p. 634, 13. = 491, 8. ἀντάχησαν ὕμνοι, quam scripturam reperit etiam Schol. Alii: ἀντάχησαν ὕμνον. V.: ἀντάχησ᾽ ἂν ὕμνον, quod minus grandiloquum. Schol.: οἱ ὕμνοι τῶν μελῶν ἀντήχησαν ἂν πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἀντεκωμῳδήσαντο (malit Elmsl. ἀντεκωμῴδησάν τε) καὶ ἀντιδιέβαλον ἄν, εἰ ὁ Ἀπόλλων ἐδωρήσατο ταῖς γυναιξὶ τὸ λέγειν.

408. Schol.: μοῖραν τὴν μερίδα. ἀντὶ τοῦ συμβαίνει κατ᾽ ἀλλήλων εἰπεῖν ἄνδρας καὶ γυναῖκας τῷ χρόνῳ.

409. Ald. et edd. vett. Sed scripti plurimi πατρῴων, corrigentibus Porsono et Elmslejo. Merito dubitatur, an corripi possit vocabuli syllaba media contracta: nam verborum γεραιὸς et δείλαιος non est contracta media. Interpreti debetur πατρῴων.

410. ὁρ., ἀντὶ τοῦ διαστείλασα καὶ διεξελθοῦσα τὰς Συμπληγάδας. Vid. 2. Notandum δὲ ter positum in eadem oratione.

414. Rom. C et Ald., quod probans Elmsl. tamen, nescio qua superstitione, non admisit. V.: βέβακε δ᾽. Cf. 382. Deinde legitur οὐδέ τ᾽ αἰδώς, de quo vid. sequens annotatio.

415. Rom. C et vulgus editionum μίμνει: non pauci MSS. μένει, quae est interpretatio. Abiit μίμν᾽ in μίμνεν, hoc in μίμνει. Elisum illud ε in εν mutare consueverunt librarii. Vulgatum antecedente versu οὐδέ τ᾽ in οὐδέ γ᾽ mutandum fuisse (vid. Herm. ad Viger. p. 836.), non in οὐδ᾽ ἔτ᾽, ut fecerunt M. aliique, jam sponte intelligitur. Ceterum Herc. fur. 556. et Hesiod. Op. et D. 197. seqq. confert Elmsl.

δύστανε, μεθορμίσασθαι μόχθων πάρα, τῶν δὲ λέ-
κτρων
ἄλλα βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἐπέστα.

ΙΑ. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, i. tr.
τραχεῖαν ὀργὴν, ὡς ἀμήχανον κακόν·
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
κούφως φερούσῃ κρεισσόνων βουλεύματα,
λόγων ματαίων οὕνεκ' ἐκπεσεῖ χθονός.
κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύσῃ ποτὲ
λέγουσ', Ἰάσων ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ·
ἃ δ' εἰς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ.
κἀγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὀργὰς ἀφῄρουν, καί σ' ἐβουλόμην μένειν·
σὺ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' ἀεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσεῖ χθονός.
ὅμως δὲ κἀκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκὼς φίλοις
ἥκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ' ἀχρήμων ξὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς,
μήτ' ἐνδεής του. πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
κακὰ ξὺν αὐτῇ. καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.

ΜΗ. ὦ παγκάκιστε (τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω,
γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακὸν),
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς;

417. 4 MSS. Rom., P., al. V.: *παρά.* Constructio haec est, secundum Elmslejum: *σοὶ δ' ο. πατρ. δ. πάρα* (i. e. *πάρεισιν*), *ὥστε μεθορμ. μόχθ. τῶν δὲ λ.*, *quod attinet conjugium*; genitivus absolutus.

418. Heath., al. Male libri *ἀλλά*.

427. Schol.: *ἐπικερδὲς ἡγοῦ τὸ φυγῇ ζημιοῦσθαι μόνον* etc. Heracl. 959., monente Elmsl.: *καὶ κερδανεῖς ἅπαντα· χρῆν γὰρ οὐχ ἅπαξ θνήσκειν σε, πολλὰ πήματ' ἐξειργασμένον.*

432. *οὐκ ἀπειρηκὼς*, *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπαρνούμενος τοὺς φίλους.* Schol. Cf. Androm. 87., quem locum laudat Elmsl.

433. Plures scripti, Lasc., Elmsl. Alii *τοσόνδε*, quod placuit Porsono, vel *τὸ σόν γε*, quod Beckio et Matthiaeo. Cf. 1138.

439. *γλώσσῃ μέγιστον*, maximum linguae, h. e. convicium maximum, quod effari possit lingua, maximum dictu. *εἰς ἀνανδρίαν. ἤτοι ὡς θυμουμένη ἄνανδρον αὐτὸν ἀποκαλεῖ· τῶν γὰρ λοιδορουμένων οἰκεῖον καὶ τὰ μὴ προσόντα πολλάκις προφέρειν. ὀνειδίζει δὲ* (scribendum *ἢ ὀνειδίζει*) *αὐτῷ ἀσθένειαν, ὡς μὴ δυνηθέντι ἄνευ αὐτῆς ἀνύσαι τοὺς ἄθλους.* Schol. Imo *ἄνανδρος* dicitur Iason propter fraudes, quarum eum Medea insimulat. Vid. Schol. ad 393.

440. Post hunc sequebatur, male

οὔτοι θράσος τόδ' ἐστὶν, οὐδ' εὐτολμία,
φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναίδει'. εὖ δ' ἐποίησας μολών·
ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
ψυχὴν κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσει κλύων.
ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
ταυτὸν ξυνεισέβησαν Ἀργῷον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλαισι, καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·
δράκοντα δ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας
σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, ἄϋπνος ὤν,
κτείνασ' ἀνέσχον σοὶ φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ, πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοὺς,
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἰωλκὸν ἱκόμην
ξύν σοι, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ὑπ' αὐτοῦ, πάντα δ' ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὦ κάκιστ' ἀνδρῶν, παθὼν
προὔδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη
παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,

retractus ex 1321., θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει. Delevit Br. — P. Revocavit eum Matth., neque uncinis inclusit. Elmsl.

445. ἐγώ τε — κακῶς σε. Hyperbaton: nam λέξασα pertinet ad κακῶς. Amant eam figuram Euripides et Tragici. Cf., quae laudat Elmsl., Hecub. 1164, 5, Soph. Oed. Tyr. 644, 5, et inprimis Orest. Cf. index v. hyperbaton.

448. Versus irrisus a Comicis ob sigmatismum. Vidd. Schol., Beckio laudatus Muret. V. L. 1, 15., P. Elmsl.

450. ταύρ. ἐπιστ. ζεύγλ., ζευγελάτην ταύρων.

451. C Rom. ζεύγλησι, quae est vetus, sive Ionica, forma ejusmodi nominum dativo pluralis. Monet Elmsl., eam formam saepius apud Aeschylum quam apud Sophoclem et Euripidem inveniri in vulgatis libris, neque unam esse de hac re Criticorum recentiorum sententiam. P.: „Ζεύγλησι Ald. ζεύγλαισι membr. Lasc. [4 MSS. Rom.] Perpetua in his formis confusio: quare priorem, ubi dant codd. vel codicum pars, accipio; contra universos codd. non obtrudendum opinor."

452. 4 Rom., Elmsl. V.: δράκοντά θ'.

454. ἀνέσχον, ἀνέδειξα. Schol.

457. πρόθ. μᾶλλον ἢ σοφ. Similiter Latini: *subtilius quam verius*, ut monet Herm. apud Viger., annot. 69. Sed Aeschylus, laudante Elmsl., Ag. 1600.: προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως.

459. πάντα δ' legitur in 4 codd., Lasc., Schol. V.: π. τ'.

σύγγνωστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
ὅρκων δὲ φρούδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν,
εἰ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότ' οὐκ ἄρχειν ἔτι,
ἢ καινὰ κεῖσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τανῦν,
ἐπεὶ ξύνοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν.
φεῦ δεξιὰ χεὶρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
ἄγ' (ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
δοκοῦσα μή τι πρός γε σοῦ πράξειν καλῶς,
ὅμως δ')· ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ.
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρὸς δόμους,
οὓς σοὶ προδοῦσα, καὶ πάτραν, ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὖν
δέξαιντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ'· οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δρᾷν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν ἀν' Ἑλλάδα
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δὲ σὲ
ἔχω πόσιν, καὶ πιστὸν, ἡ τάλαιν' ἐγὼ,
εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος, ξὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
πτωχοὺς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἥ τ' ἔσωσά σε.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ,
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;

466. Rom. E, Lasc., Elmsl. Alii *θέσμι' ἐν ἀνθρ.*, vel *θέσμι' ἀνθρ.*, quod habent C Rom. et pleraeque edd., in his Porsoni. *θεσμὰ* etiam Soph. Alexandri fragmento 1., quem locum proferens P. monet, multa esse nomina, quae, cum in singulari masculina tantum aut feminina sint, in plurali neutra fiant, velut *δίφρος, δίφρα, κύκλος, κύκλα, κέλευθος, κέλευθα, δεσμὸς, δεσμὰ, σῖτος, σῖτα*: eamque in rem ipse laudat M. ad Hel. 428., Schaeferus autem annotata ad Soph. El. 1366.

468. *ἐλαμβ.*, *παρακαλῶν*. Schol.

471. *κοινώσομαι*, *διαλεχθῶ*. Idem.

473. *αἰσχ. φ.*, *οὐδὲν ἔχων ἀποκρίνεσθαι*. Idem.

477. De ictu metrico vocabuli *πατέρα* hoc versu vid. annot. ad Hec. 1180.

484. P. aliique, cum libri fere praebeant *φεύξ. τε*.

ΧΟ. δεινή τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
ΙΑ. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ', ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον,
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν
τὴν σὴν στόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σώτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρως σ' ἠνάγκασε
τόξοις ἀφύκτοις τοὐμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν·
ὅπῃ γὰρ οὖν ὤνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
εἴληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.

494. *κακὸν, ἀντὶ τοῦ ἀσθενῆ πρὸς τὸ λέγειν* etc. Schol.

496. *ἄκρ. λ. κρ. περιφραστικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ παντὶ ἀρμένῳ.* Id. Nostri *with full sails*, inquit Elmsl. Et M.: „Ad hunc locum illustrandum aliquid fortasse conferet Pindari Scholiastes in Nem. 5. epod. 3., ubi sic Poëta: *ἀνὰ δ' ἱστία τεῖνον Πρὸς ζυγὸν καρχασίου.* Scholiastes: *καρχήσιον τὸ ἀνώτατον τῆς κεραίας. τούτῳ τὸ ἱστίον προσανατείνουσιν, ὅταν θέλωσι δαψιλεῖ τῷ ἀνέμῳ χρῆσθαι, οὐριοδρομοῦντες.*“ Sed rectius Matth. confert Aristoph. Ran. 1027. (1031.) *ἀλλὰ συστείλας ἄκροισι χρώμενος τοῖς ἱστίοισιν*, etc. ubi Schol.: *τοῦτο δὲ εἴρηκεν ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλεόντων, οἳ, ὅταν πνεῦμα σφοδρὸν ἐμπνεύσῃ, συστέλλουσι τὰ ἱστία, ἵνα μὴ τῇ βιαίᾳ τούτου φορᾷ ἀνατραπείη τὸ σκάφος· χαλῶντες δὲ ἤδη κατὰ μικρὸν ἄγουσι τὴν ναῦν εἰς τὸ πρόσω τοῦ πλοῦ. ἄκροισι δὲ, τοῖς ἐν ἄκρῳ δεχομένοις τὸ πνεῦμα, καὶ μὴ κατὰ τὸ μέσον.* Vertendum igitur potius existimat *circumspecte et caute vitare.*

497. Hesych. apud Elmsl.: *γλωσσαλγία, φλυαρία.* Idem: *γλώσσαργον, στόμαργον, ταχύγλωσσον.*

498. *πυργοῖς, μεγαλύνεις. χάριν, τὸ πρὸς σοῦ* (ita Matth. Perperam libri *σὲ*) *σωθῆναί με.* Schol.

501. Schol., Brunckio aliisque probantibus: *καὶ σὺ μὲν, φησὶ, συνορᾷς, ἅτε δὴ λεπτὸν καὶ ὀξὺν ἔχουσα τὸν νοῦν, ὅτι ἡ Ἀφροδίτη με ἔσωσεν, ἀλλ' ὑπὸ φθόνου ὁ λόγος σοι ὑποφέρεται, ὅς ἐστιν ἀληθὴς, τὸν Ἔρωτα σεσωκέναι με.* Scripsi *τὸν Ἔρωτα* pro *τὸ τὸν ἔρωτα*, quod legitur in libris. Elmsl. malit *τὸν σὸν ἔρωτα*: sed dicitur deus coëgisse Medeam, ut Jasonem amaret.

503. Rom. C et Ald.: *πόνων ἀφύκτων.* Minus quidem bene: nam si *ἄφυκτοι* erant isti labores, quî factum, ut servaretur tamen ex iis Jason? Nisi *ἀφύκτους πόνους* dici putes labores, qui necessario subeundi erant. Sed hoc friget. Amoris *τόξα ἄφυκτα* et similia frequentantur poëtis. Cf. 604 etc.

504. Schol.: *ἀλλ' οὐκ ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτου* etc.

506. *τῆς ἐμ. σωτ.*, quod attinet

πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν·
πάντες δέ σ' ᾔσθοντ' οὖσαν Ἕλληνες σοφὴν,
καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
ὅροισιν ᾤκεις, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
τοσαῦτα μέν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ' (ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων)·
ἃ δ' εἰς γάμους μοι βασιλικοὺς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγὼς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς;
οὐχ, ᾗ σὺ κνίζει, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
οὐδ' εἰς ἅμιλλαν πολύτεκνον σπουδὴν ἔχων·
ἅλις γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος,
παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν,
σπείρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις
εἰς ταὐτὸ θείην, καὶ συναρτήσας γένος
εὐδαιμονοίην. σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;

ad meam salutem, allatam abs te, ut dicis.

510. *μὴ πρ. ἰσχ. χάριν.* Supplendum *ζῆν*, *διάγειν*, aut tale quid. Elmsl.

517. Codd. quidam, Lasc., M, P, Elmsl. *μέντοι.*

525. *εὑρ. εὗρ. εὐτ.*, paronomasia, sive allitteratio. Cf. Alc. 991.

527. *οὐχ ᾧ τρόπῳ σὺ λυπουμένη νομίζεις*, etc. Schol. Cf. 540, 571.

537. Herm.: „Quo initum ab se novum connubium excuset, his duobus argumentis utitur, neque Medeam, ut cui jam sint liberi, prole indigere, et se, quos ex ea susceperit liberos, eos praesidium habere velle ab iis, qui ipsi ex

ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ' ὀνῆσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ' εἰς τοσοῦτον ἥκεθ', ὥστ', ὀρθουμένης
εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε·
ἢν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις ἐς λέχος,
τὰ λῷστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθέν ποθεν βροτοὺς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·
χοὕτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
ΧΟ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τούσδ' ἐκόσμησας λόγους·
ὅμως δ' ἔμοιγε, κεἰ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς, προδοὺς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾷν.
ΜΗ. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμὶ διάφορος βροτῶν.
ἐμοὶ γὰρ, ὅστις, ἄδικος ὢν, σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει·
γλώσσῃ γὰρ αὐχῶν τἄδικ' εὖ περιστελεῖν,
τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός·
ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ,
λέγειν τε δεινός· ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος.
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.
ΙΑ. καλῶς γ' ἂν οὖν τῷδ' ἐξυπηρέτεις λόγῳ,

novo illo conjugio nascituri sint." λύει, λυσιτελεῖ.

541. Elmsl.: „Plenius," inquit, „εἰς τοσοῦτον μωρίας, ni fallor, ut 365. (354.)" Nostri: *Aber ihr geht so weit.* ὀρθ., ἀντὶ τοῦ ὑγιοῦς οὔσης, ὀρθῶς προχωρούσης, ἢ ὀρθῆς καὶ ἀμεταβλήτου οὔσης etc. Schol.

545. τίθεσθε. Scribi etiam ab Euripide potuit ἡγεῖσθε, ait Valck. Diatrib. p. 8., qui haec promiscue usurpata monet. Elmsl. χρῆν γὰρ etc. Similiter Hipp. 616. seqq. ὦ Ζεῦ, τί δὴ, etc., ut idem annotat.

551. Matth. πολλοῖς βροτῶν διάφορός εἰμι dictum monet ut διαφέρεσθαί τινι, *dissentire ab aliquo*, qua de re laudat Antiphontem de Herod. caed. p. 725, 9. et p. 729, 11. Possis etiam πολλοῖς accipere pro neutro, ut haec sit sententia: Profecto multum multis in rebus differo ab hominibus, h. e. a ceteris hominibus.

557. ἐκτενεῖ ab ἐκτείνω, h. e. ἐκτάδην ῥίψει, ut explicat Eustathius p. 672, 60. Vocabulum palaestrae, sicut, monente Elmslejo, ἔχεσθαι μέσος, aliaque similia. Schol.: ἐκτενεῖ σε ἀντὶ τοῦ καταβαλεῖ σε, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πιπτόντων, καὶ ἐκτεινομένων εἰς τὸ ἔδαφος ἀθλητῶν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων.

560. τῷδε λόγῳ, pro hac tua oratione. Sic autem 2 Pariss., unus Rom., Lasc., P., Elmsl. V.: οὖν μοι τῷδ' ὑπηρέτεις λ.

παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία! τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ οὐ πράσσειν κακά;
ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
λάβ'! ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΧΟ. Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς — ant. d. στ.
ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδετ', ἴδετε τὰν — do.
οὐλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς ἔβλαστεν,
θεῶν δ' αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε! — do. h.
κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φονίαν, τάλαιναν, — as., an. et i. h.
Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων! — as., ant. et cr.
μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων, — ἀντ.
μάταν ἄρα γένος φίλιον ἔτεκες, ὦ
κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων

1183. Quae post hunc versum leguntur, πάντως σφ' ἀνάγκη — ἐξεφύσαμεν, de iis dictum ad 1005.

1185. Elmsl. V.: μὴ πρ. κ. Saepe ad hunc scopulum allisos esse librarios, monet Herm. de Ellipsi et Pleonasmo p. 221.

1187. βαλβὶς κυρίως ἡ τῶν δρομέων ἄφεσις. Schol.

1188. κακ., μαλακισθῇς. Id.

1193. Exclamationem ὦ γῆ καὶ ἥλιε Demosthenem aliosque usurpare monet Elmsl.

1195. Scripti plures et Lasc., quod aeque aptum dochmiaco quam vulgatum ὀλομέναν, melicis vero etiam aptius est.

1197. σᾶς, Solis. ἐπεὶ ἡ Μήδεια μὲν ἔκγονος Ἡλίου, οὗτοι δὲ ἐκ Μηδείας. Schol.

1200. Minus usitate libri τάλ. τ'. τάλαιναν, pessimam. Cf. Orest. 163., Ruhnken. Epist. crit. p. 139.

1201. ὑπ' ἀλ., ὑπ. ἀλ. οὖσαν. πεμφθεῖσαν supra scriptum in A Romano. Comparat Matth. Platonis (Politic. p. 291. D.) τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν. Cf. Matth. gr. gr. §. 592, β. Similiter Latini, velut Horat. Epist. 1, 2, 25.: *Sub domina meretrice fuisset turpis et excors.*

1204. Συμπλ. vid. 2.

πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν!
* δειλαία, τί σοι φρενῶν
* βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
* καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ',
ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνῳδὰ θεόθεν
πιτνοῦντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.
Π. Α. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας; i. tr.
Π. Β. οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.
ΧΟ. ἀκούεις βοάν, ἀκούεις, τέκνων; do.
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι!
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις. dochm.
Π. ναὶ, πρὸς θεῶν, ἀρήξατ'! ἐν δέοντι γάρ· i. tr.
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

1206. Scribendum puto: δειλαία, τί σοι φρενῶν δυσμενὴς προσπιτνῶν χόλος χόλον ἀμείβεται; Alii aliter distribuunt versus, vocabula etiam ipsi mutant, novaque addunt de suo, neque tamen id efficiunt, ut, qui horum loco legun- tur in stropha, dochmiaci duo restituantur. Miratur chorus furorem Medeae, caedem caedi accumulantis. Cur, inquit, occupans mentem tuam infesta ira irae succedit? Patuit hic locus explicatorum commentis: itaque et verbo χόλος adscripsere φόνος, et βαρὺς τῷ δυσμενής: mox etiam καὶ additum, ut fieri solet in hoc genere, omissumque est simile χόλον et in locum verbi προσπιτνῶν suffectum προσπιτνεῖ, apertiore, ut videbatur, sententia; denique, cum initio scripsissent δυσμενὴς καὶ βαρύς, post τὸ βαρὺς priore loco posuerunt, ut referretur ad προσπιτνεῖ. Nihil in hisce duri, aut insoliti, inventuros spero viros, qui istarum rerum usum habent: nam aut χόλος, aut φόνος, bis dicendum erat, si recte exposui locum, omnino autem aptius est χόλος. Hoc caput rei; de ceteris ne admonitione quidem indigent lectores; nisi forte id unum addendum est, *ubicunque in locis strophicis incorrupti sint versus ἀντίστοιχοι, sententiaeque integrae, si abhorrebit oppositus locus, sive metris insolitis, sive sententiis obscuris, ibi quaerendum esse vitium; et quotiescunque suspectorum modulus metricus incorruptorum excedet, cogitandum esse de vocum lectiorum explicationibus, quibus scatent scripta poëtarum.* Quae omnia quadrant in hunc locum.

1210. ξυνῳδὰ (μιάσμασιν) ἄχη, congrua piaculis mala, dignae illis miseriae. Hermanno ita haec videntur intelligenda esse: χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστὶν ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν πιτνοῦντα, ἄχη θεόθεν ξυνῳδὰ ἐπὶ δόμοις αὐτοφόνταις: *gravis est enim mortalibus cognatus sanguis humi profusus, dolor divinitus congruus expetens in parricidam domum.* „Ad ξυν.," inquit, „intelligendum αὐτοῖς ex δόμοις: non enim haec vox cum particula ἐπὶ construitur, sed ipsa μιάσματα dicuntur esse ἄχη ἐπὶ δόμοις αὐτοφόνταις, i. e. in dolorem vertere expetentem in parricidas."

1216. Similiter, monente Elmslejo, Rhes. 787. ἐγὼ δ' ἀμύνων θῆρας ἐξεγείρομαι πώλοισιν.

εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις οὐδὲ νῦν
τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
ΜΗ. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὔδοξον ἐξέβαινέ σοι.
ΙΑ. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὕνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέων, ἃ νῦν ἔχω,
ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
σὲ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασιν.
ΜΗ. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
μηδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.
ΙΑ. οἶσθ', ὡς μετεύξει, καὶ σοφωτέρα φανεῖ;
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαινέσθω ποτὲ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχὴς εἶναι δόκει.
ΜΗ. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφὴ,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.
ΙΑ. αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
ΜΗ. τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα, καὶ προδοῦσά σε;
ΙΑ. ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
ΜΗ. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὖσα τυγχάνω δόμοις.

563. εἶχεν, κατεῖχεν, retinuit. Troad. 1327. τὰν φόνιον ἔχετε φλόγα. Thucyd. 1, 9.: Πέλοπά τε πρῶτον — τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας, ἐπηλύτην ὄντα, ὅμως σχεῖν etc. Herodot. 1, 158.: ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους, etc. ἀλλὰ — σοι. τουτέστιν, εἴ μοι μέχρι γήρως συνῴκεις, ἀδοξία σοι προσετρίβετο. Schol.

564. οὐκ εὔδ. ἐξ. σοι, non in gloriam tuam evadebat, h. e. evasisset (tua cogitatione).

566. V. βασιλέως, in quo intelligendus foret rex, Creon. λέκτρα βασιλέων, quae est Elmsleji emendatio, sunt λ. βασιλικὰ, regiae nuptiae, connubium regium.

568. Malim τοῖσι σοῖς: nam Jasonis quidem liberi dicendi erant etiam illi, quos ex Glauce suscipere cogitabat. Cf. 535, sequ., qui geminus locus est. Schol. 571.: τοῦτο δὲ εἶπε, πρὸς τὸν Ἰάσονος λόγον ἀντιτεινομένη, παρόσον αὐτὸς ἔλεγεν ἐπὶ τῷ συμφέροντι αὐτῆς τε καὶ τῶν παίδων εἰς τὸν γάμον προεληλυθέναι τὸν τῆς Γλαύκης. Unde colligas, eum in exemplari suo invenisse τοῖσι σοῖς. Cf. 582, 592, 826.

572. Schol. τοῦτο κατ' ἐρώτησιν. οἶσθα, φησὶν, ὡς σε ἔδει μετεύξασθαι, ἵνα δόξῃς τὴν εὐχὴν φρονίμως ποιεῖσθαι; νῦν γὰρ εὐήθη λόγον εἴρηκας etc.

578. Idem: σεσημείωται τὸ γαμοῦσα. θέλει δὲ εἰπεῖν, ἆρα τοιοῦτον ἔργον ποιοῦσα; οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτῆς λέγει, ἐπεὶ εἶπεν ἂν γαμουμένη, ἀλλὰ τὸν Ἰάσονος λόγον ἐφ' ἑαυτῆς μετέστρεψεν. γαμεῖ μὲν γὰρ ὁ ἀνὴρ, γαμεῖται δὲ ἡ γύνη. Cf. 247.

580. ἀραία sensu activo, sicut Iphig. Taur. 760. ed. Seidler., Trach. 1203, Soph. Oed. T. 1290., quae loca profert Elmsl. Cf. Seidlero laudatum M. ad Hipp. 1351.

ΙΑ. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδέ σοι τὰ πλείονα·
ἀλλ' εἴ τι βούλει παισὶν ἢ σαυτῇ φυγῆς
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'· ὡς ἕτοιμος ἀφθόνῳ δοῦναι χερὶ,
ξένοις τε πέμπειν ξύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὖ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι·
λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
ΜΗ. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἄν,
οὔτ' ἄν τι δεξαίμεσθα, μήθ' ἡμῖν δίδου·
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
ΙΑ. ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,
ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω·
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τἀγάθ', ἀλλ' αὐθαδίᾳ
φίλους ἀπωθεῖ· τοιγὰρ ἀλγυνεῖ πλέον.
ΜΗ. χώρει· πόθῳ γὰρ τῆς νεοδμήτου κόρης
αἱρεῖ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.
νύμφευ'· ἴσως γὰρ (ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται)
γαμεῖς τοιοῦτον, ὥστε σ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.
ΧΟ. Ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν — ion. a. maj. d. στ. ά.
ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν, — i. d.

581. *οὐ κριν. τῶνδε*, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀποκρινοῦμαι περὶ τῶν τοιούτων etc. „ὡς fortiter affirmantis est, ut ἴσθι ὡς. Phoen. 726. (671.) Elmsl. In verbis τὰ πλείονα articuli usum notat Matth., comparans Oed. Col. 36. et Antig. 313.

584. ἕτοιμος. Cf. Phoen. 915.

585. ξύμβολα. οἱ ἐπιξενούμενοι τισὶν, ἀστράγαλον κατατέμνοντες, θάτερον μὲν αὐτοὶ κατεῖχον μέρος, θάτερον δὲ κατελίμπανον τοῖς ὑποδεξαμένοις, ἵνα, εἰ δέοι πάλιν αὐτοὺς, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἐπιξενοῦσθαι πρὸς ἀλλήλους, ἐπαγόμενοι τὸ ἥμισυ ἀστραγάλιον, ἀνανεοῖντο τὴν ξενίαν etc. Schol. De hospitali tessera cf. Sam. Petitus Misc. 1, 1. aliique.

590. Παροιμίαν dicit Schol., conferens Sophocleum illud Aj. 665.: ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα.

596. *αἱρεῖ*, πορθῇ τῷ ἔρωτι. *ἐξώπιος*, ἀντὶ τοῦ ἀφεστηκὼς αὐτῆς, ἔξω τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κόρης ὤν. Schol., qui legisse videtur ὀμμάτων pro δωμάτων.

597. *ξὺν θ. δ. εἰρ.*, quod a me dicatur favente deo. Genus loquendi, quo spes significatur obtinendi ejus, quod optamus. Similiter Aristophanes Plut. 114., ubi vidd. Fischer. et interpp. Synes. epist. 131. σὺν θεῷ εἰρήσθω.

598. *ὥστε σ' ἀρν.*, ὥστε μεταμεληθῆναί σε ἐπὶ τῷ γάμῳ. Idem.

599. h. e. ὑπεράγαν, per tmesin.

600. ἐλθόντες, venientes, ingruentes. Est haec velut periphrasis vitae animantium, cujus signa praecipua motus atque gressus. Juno Virgiliana Aen.: 1, 46.: *Ast ego, quae divûm incedo regina* etc.

οὐδ᾽ ἀρετὰν παρέδωκαν ἀνδράσιν· εἰ δ᾽ ἅλις ἔλθοι as., 2 da. tr.
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω. aeol. t.
μήποτ᾽, ὦ δέσποιν᾽, ἐπ᾽ ἐμοὶ χρυσέων aeol. tr. h.
τόξων ἐφείης ἱμέρῳ χρίσασ᾽ ἄφυκτον οἰστόν. i. t. c.
στέργοι δέ με σωφροσύνα, ἀντ. ά.
δώρημα κάλλιστον θεῶν·
μηδέποτ᾽ ἀμφιλόγους ὀργὰς, ἀκόρεστά τε νείκη,
θυμὸν ἐκπλήξασ᾽ ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις,
προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀπτολέμους δ᾽
εὐνὰς σεβίζουσ᾽ ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.
ὦ πατρὶς, ὦ, δῶμά τ᾽ ἐμὸν, ch. d. στ. β'.
μὴ δῆτ᾽ ἄπολις γενοίμαν, ion. a. ma. d.
τὸν ἀμηχανίας a.
ἔχουσα δυσπέρατον αἰῶν᾽, i. d. h.
οἰκτρότατον ἀχέων! dochm.
θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην, as., a. et i. h.
ἁμέραν τάνδ᾽ ἐξανύσασα· μόχθων δ᾽ οὐκ as., gl. et ant.

601. ἅλις. Comparat Elmsl. Helen. 1111. εἰ δ᾽ ἦσθα μετρία, etc. Hesychius apud eundem: ἅλις, ἱκανῶς, * πληρέστον, * αὔταρκές· ἔτι καὶ μετρίως, ὡς Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι (v. 881. ἀλλ᾽ ἔμπας ἔφερε κακὸν ἅλις).

604. Moeris: οἰστὸς, δισυλλάβως, Ἀττικῶς. βέλος, Ἑλληνικῶς. Quo loco similia profert Piersonus οἴς, οἰζυρὸς, Οἰλεὺς, alia. Monet Elmsl.

609. ἀπτολ., Vide sequentia.

610. σεβ., προκρίνουσα, προτιμῶσα. Scholia, in quibus fere legitur ἀπολ. sicut in quibusdam scriptis et vett. editionibus, quod ferri fortasse potest, ἀ littera initiali producta, ut in ἀθάνατος et ἀκάματος, adjuvante ictu versus, praesertim dactylici. Vidd. Porson. ad Med. 139, Blomfield. ad Aeschyli Prom. 193. Pacata conjugia praeferendo turbulentis, Venus jubetur sagaciter uxores eligere viris, prout cuique conveniant.

611. Perperam libri ὦ δῶμά τ᾽ ἐμὸν, ὦ interjectioni addita copula, quod nusquam fit.

614. Br., P., Matth., secundum M. Libri οἰκτροτάτων ἀχέων, collidentibus duobus genitivis; quod invenustum. Atqui versu antistrophico tantum non omnes libri δεινότατα παθέων, dochmiaco manifesto, quale metrum etiam hoc loco efficitur vocabulo οἰκτρότατον. Scripsisse videntur οἰκτροτάτων et δεινότατον, qui de dactylico versu cogitarent.

615. Recte Herm. πάρος, πρὶν, et similia, ut apud Germanos, saepe nihil aliud quam *potius* significare monet. Mori potius quam vivere optat chorus transacto isto die, qui sibi exilium allaturus sit.

616. δὲ, γάρ. Vidd. Vigerus, aliique. De sententia Schol. laudat Homeri illud Odyss. ί, 34.: ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος, οὐδὲ τοκήων.

ἄλλος ὕπερθεν ἢ γᾶς πατρίας στέρεσθαι. do. h.
εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων ἀντ. β'.
μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ
φίλων τις ᾤκτειρεν παθοῦσαν
δεινότατα παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ', ὅτῳ πάρεστι
μὴ φίλους τιμᾶν, καθαρὰν ἀνοίξαντα
κλῇδα φρενῶν· ἐμοὶ μὲν φίλος οὔποτ' ἔσται.
ΑΙ. Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γὰρ προοίμιον i. tr.
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.
ΜΗ. ὦ χαῖρε καὶ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίονος,
Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
ΑΙ. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.
ΜΗ. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἐστάλης;
ΑΙ. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.
ΜΗ. πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;
ΑΙ. ἄπαιδές ἐσμεν δαίμονος τινὸς τύχῃ.
ΜΗ. δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὤν;
ΑΙ. οὐκ ἐσμὲν εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίου.
ΜΗ. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;
ΑΙ. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
ΜΗ. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναι θεοῦ;

619. φράσασθαι, *existimare, conjicere*, non *referre*, ut vulgo vertunt.

621. Rom. C, Mag., Matth., idque versus efflagitat. V. tamen ᾤκτειρε.

623. ὅτῳ πάρεστι, cui insitum est.

624. C Rom. et vett. edd. ἀνοίξαντι.

627. De Aegeo vid. Suppl. 7.

628. Male Schol. invehitur in epitheton σοφοῦ, tanquam in παραπλήρωμα: οὐ γὰρ δή, inquit, ὠνόμασται τοιοῦτον αὐτοῦ (Pandionis) τὸ (Elmsl. malit τι) ἔργον, ἀλλ' οὐδὲ πανουργίας ἐχόμενον, ὥστε διὰ τοῦτο λέγεσθαι αὐτὸν σοφόν. Non de nihilo esse potest, quod heroum et festum annuum Megaris habuit Pandion, teste Pausania Attic. c. 41.

631. ὀμφ. γῆς. Vide Orest. 316., Ion. 223.

636. Schol.: πρώτην ἔσχε Μελίτην τὴν Ὅπλητος, δευτέραν Χαλκιόπην τὴν Χαλκώδοντος, τρίτην τὴν Μήδειαν. Oblitus est Aethrae, Pitthei filiae, quae cum Thesei mater fuerit, certe praetermitti non debebat. *Elmsl.*

638. Schol.: ὑπερβαίνοντα (male libri ὑπερβαίνουσα) τοὺς ἄνδρας εἰς τὸ γνῶναι. De constructione verborum ἢ κατ' ἄνδρα (h. e. ἄνθρωπον, ut Oedip. Col. 566. etc.) vid., quem laudat Elmsl., Matth. gr. gr. §. 449., ubi inter alia Plato Cratylo p. 392. B.: ταῦτα μείζω ἐστὶν ἢ κατ' ἐμὲ καὶ σὲ ἐξευρεῖν.

ΧΟ. τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σίδαρος, do. h.
ἄτις, ὧν ἔτεκες, τέκνων gl.
ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς. do.
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς i. tr.
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ·
πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν φόνῳ do.
τέκνων δυσσεβεῖ, dochm.
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, i. tr.
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν; ὦ γυναικῶν as., 2 an.
λέχος πολύπονον, dochm.
ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά! as., an. et i.
ΙΑ. Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης, i. tr.
ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσδέ γ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

1221. Libri et minus eleganter, et corrupto metro: *τέκνων, ὧν ἔτεκες*. Cf. Phoen. 165.

1222. *ἄροτον, σπόρον, γένεσιν.* Schol.

1225. Schol.: *κατὰ χόλον τῆς Ἥρας Ἀθάμας* (rex Boeotiorum, vel Thessalorum, etc.) *κατετόξευσε Λέαρχον, τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῷ παῖδα. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας (ὠργίστο γὰρ αὐτῇ, ὅτι ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον), τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα ἐπισφάξασα Μελικέρτην, ἥλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δὲ φησὶν, αὐτὴν αὐτόχειρα γενομένην Λεάρχου καὶ Μελικέρτου ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ὀλέσθαι.*

1231. *Quid igitur unquam in posterum accidere potest terribile?* quasi post admissum Medeae scelus, cum filios suos interficeret, nihil futurum sit, quod terribile dicatur.

1233. Metrum, quo utitur etiam Plautus, velut Most. 123, 4. ed. nostrae, Poët. scen. Latin. vol. I. p. 2. pag. 72., haec leguntur:

Sumtu suo et labore nituntur, ut
Alii esse illorum similes sibi expetant;

et ista eadem pagina:

Atque illud saepe fit: tempestas venit,
Confringit tegulas, imbricesque; ibi —

1237. *νιν*, eam; *σφε*, illos, cognatos amicosque domus regiae, quod petendum ex verbis *τυράννων δώμασιν*, quae sequuntur, neque aut mutandum quidquam, aut de pleonasmo cogitandum est. Usitate dicitur *κρύπτειν τί τινα*.

1238. Simile *βαθεῖα αἰθὴρ* Eurip. fragm. incert. 132.

1239. *εἰ μὴ μέλλει διδόναι δίκην δώμασι τυράννων.* Vid. Matth. gr. gr. §. 498. p. 694.

πέποιθ᾽, ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ᾽ (οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ᾽, ὡς τέκνων, ἔχω)
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
μή μοί τι δράσωσ᾽ οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
ΧΟ. ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ᾽, οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἴασον· οὐ γὰρ τούσδ᾽ ἂν ἐφθέγξω λόγους.
ΙΑ. τί δ᾽ ἐστίν; ἦπου κἄμ᾽ ἀποκτεῖναι θέλει;
ΧΟ. παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.
ΙΑ. οἴ μοι, τί λέξεις; ὥς μ᾽ ἀπώλεσας, γύναι.
ΧΟ. ὡς οὐκέτ᾽ ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.
ΙΑ. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν᾽, ἐντὸς, ἢ ᾿ξωθεν δόμων;
ΧΟ. πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.
ΙΑ. χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι!
ἐκλύεθ᾽ ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.
ΜΗ. τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ᾽· εἰ δ᾽ ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ᾽, εἴ τι βούλει, χειρὶ δ᾽ οὐ ψαύσεις ποτέ·

1241. ἀθῷος, pro ἀθώϊος, a θωΐη (Archiloch. Etymol. M. p. 26, 24.), non ἄθωος, sicut vulgo, scribendum monet Elmsl. Hesych.: θωή. (θωή.) ζημία, βλάβη. ὅθεν ὁ ἀζήμιος ἀθῶος (ἀθῷος). *φεύξεσθαι, in exilium ire.*

1243. Elmsl. ἔρξουσιν, secundum Schol. Aristoph. Ach. 330. (τὸ δὲ ἔρξας δασέως ἀναγινώσκομεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ. Ἡ μὲν ἄρ᾽ ὣς ἔρξασ᾽ ἀπεβήσατο δῖα θεάων [Odyss. σ᾽, 196.]) „Sic etiam," inquit, „ἔρδειν, quod diserte improbat Br. ad Soph. El. 83."

1244. Alii ἐκσώσων, frequentiore constructione verborum ἰέναι, ἐλθεῖν, ἥκειν, ad quam constructionem alteri substituendam proclives fuerint librarii, ut monet Matth. Τῷ ἐκσῶσαι etiam tot ν finalium concursum effugisse videtur Tragicus.

1245. μοι παρέλκει.

1246. Schol.: ἀντὶ τοῦ δίκην ἀπαιτοῦντες ὑπὲρ οὗ εἰργάσατο φόνου ἡ τούτων μήτηρ.

1250. Idem: τὸ ἑξῆς· παῖδες σέθεν τεθν. μητρ. χ.

1256. Havn. διπλᾶ κακά.

1257. Schaefer. apud P.: „Adverte constructionem variatam transitu a participio ad verbum finitum; quod passim fit in periodorum membris per μὲν et δὲ similesve copulativas junctis. V. not. ad Dionys. Hal. de C. V. p. 31. 5." Pro φόνῳ alii δίκην.

1258. Schol. ad 1261.: ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντίνοις ἅρμασι, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.

ΑΙ. μάλιστ᾽, ἐπεί τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
ΜΗ. τί δῆτ᾽ ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
ΑΙ. ἀσκοῦ με τὸν προύχοντα μὴ λῦσαι πόδα...
ΜΗ. πρὶν ἂν τί δράσῃς, ἢ τίν᾽ ἐξίκῃ χθόνα;
ΑΙ. πρὶν ἂν πατρῷαν αὖθις ἑστίαν μόλω.
ΜΗ. σὺ δ᾽ ὡς τί χρῄζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
ΑΙ. Πιτθεύς τις ἔστι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.
ΜΗ. παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.
ΑΙ. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
ΜΗ. σοφὸς γὰρ ἁνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
ΑΙ. κἀμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.
ΜΗ. ἀλλ᾽ εὐτυχοίης, καὶ τύχοις, ὅσων ἐρᾷς.
ΑΙ. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ᾽ ὅδε;
ΜΗ. Αἰγεῦ, κάκιστος ἐστί μοι πάντων πόσις.
ΑΙ. τί φῄς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
ΜΗ. ἀδικεῖ μ᾽ Ἰάσων, οὐδὲν ἐξ ἐμοῦ παθών.
ΑΙ. τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
ΜΗ. γυναῖκ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.

συμβαλεῖν, monente Elmsl., est *intelligere*, sicut Orest. 1356., Iphig. Taur. 55.

640. *ἐπεί τοι καὶ*, *nam certe quidem*, *weil ja doch*, ut vertit Herm. ad Vigerum §. 403., conferens Suppl. 879.

642. Schol.: *χρησμὸς ὁ δοθεὶς τῷ Αἰγεῖ οὗτός ἐστιν·*

Ἀσκοῦ τὸν προὔχοντα πόδα, μέγα φέρτατε λαῶν,
μὴ λύσῃς, πρὶν δῆμον Ἀθηναίων ἀφικέσθαι.

ἀσκοῦ οὖν τῆς γαστρὸς, πόδα δὲ τὸ μόριον, παρόσον ὡς ὁ ποδεὼν τοῦ ἀσκοῦ προέχει. λέγει οὖν, ὅτι ἔχρησέ μοι μὴ συνελθεῖν ἑτέρᾳ (Elmsl. *ἑταίρᾳ*), *πρὶν ἐπιβῆναι τῆς πατρίδος* etc.

646. Pittheus, rex Troezeniorum in Argolide, Pelopis seu filius, seu gener, pater Aethrae, quam duxit Aegeus, vir fuit istius aevi doctissimus atque sapientissimus, de quo vidd. Pausan. Corinth. c. 30., Plutarch. in Theseo c. 5., Fabricii Bibl. gr. l. 1. c. 26. Cf. Hipp. 11.

647. Valck. ad Hipp. 11.: Suspicor, inquit, hoc ferme capiendum, quo sensu Homereus Chiron *δικαιότατος Κενταύρων* accipitur a Grammaticis, tanquam inter omnes *unus juris observantissimus*: certe de Pelopis filiorum, Atrei, Thyestae, Chrysippi pietate vel ceteris virtutibus nihil adeo inaudivimus.

649. *τρίβων τὰ τοιάδε*, *εἰς τὰ τοιαῦτα περιτετριμμένος, ἐντριβὴς ὢν τοῦ τὰ τοιαῦτα λέγειν, τουτέστι τοὺς χρησμούς.* Confert Elmsl. cum Barnesio Rhes. 625. *τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ, καὶ νοεῖν σοφός. τρίβων λόγων* legitur Rhes. 716., ut monet Barn.

650. *δορ. οἱ κατὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀλλήλους φιλίαν πεποιηκότες, ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.* Cf. Soph. El. 45. Vera mihi videtur Brunckii sententia, *δορυξένους* apud Tragicos esse simpliciter *ξένους*. Elmsl. Vid. etiam Andr. 964.

652. *ὅδε* pro *ὧδε*, sive *οὕτως*, accipit Elmsl., sicut 854. et El. 503. Quo vix opus. Cf. Hec. 35, Alc. 958. etc.

ΑΙ. ἦπου τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε.
ΜΗ. σάφ' ἴσθ'· ἄτιμοι δ' ἐσμὲν οἱ προτοῦ φίλοι.
ΑΙ. πότερον ἐρασθεὶς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
ΜΗ. μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
ΑΙ. ἴτω νυν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.
ΜΗ. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
ΑΙ. δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέραινέ μοι λόγον.
ΜΗ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. ξυγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
ΜΗ. ὄλωλα· καὶ πρός γ' ἐξελαύνομαι χθονός.
ΑΙ. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
ΜΗ. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
ΑΙ. ἐᾷ δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπῄνεσα.
ΜΗ. λόγῳ μὲν οὐχὶ, καρδίᾳ δὲ βούλεται.
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,
γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,
καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδῃς,
δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος
γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·
παύσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονὰς
σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
ΑΙ. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,
γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,

658. V.: *ἦπου — τόδε;* Unde Elmsl., *ἦπου* interrogationi, qualis hic locum habere posset, haud convenire sentiens, posuit *ἦ γάρ*, probante Hermanno, cum satis esset interpunctionem emendare. Verte: *Enimvero foedissimum hoc facinus ausus est.*

659. Membr., Lasc., Ald., Br., P. V.: *πρὸ τοῦ.*

662. *ἴτω, ἐῤῥέτω.* Schol. Sed recte Elmsl. ad 761: „Hac loquendi formula utuntur, qui constanti animo mali aliquid tolerare, aut periculum subire, decreverunt.“ Qua de re confert Or. 791. *τόδ' οὖν ἴτω:* Heracl. 456. *οὐ φιλεῖν δεῖ τὴν ἐμὴν ψυχήν· ἴτω.* Et hoc ipso loco: Sensus, inquit, est *μὴ φροντίσῃς αὐτοῦ.* Nostri *let him go* etc.

666. *ἦν, ἐστί.* Cf. 257.

670. *ἐπῄνεσα,* laudo. Cf. 257.

671. *καρδίᾳ.* Sic aliquot scripti, probantibus M. et P. Vulgo: *καρτερεῖν, ἀντὶ τοῦ κρατεῖν καὶ ἀντέχειν,* ut ait Schol. Sed recte Matth.: „Si hoc loco verum esset *καρτερεῖν*, significaretur, ipsi Jasoni Medeae exilium grave accidisse, quod longe secus est.“ Similiter

ἔπειτα παίδων, ὧν ἐπαγγέλλει γονάς·
εἰς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
οὕτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν, δίκαιος ὤν·
τοσόνδε μέντοι σοὶ προσημαίνω, γύναι·
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὔ σ' ἄγειν βουλήσομαι,
αὐτὴ δ' ἐάν περ εἰς ἐμοὺς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος, κοὔ σε μὴ μεθῶ τινι.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα·
ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
ΜΗ. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
ΑΙ. μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
ΜΗ. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,
Κρέων τε. τούτοις δ', ὁρκίοισι μὲν ζυγεὶς,
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμὲ,
λόγοις δὲ συμβὰς καὶ θεῶν ἐνώμοτος,
φίλος γένοι' ἂν, κἀπικηρυκεύμασιν
οὐκ ἂν πίθοιο· τἀμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,
τοῖς δ' ὄλβος ἐστὶ καὶ δόμος τυραννικός.
ΑΙ. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν
ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι δρᾷν τάδ', οὐκ ἀφίσταμαι·
ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστερα,
σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,

Or. 1094. ὥστ' ἐνδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην.

684. Pars scriptorum, et fere edd. praeter Brunckii, qui ex codd. Rom., Lasc., Par. A., Mag. ascivit ὧν μ' ἐπ. γ., μ' pro μοι accepto. Saepe pronomen hoc invectum esse a librariis, monet Elmsl.

685. εἰς τὸ παῖδας ποιῆσαι πάνυ ἐσπούδακα, καὶ πρόθυμός εἰμι. ἔστι δὲ κυρίως ὁ προσωδευκώς. Schol. Cf. Androm. 72.

693. ἀναίτιος, ἀνέγκλητος, ἄμεμπτος. Idem.

700. Libri quidam ἀνώμοτος, ut scribendum conjiciebant Muret. et Cant. Verum nihil omnino hic mutandum est, modo ne quaeras oppositionem verborum τούτοις — ἐμὲ et sequentium λόγοις — * πίθοιο, quae nihil aliud sunt quam ἐπεξήγησις, affirmato quippe eo, cujus contrarium Medea negavit in praegressis, qua figura nihil usitatius in rebus, quae nostra interest ut recte constituantur stabilianturque. Verte: *jurejurando adstrictus, istos me abducere ex terra tua non permittes, sed, cum tibi hoc mecum convenerit, et deorum fidem obsecraris, amicus meus eris, et istorum legationibus non obtemperabis.*

706. C Rom., Pseudogregorius v. 781., Ald., Elmsl. Alii ἀσφαλέστατα, comparativi et superlativi confusione frequentissima. Cf. 67. Similiter in sequentibus τὸ

τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεούς.
ΜΗ. ὄμνυ πέδον Γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρὸς
τοὐμοῦ, θεῶν τε συντιθεὶς ἅπαν γένος...
ΑΙ. τί χρῆμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
ΜΗ. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτὲ,
μήτ', ἄλλος ἤν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρήζῃ, μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ.
ΑΙ. ὄμνυμι Γαῖαν, Ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας,
θεούς τε πάντας, ἐμμενεῖν, ἅ σου κλύω.
ΜΗ. ἀρκεῖ. τί δ' ὅρκῳ τῷδε μὴ 'μμένων πάθοις;
ΑΙ. ἃ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
ΜΗ. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει·
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ', ἃ μέλλω, καὶ τυχοῦσ', ἃ βούλομαι.
ΧΟ. ἀλλά σ' ὁ Μαίας πομπαῖος ἄναξ a. d.
πελάσειε δόμοις, ὧν τ' ἐπίνοιαν
σπεύδεις κατέχων, πράξειας, ἐπεὶ
γενναῖος ἀνὴρ, a.
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι. a. par.
ΜΗ. ὦ Ζεῦ, Δίκη τε Ζηνὸς, Ἡλίου τε φῶς, i. tr.
νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλαι,

σόν τ' ἄραρε μᾶλλον, ut annotat Elmsl.

708. Rom. C, Ald. et edd. vett. *τὸ σὸν δ'*. *ἐξ. θεούς. ἀντὶ τοῦ ὀνόμαζε τοὺς θεοὺς, οὓς βούλει με ὀμόσαι.* Schol.

711. Elmsl. *μὴ δρ., λέγε.*

712. *γῆς σῆς* in uno libro invenit Scal., ediderunt H. Steph. et recentiores. In altero libro Scaligeri legebatur *τῆς γῆς*. Vulgus librariorum, claudicante versu: *ἐκ γῆς ἔμ' ἐκβ. π.*, neque aliter vett. edd. Inde nata mihi suspicio, scribendum esse *ἐκ γαίας ἔμ'*, ut 699. Offecerit genuinae voci explicatio.

715. *ἡλίου θ' ἁ. σέβας* varia lectio est 3 scriptorum apud M. et unius Florentini apud Matth., adscripta illa quidem versui 709., sed ad hunc recte relata a Musgravio. V.: *ὅ. Γ., λαμπρὸν Ἡλίου τε φῶς*, quod merito repudiavit P., simillimum quippe interpretationi.

716. Elmsl. V.: *ἐμμένειν.*

717. *τί πάθοις; τί παθεῖν εὔχῃ;* Matth.

722. Schol.: *ὁ χορὸς ἐπεύχεται Αἰγεῖ ἐπὶ τῇ ἐπαγγελίᾳ. πομπαῖον δὲ τὸν Ἑρμῆν λέγει, ἐπεὶ παραπόμπιμος καὶ εἰρηνικὸς ὁ θεὸς, οἱ δὲ ὁδεύοντες μάλιστα εἰρήνης δέονται.* Notus est Mercurius *ἡγεμόνιος, ἐνόδιος, ὁδηγὸς, πομπαῖος.* Cf. Aristoph. Plut. 1160., ubi Berglerus monet, duplici respectu pleraque haec cognomina Mercurio tribui, quia et animas ducat et viatores.

726. *δεδόκ.*, *δεδόκησαι εἶναι.* Vid. de hac ellipsi Elmsl. ad h. l., qui monet, etiam Aristophanem usurpare verbum *δεδόκησαι* Vesp. 725.

τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας,
καὶ ταῦτα δράσασ' ἥλιόν τε προσβλέπεις,
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
ὄλοι'! ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' (οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος·)
ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε!
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,

1264. μῖσος, ita etiam Heracl. 52. et 941. legi monet Elmsl. (Cf. Iphig. T. 525.) μέγιστον ἐχθίστη. Vid. Matth. gr. gr. §. 461.

1265. Cf. 440.

1267. κ. ἄπ. ἀπ., ἄπαιδα ὄντα, διὰ τὸ εἶναι ἐμὲ ἄπαιδα.

1274. ἀλάστορ'. Vid. index h. v.

1275. Schol.: παρ. παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς * * Ἄψυρτον, ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν (Argonaut. 4., 445. seqq.), ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος. Scribendum fortasse: — βωμόν· ὡς ἀνεῖλεν Ἄψυρτον ἢ ἐπὶ etc.

1279. εὐνῆς — καὶ λέχους. Notabilis pleonasmus. Cf. Porson. ad Hecub. 298. Schaefer.

1283. τῆς Τυρσ. τῆς Σικελικῆς· Τυρσηνὸν γὰρ πέλαγος Σικελίας etc. Schol. De Scylla vidd. Homer. Odyss. 12, 85. seqq., Virgil. Aen. 3, 424. seqq., alii.

1288. δαίμονα, τύχην, συμφοράν. Vid., quem laudat Elmsl., Valck. ad Hipp. 809. (765.)

1289. οὔτε —, οὐ —. Cf. Or. 41.

οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
ΜΗ. μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω·
σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
οὐδ' ἡ τύραννος, οὐδ' ὅ σοι προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός,
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον·
τῆς σῆς γάρ, ὡς χρῆν, καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
ΜΗ. σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
ΙΑ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε!
ΜΗ. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ!
ΙΑ. οὔτοι νυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
ΜΗ. ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;

1293. Ζεὺς ὅρκιος, vel ξένιος. Cf. 162. πατὴρ communis appellatio deorum.

1297. Valck. ad Phoen. 583.: „Prius illud," inquit, „in Scholiis vexatum, κακὰ μνηστεύματα προσθεὶς tantumdem valet ac κακὸν κῆδος συναψάμενος" etc.

1298. Hesych. ἀνατί, ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. ἀνατὶ, non ἀνατεὶ, ut vulgo, Elmsl. secundum Blomfieldium ad Aeschyl. Prom. 216., ubi docet, adverbia cujuscunque formae a tertio casu nominum derivari, et plurima quidem, in ως, pro οις, exeuntia, a dativo pluralis numeri; nonnulla a singularis, quae in ει vel ι desinant, ut αὐτοβοεὶ, a βοὲ (h. e. βοή), gen. βοὲς, dat. βοεῖ: dativus vero nominum τῷ ος finitorum cum sic formatus fuerit antiquitus οἶκος, οἴκοι, στρατὸς, στρατοῖ, inde ducta adverbia eandem habuisse olim terminationem omnia, quam hodieque servent οἴκοι, πεδοῖ, ἁρμοῖ, ἐνδοῖ, post autem, ο neglecto, scribi coepisse per ι, ne cum nominativo plurali confunderentur, velut ἀμαχὶ, ἀστενακτὶ, ἀγελαστὶ, ἀναιμακτὶ, et alia sexcenta, ι finali modo correpta, modo producta. Plura videantur apud ipsum virum doctissimum.

1299. εἰ βούλει. Formula loquendi contemnentium. Similiter, monente Elmslejo, Heracl. 978. ὅστις ἂν θέλῃ, quod et aliae linguae imitantur.

1301. Reisk., Elmsl. V. χρῇ, neglecta temporum consecutione.

1303. λύει. Schol. λυσιτελεῖ δέ μοι τὸ ἄλγος, ἕως σὺ μὴ ἐγγελᾷς. Cf. Valck. ad Hipp. 441.

1305. νόσῳ. κακίᾳ, ἤτοι λαγνείᾳ καὶ ἀκρασίᾳ τοῦ πατρὸς ἀπώλεσθε. Schol.

1306. Elmsl. Havn.: οὔτοινυν. V.: οὐ τοίνυν. Malit Herm. οὔτοι νιν ἡ 'μὴ δ. γ' ἀπ.

1308. Rom. C. Flor. A. 2. 10. Ald. et vett. edd. Alii: σφέ γ' ἠξίωσας, quae videtur esse mutatio

γενησόμεσθα, κεἰς ὁδὸν βεβήκαμεν·
νῦν δ' ἐλπὶς, ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς τῖσαι δίκην·
οὗτος γὰρ ἁνὴρ, ᾗ μάλιστ' ἐκάμνομεν,
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·
ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τἀμά σοι βουλεύματα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχει·
γάμους τυράννων, οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει,
καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
παῖδας δὲ μεῖναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
οὐχ ὡς λιποῦσ' ἂν πολεμίας ἐπὶ χθονὸς

729. Schol. *εἰς ὁδὸν γάρ.* (videtur habuisse in suo exemplari *εἰς ὁδ. γὰρ ἥκομεν.*) *ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν τῆς νίκης ἀρχὴν ἐληλύθαμεν.*

730. Pseudogregor. v. 735., quo aufertur homoeoteleuton vulgatae lectionis *τίσειν δίκην. ἐλπὶς* cum aoristo apud probatissimos scriptores legitur. Vid. Elmsl. Apud quem Herm.: Aoristi, inquit, infinitivus de re exigui temporis, eaque instante, usurpatur; futuri de re diuturniore, vel olim futura etc. Exempla vide apud ipsum.

731. *ᾗ μάλ. ἐκ., καθ' ὃ μέρος ἐδυστύχουν ἀλλ' ἔχουσα, πρὸς ὃν καταφύγω, νῦν προσώρμισα.* Schol.

733. *ἐκ τ. ἀν. πανσόμεθα τῶν ταρασσόντων κακῶν· ὅταν γὰρ ἀπόγεια δεθῇ, παύονται τῶν κυμάτων* (*καμάτων* malit Elmsl.) *οἱ ναῦται. ἀναψ., κρεμάσομεν.* Idem. *πρυμνήτην, πρυμνήσιον.* Proprie vox sonat *κυβερνήτην*, ut monet Elmsl.

734. *ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλ.*, in urbem et arcem Minervae, quae a *πόλει* dicta est *Πολιάς.* Plutarchus Thes. p. 11.: *τὸ ἄστυ τήν τε πόλιν Ἀθήνας προσηγόρευσε.* Qui locum eum laudat, Hemsterhus. in annotatis ad Aristoph. Plut. 772., multis in urbibus Graeciae *πόλεις* dictas fuisse *ἀκροπόλεις*, auctor est. Cf. Brunck. ad Aristoph. Lysistr. 245.

736. *δέχου — λόγους*, *accipe sermones, qui delectandi causa non dicuntur.* Elmsl.

741. *γάμους — ἐγνωσμένα.* Subjuncta haec praegressis *ἀσυνδέτως*, quo commotio animi exprimitur. Ea tamen offensi figura quidam versum 741. expungere non dubitaverunt; alii timidiores uncinis incluserunt; neutri recte. Possis etiam accipere ista verba *παρενθετικῶς*. *ξύμφορα, ἐγνωσμένα*, *ξύμφορον, ἐγνωσμένον*, Attico, et inprimis Tragico, genere loquendi, ut monent Reisk. Miscell. nov. Lips. t. 5. p. 719. et Herm. ad Vigerum §. 194.; neutra autem pro masculinis, ut in noto illo Virgilii Eclog. 3, 18. *Triste lupus stabulis*, quo loco vidd. interpretes. *ἐγνωσμένα* Elmsl. interpretatur *δεδογμένα*, laudans Thesaurum Stephan. v. *γινώσκω.*

744. Elmsl. V. *λιποῦσα πολ.* inepta quidem sententia.

ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
[νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,]
λεπτόν τε πέπλον, καὶ στέφος χρυσήλατον·
κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ,
κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ', ὃς ἂν θιγῇ κόρης·
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
ᾤμωξα δ', οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοὐντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τἄμ' (οὔτις ἐστὶν, ὅστις ἐξαιρήσεται)·
δόμον τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος,
ἔξειμι γαίας, φιλτάτων παίδων φόνον
φεύγουσα, καὶ τλᾶσ' ἔργον ἀνοσιώτατον·
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι.
ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρὶς,
οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφὴ κακῶν.
ἡμάρτανον τόθ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρῴους, ἀνδρὸς Ἕλληνος λόγοις
πεισθεῖσ', ὃς ἡμῖν ξὺν θεῷ τίσει δίκην·
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεταί ποτε
ζῶντας τὸ λοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγου
νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακὴν κακῶς
θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.

748. τήνδε μὴ φ. χθ., ὥστε τήνδε etc. Passim quidem ante infinitivum ὥστε paulo durius deesse monet Schaefer. ad Bosium p. 492=490.; sed ipsa haec sententia falsa est, misisse Medeam pueros, ut exilium deprecarentur. Cum id suspicionem commovet; tum versus in Parisiensi cod. A post sequentem legitur, Havniensis autem nonnisi in margine adscriptum habet. Quare haud inepte putaveris, nescio quem, qui desideraret nomen personae, donandae illis donis, adscripsisse νύμφῃ, deinde, ut fit, alios accessisse, qui, vocabulis sublectis 889., 892., 898., versum conglutinarent. Expunxit eum P, auctore Valck. ad Phoen. 1286, alii uncinis inclusere.

749. Recurrit hic versus infra, 897., ex hoc loco a male sedulis petitus propter similitudinem argumenti. Pro στέφος libri nonnulli in utroque loco habent πλόκον, quos hic quidem sequitur P.

750. ἀμφιθῇ, ἀμφιθῆται. Similiter 929. θήσει, 1104. 1129. θεῖσα etc., ut monet Elmsl.

753. Schol.: μέχρι μὲν τούτου ἀποτερματίζω σοι καὶ ἵστημι τὸν λόγον, σιωπῶσα.

754. ᾤμωξα. Recte Barnes.: *Ingemisco autem.* Vid. 257.

761. ἴτω. Cf. 662, 782.

μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω,
μηδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ·
τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
ΧΟ. ἐπείπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
ΜΗ. οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
τάδ' ἐστί, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγὼ, κακῶς.
ΧΟ. ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
ΜΗ. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθείη πόσις.
ΧΟ. σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
ΜΗ. ἴτω. περισσοὶ πάντες οὑν μέσῳ λόγοι.
ἀλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
εἰς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
λέξῃς δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἴπερ φρονεῖς γ' εὖ δεσπόταις, γύνη τ' ἔφυς.
ΧΟ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, as., ant. et i. d. br. στ. ά.
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς aeol. tr. h.

771. ἡσυχ. Cf. 200, 202.

779. Rom. C, Ald., Elmsl. Alii σὼ παῖδε, σὸν παῖδα, σοὺς παῖδας, quae sunt explicatorum. Similiter Aeschylus Suppl. 147, 157, 283., ut monet Elmsl.

782. ἴτω. Cf. 761. Minus recte alii οἱ 'ν pro οὑν, sicut οἱ 'μοὶ Hecub. 319. Vidd. Gregor. Cor. p. 64. ed. Lugd., ibique Koen., Elmsl. et Matth. ad h. l., alii.

785. Elmsl. Cf. Phoen. 871. Herc. fur. 215. etc. Libri soloece λέξεις.

786. P., Elmsl., ex Scholiaste. P.: „Saepe in dialogis particula γε sequitur εἴπερ vel continuo, vel interposito alio vocabulo." Laudat ipse in eam rem Aeschyl. Cho. 221., Soph. Aj. 84., Elmsl. autem Cho. 495., Aristoph. Ach. 306., Nub. 339.

787. Hanc stropham recte descripsit Elmsl. Ἐρεχθ., Athenienses, sic appellati ab antiquissimo eorum rege Erechtheo, Pandionis filio. ὄλβ., ὄλβιοί εἰσι.

788. θεῶν παῖδες pro ipsis deis dici videntur; dei vero audiunt homines beatissimi. Vidd. Horat. Od. 1, 1, 29. ibique interpretes. Referenda verba ὄλβιοι, καὶ θ. π., ad κλεινοτάταν σοφίαν, ut beatissimi dicantur Athenienses ob gloriam sapientiae (σοφίαν, σοφίᾳ: vid. Matth. gr. gr. §. 423.), qua florebant. Vid. Bergler. ad Aristoph. Ran. 1140. ἱερᾶς. Casaub. ad Aristoph. Equit. 586. in universum urbibus nomen sanctarum convenire monet propterea, quod magna cum religione institueren-tur et fundarentur; inprimis autem Athenas fuisse quasi omnium numinum hospitium, non patriorum modo aut tutelarium deorum, imo dei incogniti (Act. Apost. 17, 23.). Cf. Hipp. 728. etc. Notum Homeri Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον. Neque alio pertinere videntur in-

χώρας ἀποϱθήτας ἀποφερβόμενοι, iamb.
κλεινοτάταν σοφίαν, αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου da. hex. c.
βαίνοντες ἁβρῶς αἰθέρος, ἔνθα ποθ᾽ ἁγνὰς as., i. h. et da. tr.
ἐννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι elegiamb.
ξανθὰν Ἁρμονίαν φυτεῦσαι· gl. h.
τοῦ καλλινάου τ᾽ ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς ἀντ. ά.
τὰν Κύπριν κλῄζουσιν ἀφυσσαμέναν,

dita urbibus epitheta δῖος, ἐϋκτίμενος, θεόδμητος: velut δῖα vocatur Arisbe Iliad. 2, 836., aliaque oppida passim audiunt ἐϋκτίμενα, Athenae autem θεόδμητοι Hipp. 928., Iphig. Taur. 1449., Soph. El. 707.; item Delphi Androm. 1219.; h. e., nisi fallor, divinitus conditae, riteque institutae, non a diis aedificatae. Vid. Schol. ad Hipp. l. l. Ipsae quoque regiones appellantur ἱεραί. Homerus Il. 2, 535: Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης etc.

789. A. Flor. ἀποϱθήτας, quod probant Valck. ad Phoen. 242, P. et Herm. ad h. l. V. ἀποϱθήτου τ᾽, quae est explicatio formae rarioris. Recte P.: „Omnia," inquit, „adjectiva composita et in ος terminata apud antiquissimos Graecos per tria genera declinabantur, ἀπόϱθητος, ἀποϱθήτη, ἀπόϱθητον. Femininas formas, cum jam paullatim obsolevissent, poëtae et Attici vel ornatus vel varietatis ergo subinde revocabant." Et Herm.: „Nobis quidem usus poetarum persuasit, ita has formas a poetis omnibus usurpari, si vel metrum eas requirat, vel aliquid ad elegantiam et gravitatem dictionis, tum etiam aliquando ad homoeoteleuton hiatumve vitandum conferant." Schol.: *χώρας ἀποϱθήτου*. ἢ σύνταξις ἀπὸ ἀποϱθ. χ. ἀπόϱθητον δὲ αὐτὴν εἶπε διὰ τὰς θρυλλουμένας πολλὰς νίκας αὐτῶν· αὐτοὶ γὰρ ἀπόϱθητοι καὶ ἀήττητοι διετέλεσαν. Haec non ad vivum resecanda sunt, siquidem Atticam vastavit Xerxes, etc.

790. *αἰεὶ* — *αἰθέρος*. ἅτε δὴ τοῦ παρ᾽ αὐτοῖς ἀέρος εἰς τοῦτο (τὸ σοφίζειν) πεφυκότος. ἵνα τὸ μὲν *βαίνοντες* ἀντὶ τοῦ βιοτεύοντες, τὸ δὲ *αἰθέρος* ἀντὶ τοῦ ἀέρος ἐκδεξώμεθα. Schol. Cic. de Nat. d. 2, 16.: *Etenim licet videre acutiora ingenia et ad intelligendum aptiora eorum, qui terras incolant eas, in quibus aër sit purus ac tenuis, quam illorum, qui utantur crasso coelo atque concreto.* Vidd. interpp. Horatii ad Epist. 2, 1, 244. (*Boeotûm in crasso jurares aëre natum.*) Bredow in Handbuch der alten Gesch. etc. p. 251.: Im Ganzen war das Land (Attika) felsig, trocken und von magerem Boden. — Die Luft war heiter wegen der Nähe des Meers etc.

791. ἔνθα — φυτεῦσαι. Elmsl.: „Euripides," inquit, „Musas in Attica ex Harmonia natas statuit." — Neque ideo rejiciendam esse monet hanc sententiam, quia nemo alius id tradat: multa enim receptae mythologiae contraria apud hunc Tragicum reperiri. Ceterum non eadem haec Harmonia Cadmi uxore cognomini.

791. βαίνοντες ἁβρῶς, *delicate incedentes*. Cf. 1108.

794. Κηφισοῦ, fluvii in Attica.

795. Κύπριν. Venerem Uraniam dicere videtur, puri, neque corpora appetentis, amoris praesidem, cujus cultum Aegeus instituit Athenis. Vid. Pausan. Boeot. c. 16., Attic. c. 14. Schol.: *κλῄζουσι*, τουτέστι λέγουσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην — ἐξαποστέλλειν τοὺς ἐπὶ πᾶσαν σοφίαν ὁδηγοὺς ἔρωτας. ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτων, ὡς ἐρωτικῶς ἔχοντες πρὸς πᾶσαν σοφίαν οἱ Ἀθηναῖοι

ΜΗ. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ᾽ εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ᾽ ἐστὶν κακά.
ΜΗ. οἵδ᾽ οὐκέτ᾽ εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. οἵδ᾽ εἰσίν, οἶμαι, σῷ κάρᾳ μιάστορες.
ΜΗ. ἴσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
ΙΑ. ἴσασι δῆτα σήν γ᾽ ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥᾴδιοι δ᾽ ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
ΙΑ. θάψαι νεκρούς μοι τούσδε καὶ κλαῦσαι πάρες.
ΜΗ. οὐ δῆτ᾽, ἐπεί σφας τῇδ᾽ ἐγὼ θάψω χερί,
φέρουσ᾽ ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,

non percipientis usum hunc particulae καί, de quo usu vidd. Elmsl. ad h. l. et P. ad Phoen. 1373. Quanquam haec ita construere licet, usurpato hyperbato: ἠξίωσας καὶ κτανεῖν σφε οὕνεκα λέχους; καί, etiam, sogar.

1312. Ineptum οἴμοι, quod libri habent; aptum οἶμαι, interjici solitum, etiam in rebus non incertis, de quo vidd. Elmsl. ad Heraclidas indice, Monk. ad Alcest. 363, Porson. Adversar. pagg. 301. sequ. ed. Lips. Haec vocabula etiam alibi inter se permutata sunt, velut apud Aristophanem Acharn. 590. Vid. ibi Elmsl. ad 927. Male Schol.: μεταξὺ εἰς ὑπόμνησιν ἐλθὼν τῶν τέκνων Ἰάσων ὠδύρατο, καὶ φησὶν ᾤμοι. μιάστορες iidem, qui ἀλάστορες, de quibus Phoen. 1461. Eodem sensu Elmsl. Helenam appellari monet Ἑλλάδος μιάστορα Or. 1542. (*the evil Genius of Greece, Hellas' bösen Geist*), et μιάστορας homicidas El. 683. Adde Androm. 606., quem locum protulit Matth.

1313. πημονῆς, πήματος, δυστυχίας.

1315. βάξιν, *sermonem*. Significatio vocis non ita pervulgata.

1319. A Rom. a m. 1. B., Elmsl. V. ἐπεί σφας, contra praeceptum grammaticorum, qui monent, ὀρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε et σφιν. Cf. Elmsl.

1320. Elmsl.: Falsum est, quod dicit grammaticus (Schol.), Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. Locum sepulturae extra Corinthiorum fines situm fuisse, ostendunt proxima Medeae verba. Livius 32, 23.: *Promontorium est adversus Sicyonem Junonis, quam, vocant Acraeam, in altum excurrens; trajectus inde Corinthum septem millia ferme passuum.* Non tantum patebat Creontis regnum.

1323. Schol. ad 1320.: Ἡραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Cf. Pausan. Corinth. c. 24., Lactant. de Civit. dei lib. 1. c. 17., Koepke in Beschreib. des häusl. u. s. w. Zustandes der Griechen p. 710.

1325. De Erechtheo vide 787., de Pandione 623.

Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
[Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,]
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.
ΙΑ. ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων a. d.
φονία τε Δίκη. a.
ΜΗ. τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς, ἢ δαίμων, a. d.
τοῦ ψευδόρκου, καὶ ξειναπάτα;
ΙΑ. φεῦ, φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ!
ΜΗ. στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.
ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα! ΜΗ. μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
ΙΑ. κἄπειτ' ἔκτας; ΜΗ. σέ γε πημαίνουσ'.
ΙΑ. αἶ, αἶ, φιλίου χρήζω στόματος
παίδων, ὁ τάλας, προσπτύξασθαι.
ΜΗ. νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων!
ΜΗ. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔῤῥιπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ', da. t.

1328. Schol.: ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ, κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. — Ἄλλως. οἱ μὲν (Staphyl. apud Natal. Com. l. 6. c. 8.) κατὰ Μηδείας χόλον (?) ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς καταδραθέντα τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον· ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι etc. Abhorret id commentum ab hoc loco, ubi moerore confectus periisse dicitur Jason, quem ad desperationem adductum manus sibi attulisse narrat Diodorus Sic. lib. 4. c. 56. Quare versum aliunde irrepsisse rati uncinis inclusimus.

1332. Duo Romani, recte, quia sequitur epexegesis τοῦ ψευδόρκου, τοῦ ξειναπάτα. V. σου.

1337. Postrema syllaba vocabuli γῆρας pro longa est propter interpunctionem et mutatam personam. Similiter El. 1333., Soph. Oed. Col. 139, 143, 170, 170, 173, 1757, Antig. 931., ut monet Elmsl. Cf. Seidler. de vers. dochm. p. 80, 1, 2., nos in ed. majore Senecae Tragici non uno loco.

1340. Lasc. Ald. et vett. edd., item P., Elmsl. Alii οἵ μοι, φιλ. Monet P., genitivum στόματος pendere a χρήζω, ut constructio sit haec: χρ. φιλ. στόμ., ὥστε προσπτύξασθαι. Cujus constructionis duo exempla profert, unum Euripidis Hipp. 1313. (ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι), alterum Herodoti 5, 38 (ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίας τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι). Alioqui dicendum fuisset φίλιον στόμα προσπτύξασθαι, ut Phoen. 1573.

χώρας καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων
ἡδυπνόους αὔρας· αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων,
τᾷ Σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν Ἔρωτας,
παντοίας ἀρετᾶς ξυνέργους.
πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν ἢ πόλις, ἢ φίλων as., ion. a maj. et ch. tr. br. στ. β'.
πόμπιμόν σε χώρα, ith.
τὰν παιδολέτειραν, ἕξει, τὰν οὐχ ὁσίαν, μετ' ἄλλων; ion. a maj. t.
σκέψαι τεκέων πλαγάν· ion. a maj. d.
σκέψαι, φόνον οἷον αἱρεῖ. μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες ion. a maj. t.
πάντως ἱκετεύομεν, ion. a maj. d. c.
μὴ τέκνα φονεύσῃς! a. h.
πόθεν θράσος ἢ φρενὸς, ἢ χειρὶ, τέκνων σέθεν ἀντ. β'.
καρδίᾳ 'πιλήψει
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν; πῶς δ', ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου; οὐ δυνάσει, παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,

εἰκότως τὸν κατὰ πάντων ἔχουσι τῆς παιδεύσεως στέφανον.

801. Monet Elmsl., Athenas appellari πόλιν ἱερῶν ποταμῶν propter vicina parva flumina Cephisum et Ilissum, sicut Thebas πύργον διδύμων ποταμῶν Phoen. 770. 771. ἱερῶν. Sacri habiti sunt fontes fluviique, et h. l. propterea quoque ita dicuntur Cephisus et Ilissus, quia lustranda eorum aquis erat Medea.

802. Plures codd., Ald. et vett. edd. Alii πόμπιμος sensu transitivo, quod alienum esse vidit Matth., cum agatur regio, in qua considat Medea, non ex qua in aliam commigret.

803. h. e. ἕξει μετ' ἄλλων; quaenam regio te habebit cum aliis, sive inter alios innocentes? Male Canter. aliique: ὁσίαν; μ. ἄ. σκ.

805. αἱρεῖ, decernis, facere constituis. Matth.

809. Id enotatum e Flor. A. Quae lectio confirmatur hoc scholio: καρδ. τε λήψῃ (sic libri vulgati). ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν σαυτῆς καρδίαν καὶ τὸν λογισμὸν προσλήψῃ, σχήσεις; Verba sic construendum: πόθεν ἐπιλήψει θράσος ἢ φρενὸς, ἢ χειρὶ (εἰς χεῖρα), προσάγουσα τόλμαν δεινὰν καρδίᾳ τέκνων; ἐπιλήψει, arrogabis tibi (tantam audaciam, a muliebri ingenio alienam)? Heracl. 582.: εὐδαιμονοῖτε, καὶ γένοιθ' ὑμῖν, ὅσων ἡμὴ πάροιθε καρδία σφαγήσεται.

811. μοῖραν φόνου ut μοῖραν θανάτου 935. (h. e. θάνατον) dictum monet Elmsl.

812. Alii φόνον, sententia nulla.

τέγξαι χέρα φοινίαν
ἐν τλάμονι θυμῷ.

ΙΑ. Ἥκω κελευσθείς· καὶ γὰρ οὖσα δυσμενὴς, i. tr.
οὐκ ἄν γ' ἁμάρτοις τοῦδέ γ', ἀλλ' ἀκούσομαι,
τί χρῆμα βούλει καινὸν ἐξ ἐμοῦ, γύναι.
ΜΗ. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαί σε τῶν εἰρημένων
συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ νῷν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
κἀλοιδόρησα· Σχετλία, τί μαίνομαι,
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὖ,
ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,
πόσει θ', ὃς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ; τί πάσχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
οὐκ εἰσὶ μέν μοι παῖδες, οἶδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων;
ταῦτ' ἐννοηθεῖσ' ᾐσθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τέ μοι δοκεῖς,
κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
ᾗ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων,
καὶ ξυμπεραίνειν, καὶ παρεστάναι λέχει,
νυμφήν τε κηδεύουσαν ἥδεσθαι σέθεν.
ἀλλ' ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν, οὐκ ἐρῶ κακὸν

Hiatus φόνου οὐ arte videtur quaesitus esse, ut ipso sono horror sceleris exprimatur.

814. ποιεῖν τι τλήμονι θυμῷ vulgaris est constructio; ἐν τλ. θ. poëtarum, inprimis tragicorum et lyricorum, proprium. Vid. gr. gr. §. 401. not. 2. Matth. Cf. Andr. 1173. τλάμων hic valet *crudelis*, ut Soph. Philoct. 375. M. Imo *audax*.

816. Et usitate dicitur ἄν γε, neque γὲ bis positum in eodem membro sententiae quidquam offensionis habet. Vidd. Herm. ad Viger. p. 825., Elmsl. et Matth. ad h. l., Matth. ad Phoen. 520. (554.)

821. διὰ λόγων ἰέναι idem ferme τῷ εἰς λόγους ἰέναι, sive ἀφικνεῖσθαι, h. e. *verbis, rationibus, vel argumentis contendere*, ut explicat Elmsl., et hoc quidem loco *secum reputare*. Non male Portus: *Ego enim mecum ipsa rationem inii, et conviciata sum mihi.*

837. *quam oportebat sponsam tuam libenter s. alacriter curare.* Matth.

838. ἐσμὲν, οἷον ἐσμὲν se ipsam contemnentis est, habetque speciem proverbii. Vidd. Abresch. et

γυναῖκες. οὔκουν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καὶ φαμὲν κακῶς φρονεῖν
τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε.
ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας!
ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας εἰς φίλους μητρὸς μέτα·
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάζυσθε χειρὸς δεξιᾶς! — οἴ μοι κακῶν!
ὡς ἐννοοῦμαι δή τι τῶν κεκρυμμένων.
ἆρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ,
ὡς ἀρτίδακρύς εἰμι καὶ φόβου πλέα!
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη,
ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρύων.
ΧΟ. κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ·
καὶ μὴ προβαίη μεῖζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
ΙΑ. αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
εἰκὸς γὰρ, ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος,
γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους, πόσει.
ἀλλ' εἰς τὸ λῷον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
ἔγνως δὲ τὴν νικῶσαν ἀλλὰ τῷ χρόνῳ
βουλήν. γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ
πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς προμηθίαν·
οἶμαι γὰρ, ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας

interpp. ad Aeschyl. Ag. 67. (ἔστι δ', ὅπη νῦν ἔστι).

840. ἀντιτείνειν, ἀντιλέγειν. Hesych.: ἀντιτείνει, ἐρίζει.

841. παρ., πανόμεθα, παραπεμπόμεθα, οἷον παραιτοῦμαι, συγχωρῶ. Schol.

848. λάζυσθε. Pseudogregor. 468. λάζεσθαι, pro λάζυσθε, quod merito placuit Elmslejo. Libri Euripideï λάβεσθε, quae est interpretatio.

849. οὐκ ἀναγκαῖον ἦν ταῦτα λέγειν· φαντασίαν γὰρ παρέχει τῷ Ἰάσονι, ὡς κακοτεχνοῦσα· ἀλλ' ἕνεκα τῶν κακῶν ἀνθρωπίνων τὰ τοιαῦτα παρεγχειρεῖ λέγειν (fingit se dicere aggredi). Schol., apud quem vulgo legitur ἀνθρώπων τὰ τ. παρεγχωρεῖ, vel παραχωρεῖ.

854. τήνδ'. Cf. 652.

859. Ita scripti. Vett. edd. παρεμπολῶντί γ' a correctore, ut videtur.

863. πατὴρ pro ἐγὼ significanter dictum, sicut etiam 868. Livius: *Sed quia* (Numa) *in civitate bellicosa plures Romuli quam Numae*

τὰ πρῶτ᾽ ἔσεσθαι ξὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ᾽ αὐξάνεσθε· τἄλλα δ᾽ ἐξεργάζεται
πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής!
ἴδοιμι δ᾽ ὑμᾶς, εὐτραφεῖς ἥβης τέλος
μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.
αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηΐδα,
κοὐκ ἀσμένη τόνδ᾽ ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον;
ΜΗ. οὐδέν· τέκνων τῶνδ᾽ ἐννοουμένη πέρι.
ΙΑ. θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδε θήσομαι πέρι.
ΜΗ. δράσω τάδ᾽· οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
γυνὴ δὲ θῆλυ κἀπὶ δακρύοις ἔφυ.
ΙΑ. τί δή, τάλαινα, τοῖσδ᾽ ἐπιστένεις τέκνοις;
ΜΗ. ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ᾽ ὅτ᾽ ἐξεύχου τέκνα,
εἰσῆλθέ μ᾽ οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ᾽ ὧνπερ οὕνεκ᾽ εἰς ἐμοὺς ἥκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ᾽ ἐγὼ μνησθήσομαι.
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ᾽ ἀποστεῖλαι δοκεῖ,
κἀμοὶ τάδ᾽ ἐστὶ λῷστα, γιγνώσκω καλῶς,
μήτ᾽ ἐμποδὼν σοι, μήτε κοιράνοις χθονὸς,
ναίειν (δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις)·
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ᾽ ἀπαίρομεν φυγῇ·
παῖδες δ᾽ ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χερὶ,

similes reges putabat fore etc., quo modo saepius nomina loco pronominum usurpantur. Sic vertit Herm.: *vobis effeci ut sedulo prospectum sit*; *vobis paravi praesidium.*

866. ἔτι, in posterum; olim, cum reducti de exilio fueritis. τὰ πρῶτα, τοὺς πρώτους. Cf. Orest. 1164., Wesseling. ad Herodot. 6, 100., Matth. gr. gr. §. 438.

867. ἐξεργάζεται. Non ita raro praesens futuri vice fungitur (cf. 360.); sed recte monet Elmsl., ἐξεργ. etiam propria significatione acceptum verti posse *nunc operatur.*

870. ἐχθρῶν, optimatium Corinthiorum, qui ipsi regnum patrium inviderent.

871. χλωροῖς δακρύοις. Laudat Matth. Eustathium ad Il. β΄. p. 217, 2.: ἐπεὶ δὲ καὶ χλωρά εἰσι τὰ θάλλοντα, καὶ ὑγρότητα ἔχει πλείω, διὰ τοῦτο καὶ ὑγρὸν δάκρυον (Ion. 1369.) καὶ χλωρὸν ὁ Εὐριπίδης φησὶ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις (844.) χλωρὰν ἄχνην δακρύων ἔφη.

877. θῆλυ, ἀσθενές. Schol.

878. Plures melioresque MSS., Beck., Matth., Ald. aliique: τί δῆτα λίαν τοῖσδ᾽ ἐπ. τ.;

879. ἐξεύχου, *optabas.* Elmsl., qui ἐξηύχου, habet cum aliis.

882. μνησθήσομαι, *mentionem faciam*, quod unice huic loco convenit. Matth. μεμνήσομαι, quod aliis placuit, significare monet *meminero, recordabor*, v. c. Hipp.

αἰτοῦ Κρέοντα, τήνδε μὴ φευγειν χθόνα.
ΙΑ. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· πειρᾶσθαι δὲ χρή.
ΜΗ. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
ΙΑ. μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ,
εἴπερ γυναικῶν ἐστι τῶν ἄλλων μία.
ΜΗ. ξυλλήψομαι δὲ τοῦδέ σοι κἀγὼ πόνου·
πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγὼ, πολὺ,
παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεὼν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρός τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου,
κεκτημένη τε κόσμον, ὅν ποθ' Ἥλιος
πατρὸς πατὴρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
λάζυσθε φερνὰς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,
καὶ τῇ τυράννων μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες· οὔ τοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
ΙΑ. τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;
δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασίλειον πέπλων;
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶζε, μὴ δίδου, τάδε·
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινὸς
γυνὴ, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.

1451., sicut *μέμνημαι*, *memini*, *recordor*.

890. *οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι*: *οὐκ οἶδ', εἰ πείσαιμι ἄν.* Hyperbaton, nec poëtis modo usitatum, de quo vidd. interpp. h. l. aliique.

892. *τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.* Magna cum emphasi haec verba et 889. dicuntur, et hic repetuntur, ut quibus tecte Medea significet, se occisuram esse liberos suos. Similes ejus orationes sunt 848. seqq., 879. seqq., 906, 920, 21.

894, *εἴπερ φίλανδρός ἐστι.* Schol.

896. Schol.: *ἅπερ προτιμᾶται καὶ κάλλιστα νομίζεται τῶν νῦν δώρων παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. τὸ δὲ πολὺ πρὸς τὸ καλλιστεύεται· ἢ πολὺ ἀντὶ τοῦ πάνυ.* (*οἶδ' ἐγὼ πάνυ.*) Cf. Hipp. 963., ubi sic interpretatur Valck.: *ἃ τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποις ὄντων κατὰ πολὺ κάλλιστά ἐστι.*

897. Post hunc versum vulgo leguntur verba *λεπτόν τε πέπλον καὶ στέφος* (vel *πλόκον*) *χρυσήλατον*, de quibus dixi ad 749. Putidum foret, dona singula, praesertim pauca, et denuo commemorari a femina minime loquaci, et a regina coram conjuge regio.

903. *οἷς. ὅς*, *suus*, non valde frequentari a Tragicis monet Elmsl., apud quem Plato Rep. 3, p. 394. A.: *τὰ ἃ δάκρυα.*

905. Lasc. V. *τυράννῳ*, lapsu proclivi (*τυράννων*, *τυράννωι*). *τυράννων*, *τυράννου*, Jasonis.

911. Lasc. Mag. *σ. οἶδ' ὅτι.* Eadem varietas v. 1009. Elmsl. Idem

ΜΗ. μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος,
χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων, κεῖνα νῦν αὔξει θεὸς,
νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους,
πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν δ' ἐμὴν,
ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες· τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα· μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν,
εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΧΟ. Νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζοᾶς, as., ant. d. br. et i. στ. ά.
οὐκέτι· στείχουσι γὰρ εἰς φόνον ἤδη. aeol. t.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν,
δέξεται, δύστανος ἄταν, t. d.
ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμᾳ pher. c.
θήσει τὸν Ἅιδα κόσμον αὐτὰ i. d. h.

Florentinum 2. et Vict. habere monet Matth., et sane esse usitatius, sed eam ipsam ob causam movere suspicionem.

912. μή μοι σύ (λέγε). Vid. Orest. 1009. Laudant versum apud Platonem Rep. 3. p. 390. E. Δῶρα θεοὺς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας, aliumque similem hunc Ἀργυρέαις λόγχαισι μάχου, καὶ πάντα κρατήσεις, et notissima Ovidii de Arte am. 3, 653.: *Munera (crede mihi) placant hominesque deosque* etc.

914. ὁ δαίμων. ἀντὶ τοῦ ἡ εὐδαιμονία, τουτέστιν ἐκείνη καιρὸς εὐδαιμονεῖν. Schol.

916. Idem: ἀντὶ τοῦ ἑλοίμην ἂν καὶ ἀποθανεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς παῖδας ἀπελαθῆναί μου. καὶ τοῦτο δὲ κατ' εἰρωνείαν.

918. Elmsl., cum in libris legatur δεσπ. τ' ἐμήν. Elmslejo assentiens Herm.: Nimirum, inquit, ubi describere aliquem, et, quis sit, indicare volumus, necessario μὲν et δὲ adhibendae sunt, quarum μὲν quidem omitti potest, παῖδα σὴν, ἐμὴν δ' ὅμαιμον. (Oedip. Col. 322.)

924. ζοᾶς. Vulgo ζωᾶς. P, Elmsl. ζόας. Vid. Hec. 1046.

925. γάρ. Barn. μέν. Cf. Phoen. 605.

926. Hesych.: ἀναδέσμη. μίτρα, ἀνάδημα. οἱ δὲ εἶδος κόσμου ἐπὶ κεφαλῆς.

929. τὸν Ἅιδα κόσμον, ornatum Plutonis, orcinum, mortiferum, tristem. Ita δίκτυον ᾅδου dicitur Aeschyl. Ag. 1056., ᾅδου μήτηρ (Clytaemnestra) ibidem 1176., νυμφεῖον ᾅδου Soph. Antig. 1190., ᾅδου μολπαὶ Eurip. Suppl. 773., ᾅδου μάγειρος Cyclop. 388., ᾅδου γόον Aristoph. Thesm. 1046. Cf. Lect. Aristoph. p. 127. seq. Ceterum plerique omnes scripti et Lasc. αὐτὴ, vel αὐτὰ, χεροῖν λαβοῦσα, Ald. αὐτὰ ταῖν χ. λ., Brub. aliaeque vett. edd. ταὐτὰ ταῖν χ. λ. Assumto ταῖν versum postremum

αἶν λαβοῦσ᾽ ἐν χεροῖν. cr. d.
πείσει χάρις ἀμβρόσιός τ᾽ αὐγὰ πέπλον ἀντ. ά.
χρυσότευκτόν τε στέφανον περιθέσθαι·
νερτέροις δ᾽ ἤδη πάρα νυμφοκομήσει
(τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται),
καὶ μοῖραν θανάτου
προσλήψεται δύστανος, ἄταν δ᾽
οὐχ ὑπερφεύξεται.
σὺ δ᾽, ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε amphibr. tr. στ. β΄.
κηδεμὼν τυράννων, παισὶν οὐ κατειδὼς as., 2 ith.
ὄλεθρον βιοτᾷ προσάγεις, aeol. d. h.
ἀλόχῳ τε σᾷ στυγερὸν θάνατον. as., i. et a.
δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχει! as., 2 i. h.
μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ἀντ. β΄.
ὦ τάλαινα παίδων μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
τέκνα νυμφιδίων ἕνεκεν
λεχέων, ἅ σοι προλιπὼν ἀνόμως
ἄλλᾳ ξυνοικεῖ πόσις ξυνεύνῳ.

strophae habebimus ithyphallicum, cui non convenit antistrophicus, duobus ille constans creticis *οὐχ ὑπερφεύξεται*: nam vocabula *αὐτὰ* et *ἄταν* praecedentibus annumeranda sunt, non distrahenda in duos versus; quod faciunt novissimi editores praeter Matthiaeum, qui verba ista refert ad sequentia, secundum vett. edd.; quo remedio adhibito nihilo magis proficimus. Transponi non possunt verba *οὐχ ὑπερφεύξεται*: ergo ad haec accommodandus est versus strophicus; non contra, quod facere ausus est P., scribendo ex conjectura *οὐχ ὑπεκδραμεῖται*. Melius idem rem gessit, dum in stropha ponit *αὐτά γ᾽ ἐν χερ. λαβ.* Inde *τὸ ἐν* ascivimus, et *ταῖν* in *αἶν* mutando (cf. 903.), verbaque *χερ. λαβ.* transponendo, quae facillimae sunt emendandi rationes, locum persanavimus.

931, 2. Elmsl. V.: *πέπλων χρυσεότευκτον στέφ.*

933. Schol.: *ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῖς νερτ. καὶ τοῖς κατοιχομένοις αὐτὴν κοσμήσει ταῦτα τὰ δῶρα. νυμφοκοσμῆσαι* (sic) *δέ ἐστι τὸ τὴν νύμφην κοσμῆσαι. νυμφοκοσμήσει* (imo *νυμφοκομήσει*) *οὖν ἀντὶ τοῦ νυμφευθήσεται.* Matth., *ἑαυτὴν* intelligens in verbo *νυμφ.*, Creusa, inquit, apud Inferos se ornatura esse dicitur.

935. *μοῖραν θαν.* Cf. 811.

937. Sic fere codd., neque repudianda est vox Hippocratea. V.: *ὑπεκφεύξεται.* Cf. annotata ad 929.

940. V. *ὀλέθριον βιοτάν. ὄλεθρον* conspicitur in quibusdam libris, *βιοτᾷ* inter lineas in A Romano, junctis duorum nominum dativis, sicut Rhes. 266., Herc. fur. 175., aliisque in locis, quos indicant Elmsl. et Matth. Sequor Anglum. *ὄλεθρον* mediam syllabam producit. Cf. 135.

942. *quantum a fortuna tua excidisti!* Herm. apud Elmsl. Similiter Schneider. in lex. gr. v. *παροίχομαι.*

945. Meliores libri, Elmsl. V.: *τὰ τέκνα*: sed fugiuntur articuli in melicis.

ΠΑ. Δέσποιν᾽, ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοὶ φυγῆς, i. tr.
καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
ἐδέξατ᾽· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις.
ΜΗ. ἔα!
ΠΑ. τί συγχυθεῖσ᾽ ἕστηκας, ἡνίκ᾽ εὐτυχεῖς;
ΜΗ. αἶ, αἶ!
ΠΑ. τάδ᾽ οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
ΜΗ. αἶ, αἶ μάλ᾽ αὖθις! ΠΑ. μῶν τιν᾽ ἀγγέλλων τύχην
οὐκ οἶδα, δόξης δ᾽ ἐσφάλην εὐαγγέλου;
ΜΗ. ἤγγειλας, οἷ᾽ ἤγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι.
ΠΑ. τί δὴ κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς;
ΜΗ. πολλή μ᾽ ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
κἀγὼ κακῶς φρονοῦσ᾽ ἐμηχανησάμην.
ΠΑ. θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
ΜΗ. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἡ τάλαιν᾽ ἐγώ.
ΠΑ. οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων.
κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
ΜΗ. δράσω τάδ᾽. ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,

951. Post hunc v. talia leguntur in vulgatis libris: τί σὴν ἔτρεψας (3 codd. ἀμέτρως: ἔστρεψας) ἔμπαλιν παρηΐδα, κοὐκ ἀσμένη τόνδ᾽ ἐξ ἐμοῦ δέχει λόγον; quae, sublecta versibus 872. 3., recte confoderunt Valck. apud Pierson. Verisim. p. 59., M., Br., P., Elmsl., qui monet, istud ἔτρεψας, subditum a falsario, quisquis fuit, quia ἔστρεψας abhorrebat a metro, manifestum esse νοθείας indicium.

953. τύχην, συμφορὰν, per euphemismum. Confert Elmsl. Heracl. 714. Vid. index h. v.

955. ἤγγ., οἷ᾽ ἤγγ. Similiter Electr. 289. ἔκυρσεν, ὡς ἔκυρσεν, 1122. δέδοικα — ὡς δέδοικα, Tro. 627. ὄλωλεν, ὡς ὄλωλεν, Soph. Oed. Col. 347. εἴσ᾽, οὗπέρ εἰσι, quae, laudata Marklando ad Iphig. Aul. 649., omnia sunt tepide probantis alterius dicta seu facta, neque ea magnopere curantis.

956. Plut. de vitioso Pudore p. 528. E.: ὡς γὰρ τὴν κατήφειαν ὁρίζονται λύπην κάτω βλέπειν ποιοῦσαν etc. Cf. Elmsl., qui monet, apud Homerum extare κατηφης, κατηφίη, κατηφεῖν, et Iliad. ώ, 253. κατήφονες.

957. π. μ᾽ ἀν. Cf. Or. 1009.

959. P. aliique, secundum M., qui suadebat θάρσει· κατάξῃ καὶ σὺ π. τ. ἔ., quod in ordinem recepit Br. Eadem est significatio τοῦ κάτει, ductusque litterarum scripturae codicum sunt similiores. Legitur autem vulgo κρατεῖς τοι. Elmsl. κάτει etiam eo nomine praestare dicit, quia κατέρχεσθαι, cujus futurum est κάτειμι, saepius dicantur exules reduces, quam κατάγεσθαι. Alterutra harum conjecturarum admittenda fuit, quia Medea respondet ἄλλους κατάξω πρόσθεν, „ubi fieri non potest," inquit Elmsl., „quin κατάξω e paedagogi verbis derivatum sit."

960. Schol. ἄλλους κατάξω. τὸν ἐσόμενον τῶν παίδων φόνον πάλιν προοδύρεται, ἀσήμως δὲ ὑπὲρ τοῦ μὴ συνιέναι τὸν παιδαγωγόν. τὸ μὲν οὖν ἄλλους ἀντὶ τοῦ τούτους· τὸ δὲ κατάξω ἀντὶ τοῦ πέμψω εἰς τὸν ᾅδην.

καὶ παισὶ πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν. —
ὦ τέκνα, τέκνα, σφῷν μέν ἐστι δὴ πόλις,
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμὲ,
οἰκήσετ', αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·
ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἶμι δὴ φυγὰς,
πρὶν σφῷν ὄνασθαι κἀπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρ' ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας!
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στεῤῥὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τέ με,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς· σφῷν γὰρ ἐστερημένη,
λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινόν τέ μοι.
ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκ ἔτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
φεῦ, φεῦ, τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἶ, αἶ, τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.

970. V.: *πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους εὐνὰς ἀγῆλαι.* Temperare mihi non potui, quin expungerem pessimas interpretationes. Elmsl.: „Nostro loco *ἀγῆλαι* significat *κοσμῆσαι*, de quo sensu consulendus Ruhnken. ad Timaeum p. 4. — Hesych. *ἀγῆλαι. σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, κοσμῆσαι, καὶ εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν.*" Cf. Harles. ad Aristoph. Nub. 305. Eustath. ad Il. ζ'. p. 656, 60., laudante Matth.: *ἀγῆλαι, ἀντὶ τοῦ τιμῆσαι, τελέσαι μετὰ ἀγαλλιάσεως.* Dein Elmsl. *ἀνασχεθεῖν*, quia *ἔσχεθον* aoristus est, non nisi forma diversus ab *ἔσχον*. V. *ἀνασχέθειν.* De more hic significato confert Phoen. 311, 312., Iphig. Aul. 732., Scholiasten Apollonii Rhod. 4, 1145. (*τὸ παλαιὸν τὰς μητέρας τῶν γαμούντων ἐν τοῖς γάμοις δᾳδουχεῖν ἔθος ἦν.*)

971. *δυστάλαινα αὐθαδίας*, sicut *δυστάλαινα τοῦ μακροῦ βίου σέθεν* Heracl. 448. etc.

973. *κατεξ., κατετάκην.* Proprie Elmsl. *καταξαίνειν* esse monet *carminare*, vel potius *carminando consumere.*

976. Schaef., sicut *τέ μοι* 980. V. *τ' ἐμὲ, τ' ἐμοί.*

982. *ἄλλο βίου*, diversum a vita, letale. Male Schol., qui *ἄλλου* repererit necesse est in libris suis: *ἄλλου βίου λέγει τοῦ κατὰ τὸν ᾅδην, ὡς κἀν τοῖς κατοιχομένοις οὔσης τινὸς ἑτέρας πολιτείας.*

οὐκ ἂν δυναίμην· ἐῤῥέτω βουλεύματα
τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
τί δεῖ με, πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν, αὐτὴν δὶς τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ᾽ ἔγωγε· χαιρέτω βουλεύματα!
ἐκεῖ μεθ᾽ ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί με. —
καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ᾽ ὀφλεῖν,
ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμοὺς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ᾽. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης
τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
χωρεῖτε παῖδες εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ᾽ οὐ διαφθερῶ. —
ἆ, ἆ.
μὴ δῆτα, θυμὲ, μὴ σύ γ᾽ ἐργάσῃ τάδε!
ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν! φεῖσαι τέκνων! —
μὰ τοὺς παρ᾽ Ἅιδῃ νερτέρους ἀλάστορας,
οὔ τοί ποτ᾽ ἔσται τοῦθ᾽, ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ

987. 2 codd. Flor. et Cott. V. hic quoque legitur *χαιρέτω*, sicut 991.

991. *παύομαι* varia lect. est in D Paris. Schol.: *γράφεται δὲ καὶ παύηται* (Barn. *παύσομαι*).

992. Hic versus in codd. legitur post 1001., a quo loco eum abhorrere, nisi scribatur *κεἰ μὴ μεθ᾽ ἡμῶν* etc., intellexit Herm. apud Elmsl. Sed longe verisimilius est, haec, cum forte omisisset, alieno loco inseruisse aliquem librarium, quem dein alii, ut fit, imitati fuerint, de convenientia sententiarum securi. Ceterum vulgati libri *εὐφρ. σε.*, duo Romani et in margine Havn. habent *εὐφρ. με.*

994. *ἀλλὰ*, enimvero, sane.

995. *τῆς ἐμῆς κάκης*, meae ignaviae est. Cf. Alc. 806. *προέσθαι*, *projicere*, *perdere*. Elmsl.: „Sic," inquit, „*ἀναλῶσαι* usurpat noster v. 319. (309.), *ῥίψαι* 1345. Addit autem *φρενί* eodem fere sensu, quo Hec. 299. (285)."

996. Schol. *ᾧτινι δὲ*, *φησὶν*, *οὐκ εὐσεβὲς φαίνεται παρεῖναι τῷ φόνῳ τούτῳ, καὶ δέχεσθαι τοιαύτας θυσίας, οὗτος ἀπίτω.*

998. *διαφθερῶ*. *μαλακίσω*, *ἀμβλυνῶ*, ut explicatur a glossographis veteribus, monente Elmslejo, qui laudat istud Aeschyli Ag. 941.: *γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ᾽ ἐμὲ*, i. e. *οὐ μαλακὸς γενήσομαι*. Heath. „Verte: *Manum meam non corrumpam*, misericordia scilicet. Adhuc enim in proposito perstat Medea, nec nisi versu sequente remollescit.

1001. Cf. 992.

1002. 2 Rom. a m. 1., Elmsl. Alii minus bene *ᾅδην*, ubi non indicatur motus. Quanquam vid. Matth. gr. gr. p. 863. annot. i. *μὰ τ. π. ἅ. τοὺς καταχθονίους θεούς. ἀλάστορας δὲ, οὓς οὐκ ἔστι λαθεῖν.* Schol. Galenus apud Blomfieldium ad Aeschyl. Pers. 360.: (*ἀλάστορες*) *αὐτοί τε οἱ ἄνθρωποι οἱ τὰ ἄλαστα ἐργασάμενοι, καὶ οἱ τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες.* Ab *ἀλαίνω* derivari *ἀλάστωρ*, sicut *μιάστωρ* a *μιαίνω*, haud inepte suspicatur Blomf. ibidem ad 983.

παῖδας παρήσω τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι.
πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. —
πάντως πέπρωται ταῦτα, κοὐκ ἐκφεύξεται. —
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ' (εἶμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,)
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα!
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοίτην, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή!
ὦ μαλθακὸς χρὼς, πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων!
χωρεῖτε, χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἵα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς·
καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾷν μέλλω κακὰ,
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.
ΧΟ. *Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων* a. d.
μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἁμίλλας
ἦλθον μείζους ἢ χρὴ γενεὰν
θῆλυν ἐρευνᾷν· ἀλλὰ γάρ ἐστιν
μοῦσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ

1004. *καθυβρίσαι λέγεται τὸ μετὰ αἰκίας τινὸς ἀνελεῖν.* Schol.

1005, 6. Hi versus iterum leguntur infra post 1208., invecti quidem illuc ab histrionibus, ut censent Valck. ad Phoen. 1286. aliique.

1016. Elmsl., qui secundam personam dualem a tertia non diversam fuisse et h. l. monet, et ad Aristoph. Acharn. 741. (733.); quae verisimilior videtur sententia quam Schaeferi (ad Schol. Apollonii Rhod. p. 146.), grammatica subtilius an argutius exculta terminationem in *ον* assignatam esse secundae personae, in *ην* tertiae. Cf. Buttmanni gr. gr. t. 1. p. 349.

1016, *ἐκεῖ*. Cf. Hec. 403.

1017. Hesych. *προσβολή. τῶν ἀθλητῶν ἡ συναφὴ, καὶ κατοχή. καὶ ἡ ὁρμή. περίπτυξιν* interpretatur Schol.

1024. *διὰ μύθων ἔμολον, κατ' ἐμαυτὴν ἐλογισάμην, καὶ δι' ἀκριβεστέρων λόγων προῆλθον, αὐτὴ πρὸς ἐμαυτὴν ἁμιλλωμένη, καὶ ζητοῦσα, εἰ δυνατὸν καὶ τῇ γυναικείᾳ φύσει ἐρευνᾷν τὰ τοῦ βίου πράγματα, καὶ εἰδέναι, τί μὲν ἀνθρώποις καλὸν, τί δ' οὔ. καὶ λογισαμένη εὗρον, ὅτι μέτεστι γυναιξὶ σοφίας* etc. Schol.

1028. *μοῦσα ἀντὶ τοῦ φρόνησις, παίδευσις πρὸς τὸ δύνασθαι διακρίνειν τὰ ἀνθρώπινα.* Schol.

σοφίας ἕνεκεν· πάσαισι μὲν οὔ,
παῦρον δέ τι δὴ γένος ἐν πολλαῖς
εὕροις ἂν ἴσως — a.
οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. — a. par.
καὶ φημὶ, βροτῶν οἵ τινές εἰσιν — a. d.
πάμπαν ἄπειροι, μηδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων. — a.
οἱ μὲν ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύναν, — a. d.
εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ', οὐχὶ τυχόντες,
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται. — a. par.
οἷσιν δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις — a. d.
γλυκερὸν βλάστημ', ἐσορῶ μελέτῃ
κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
πρῶτον μὲν, ὅπως θρέψουσι καλῶς,
βίοτόν θ' ὁπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ' ἐκ τούτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς — a.
μοχθοῦσι, τόδ' ἐστὶν ἄδηλον. — a. par.
ἓν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη — a. d.
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
καὶ δὴ γὰρ ἅλις βίοτόν θ' εὗρον,
σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων,
χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει

1030. Libri meliores: παῦρον δὲ δὴ γένος ἐν πολλαῖς. Rom. C: π. δέ τι. In Rom. A supra scriptum γρ. δέ τι. Inde colligas scribendum esse π. δέ τι δὴ, quod quidem et sententiae convenit, et metrum sarcit. Longum est, aliorum operosiores enarrare atque refellere conjecturas.

1032. Reisk., P., Elmsl. V.: κοὐκ ἀπ.

1035. προφ. εἰς εὐτ., ὑπερβάλλειν εὐτυχίᾳ τοὺς γεννήσαντας. Schol. Eo sensu frequentius dici ὑπερφέρειν dicit Elmsl., quem vide ad Soph. Oed. T. 381., Eurip. Heracl. 554.

1037. Libri μέν τ' ἄτ., quod videtur esse commentum metricorum, qui mediam in ἄτεκνοι necessario corripiendam esse arbitrarentur. Sed cf. 135. Nec μέν τε convenit, nec μέντοι, quod etiam ἄμετρον. Frustra quoque Reisk. aliique μέν γ', quae particulae rarissime copulantur a Tragicis, ut monent P. et Elmsl.

1044. Barn., Br. aliique. Libri θρέψωσι, alioqui non male, nisi quod et sequitur λείψουσι, et frequentiores in hoc versu ο et ω litterae offendunt.

1046. Timaeus p. 271. φλαῦρον, πονηρόν. Codex Havn. φλαυροῖς κακοῖς.

δαίμων οὗτος, φροῦδος ἐς ᾅδαν
Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἕνεκεν a.
θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν; a. par.
ΜΗ. Φίλαι, πάλαι τοι, προσμένουσα τὴν τύχην, i. tr.
καραδοκῶ τἀκεῖθεν, οἷ προβήσεται.
καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμα δ' ἠρεθισμένον
δείκνυσιν, ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.
ΑΓ. ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη
Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναΐαν
λιποῦσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
ΜΗ. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;
ΑΓ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,
Κρέων θ', ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὕπο.
ΜΗ. κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.
ΑΓ. τί φής; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κοὐ μαίνει, γύναι,
ἥτις, τυράννων ἑστίαν ᾐκισμένην

1054. *δαίμων*, fatum. Vid. Valck. ad Hipp., p. 251. *δαιμόνιον* eodem sensu legitur Phoen. 319. Vertit Elmsl.: *si tamen ea fortuna eveniat.*

1055. *προφέρων*, quasi porro ferens, auferens, quomodo dicitur *προβαίνειν*. Vid. Matth. gr. gr. §. 575. Rara vocis significatio.

1056. *λύει, λυσιτελεῖ.* Schol.

1057. *ἔτι*, praeterea.

1061. Elmsl. *πάλ. δὴ*, quod revera habent aliquot codd. Est sane altero usitatius, nec tamen ubique inculcandum.

1063. Herm., qui recte monet, aliter loqui non potuisse Graecum hominem. V. *πνεῦμά τ' ἠρ., δείκνυσι δ'*. P. et Elmsl.: *πν. τ' ἠρ. δείκνυσιν. δείκνυσιν* 3 Pariss., Havn., Lasc.

1066. Schol.: *καταχρηστικῶς νῦν τὴν ναῦν ἀπήνην ὠνόμασεν· ἀπήνη γὰρ κυρίως ἡ ἅμαξα. ὄχον δὲ λέγει τὸ ὄχημα. ὁ δὲ νοῦς, εἴτε διὰ νεὼς, εἴτε δι' ὀχήματος, εἴθ' ὁπωσοῦν φεῦγε.* Matth. In *λιποῦσ'* haeret Jortinus apud M. injuria. Est *omittens*, ut Iphig. T. 617. *ἀλλ' ὧν γε δυνατὸν, οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν,* i. e. *παραλείψω.*" Herm. apud Elmsl.: „Neque intelligi potest, quomodo is ei (participio) sensus inesse possit, quem dicit Scholiastes, nisi quis *λιποῦσα* velit *negligens* vertere, quod inauditum est. Nobis, si vitio caret locus, hyperbolice loqui videtur nuncius: *fuge, nec navi ulla, nec curru relicto*, quo ne quis persequi te possit." Fortasse scribendum est *μήτ' ἂν ναΐαν λ.*, neque relictura currum navalem, etc. De hac metaphora vid. Muret. V. L. 1, 11., ut monet Beck.

1074. *ᾐκισμένη* C Rom., 3 Florr., Havn., Ald. et vett. edd., M, Br.,

χαίρεις κλύουσα, κοὐ φοβεῖ τὰ τοιάδε;
ΜΗ. ἔχω τι κἀγὼ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δ', ὅπως ὤλοντο· δὶς τόσον γὰρ ἂν
τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.
ΑΓ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονὴ
σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικοὺς δόμους,
ἥσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
δμῶες· δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος,
σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.
κυνεῖ δ' ὁ μέν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς ἡδονῆς ὕπο
στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἑσπόμην.
δέσποινα δ', ἣν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,
πρὶν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
ἔπειτα μέντοι προὐκαλύψατ' ὄμματα,
λευκήν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηΐδα,
παίδων μυσαχθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς
ὀργάς τ' ἀφῄρει καὶ χόλον νεάνιδος,

P., Elmsl. Schol. Flor. 2.: ἠκισμένη, μαστιζομένη. Alii nec pauciores, nec deteriores, libri ἠκισμένην, quod magis concinnum haud immerito placuit Matthiaeo, qui nescire se fatetur, quam sit elegans χαίρεις κλύουσα ἠκισμένη. Schol.: ἀκούσασα τὸν βασιλικὸν οἶκον διεφθάρθαι ὑπὸ τῶν φαρμάκων.

1077. σπέρχου, ὀργίζου; nam id potius quam σπεῦδε, quae Scholiastae explicatio est, intelligendum esse monet Elmsl., laudans Herodot. 1, 32., 33., ubi σπερχθεὶς glossographus ταραχθεὶς, θυμωθεὶς, ἐσπέρχετο (τῷ Ἀρισταγόρῃ) Wesselingius interpretatur *suscensuit*. Adde Pindarum Nem. 1, 60. (σπερχθεῖσα θυμῷ) etc. Simili metaphora Nostri pro irascendo dicunt *ungehalten seyn*, quod proprie significat retineri non posse, sive festinare. φίλος, φίλος ὤν. Quanquam et pro φίλε accipi potest.

1081. καὶ — δόμους, et postquam transiit in cubicula feminarum. Monet doctissimus Boettiger. in prolusione *de Medea*, ante Alexandri M. aetatem in Graecorum aedibus omnia ad antiquiorem illam rationem referenda esse, qua andronitis anticam, gynaeconitis posticam aedium oblongarum partem occupaverit. Cf. 134. Idem 1087. dicitur στέγαι γυναικῶν.

1084. νεικ. ἐσπ. τὸ π., πεπαῦσθαι τῆς ἔχθρας. Schol.

1087. στ. γυν. τοὺς οἴκους, ἔνθα αἱ γυναῖκες διέτριβον, αἱ ταλασιουργοῦσαι, μεθ' ὧν ἦν καὶ Γλαύκη, ἐπισκοποῦσα τὴν ἐργασίαν. Schol.

1088. θαυμάζομεν, τιμῶμεν. Vidd. Valck. et interpp. ad Hippol. 105.

1093. Hesych. μυσάσσει, μιαίνει. μυσάττεται, δυσχεραίνει, etc.

1094. ὀργ. ἀφ., ἀντὶ τοῦ μὴ

λέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενὴς ἔσει φίλοις,
παύσει δὲ θυμοῦ, καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ', οὕσπερ ἂν πόσις σέθεν,
δέξει δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσει πατρὸς
φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χαριν;
ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ἤνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπίσχετο,
χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις,
λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
κἄπειτ', ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων, διέρχεται
στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδὶ,
δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμμασι σκοπουμένη.
τοὐνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα, λεχρία πάλιν

ὀργίζεσθαι τοῖς παισὶ παρῄνει αὐτῇ, μὴ βδελύττεσθαι τούτους. Schol.

1095. h. e., interprete Elmslejo, *οὐκ εὐμενὴς ἔσει φίλοις*; V.: *οὐ μὴ — χάριν.* quod interpunctionis vitium correxit Elmsl. Sic dici solet *οὐ μὴ*, vel *οὐ μηδὲν*, cum secunda persona futuri.

1097. *οὕσπερ ἂν*, o. *ἂν νομίζῃ.* Elmsl., qui monet, similiter dici Hipp. 659. *ἔστ' ἂν ἔκδημος χθονὸς Θησεὺς* pro *ἔστ' ἂν ᾖ ἔκδ. χθ. Θ.*, neque opus esse, ut scribatur cum Dawesio Misc. crit. p. 340. *ἔστ' ἂν ᾖ 'κδημος.*

1099. *ἀφεῖναι*, remittere, condonare.

1100. *οὐκ ἠν.*, *ἀντὶ τοῦ οὐκ ἠν. ἐν τοιαύτῃ καταστάσει μεῖναι, ἀλλὰ μετεβλήθη τῆς ἀγριότητος καὶ τοῦ θυμοῦ.* Schol.

1101. *ἤνεσε.* Cf. Alc. 12.

1103. Havn. a m. 1., Elmsl., qui est aoristus ab *ἀμπέχω*. Monet vir doctus, praeterquam h. l., pro aoristo ejus verbi *ἤμπισχον* legi apud Atticos poëtas. V. *ἠμπέσχετο.*

1104. *θεῖσα.* Cf. 750.

1108. Schol. *ἁβρὸν, ἔνδοξον.* Suid. *ἁβρὰ βαίνων, θρυπτόμενος, βλακευόμενος* etc. Cf. 791., Blomfield. ad Aeschyl. Pers. 1073., Elmslejo laudatus Aristophanes Vesp. 1163., quo loco *ἁβρὰ βαίνειν* a filio docetur senex Philocleo, denique Schneider. lex. gr. v. *ἁβρός.*

1110. *τένοντ' ἐς ὀρθόν.* Interpres: *cervicem ad erectam.* Hesych. *τένων, τὸ ἐν τῷ τραχήλῳ νεῦρον.* Glossae: *τένων*, *cervix.* vid. et Pollux lib. 2. sect. 134. etc. M. Minus recte *τένοντα* pedis tendinem interpretatur Elmsl., quasi *τέν. ἐς ὀ.* significare possit *a capite ad pedes usque*, verbo *ὀρθὸν* accepto pro *ἄκρον*, cujus usus exempla desiderat Matth. Imo pars inprimis conspicua corporis pro toto dicitur, et habitus recta cervice formam suam contemplandi est ornatu superbientis atque in eo sibi placentis, ut monet Matth.

χωρεῖ, τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει
θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καί τις γεραιὰ προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς, ἤ τινος θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρίν γ' ὁρᾷ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρὸν, ὀμμάτων δ' ἄπο
κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροΐ·
εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν. εὐθὺς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
ὥρμησεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
φράσουσα νύμφης συμφοράν· ἅπασα δὲ
στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
ἤδη δ' ἂν ἕλκων κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου
ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο·
ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος,
δεινὸν στενάξασ', ἡ τάλαιν', ἠγείρετο·
διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο.
χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος

1115. *μὴ χ. πεσεῖν*, ὥστε μὴ χ. π. Durius explicat Elmsl.: καὶ θρ. ἐμπ., μόλις φθ. (τὸ) μὴ χ. π. Cf. Matth. gr. gr. §. 553.

1116. *ἢ Π. ὀργάς.* τοὺς ἐξαίφνης καταπίπτοντας ᾤοντο τὸ παλαιὸν οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ Πανὸς μάλιστα καὶ Ἑκάτης καταπεπλῆχθαι τὸν νοῦν etc. Schol. Cf. Hipp. 128. τινὸς θ., *alicujuspiam deorum.* Herm.

1117. ἀνωλ. ἀντὶ τοῦ ηὔξατο, μετ' εὐχῆς ἐβόησε. — ηὔξατο σωθῆναι αὐτήν. (Cf. 1120.) *πρίν γ' ὁρᾷ*, ἀντὶ τοῦ ἕως ἐθεάσατο, καὶ τὰ ἑξῆς. Id. Πρὶν cum indicativo significat *donec tandem*, ut monet Elmsl. Quidam scripti et edd. vett. κατὰ στόμα, ex interpretatione, ut videtur viris doctis.

1118. Sic meliores libri, μὲν intellecto in praegressis. V. ὄμμ. τ'.

1120. Hesych.: ὀλολυγή· φωνὴ γυναικῶν, ἣν ποιοῦνται ἐν τοῖς ἱεροῖς εὐχόμεναι. Schol. *ἀντιμ.* ἀντίφθογγον, ἐναντίον τῇ εὐχῇ. οὐ γὰρ ταὐτὸν μολπὴ καὶ θρῆνος. Vetula, inquit Elmsl., eam jam mortuam credit, neque εὐχαῖς amplius locum esse.

1125. Schol. τὸ διάστημα λέγει τὸ γενόμενον αὐτῇ, ἐξ οὗ ἄναυδος ἦν, μέχρις οὗ ἐφθέγγετο. ὅσην γὰρ δύναται τροπὴν (Elmsl. ῥοπὴν) καιροῦ ἔχειν ταχὺς δρομεὺς ἀπὸ βαλβῖδος μέχρι καμπτοῦ (imo καμπτῆρος), τοσοῦτον καὶ αὐτὴ ἄναυδος ἦν. ἂν ἕλκων pro vulgato ἀνέλκων Schaefer. apud P. et Elmsl. Schol.: ἀνακουφίζων ἑαυτοῦ τὸν πόδα, τουτέστι μεγάλοις καὶ ταχέσι πηδήμασι χρώμενος etc. Equum hic intelligit. *ἐκπλέθρου* pro ἔκπλεθρον ponendum viderunt Reisk. aliique. Elmsl. monet, Atticam formam esse ἔκπλεθρος, ut ἔκπους, ἔκπηχυς, ἔκμηνος, alia; neque πλέθρον esse *jugerum*, sed sextam stadii partem, i. e. centum pedum spatium.

1127. ἀναύδου ὄμματος, sicut alibi dixit τυφλὸν πόδα, τυφλὴν χεῖρα. Monet Elmsl.

1129. *ἐπεστρ.*, ἐπέκειτο. Schol.

θαυμαστὸν ἵει νᾶμα παμφάγου πυρός·
πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.
φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σείουσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
ῥίψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε, πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε μᾶλλον, δὶς τοσόνδ' ἐλάμπετο.
πιτνεῖ δ' ἐς οὖδος, ξυμφορᾷ νικωμένη,
πλὴν τῷ τεκόντι, κάρτα δυσμαθὴς ἰδεῖν·
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις,
οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον, αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί·
σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥστε πεύκινον δάκρυ,
γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέῤῥεον,
δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ· τύχην γὰρ εἴχομεν διδάσκαλον.
πατὴρ δ' ὁ τλήμων, ξυμφορᾶς ἀγνωσίᾳ
ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῷ·
ᾤμωξε δ' εὐθὺς, καὶ περιπτύξας δέμας
κυνεῖ, προσαυδῶν τοιάδ'· Ὦ δύστηνε παῖ,
τίς σ' ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
τίθησιν; οἴ μοι, ξυνθάνοιμί σοι, τέκνον!
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρῄζων γεραιὸν ἐξαναστῆσαι δέμας,
προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξαναστῆσαι γόνυ,

1131. *νᾶμα, ῥῦσιν. παμφάγου, φθαρτικοῦ.* Id.

1138. Libri *τόσονδ', τόσον δ', τόσον τ', τόσως τ', τόσως,* et virgula distinguitur post *ἔσεισε.* Saepius in his erratum: vid. 433. *δίς τόσος* pro *διπλοῦς* Hec. 292. et alibi legitur, ut monet Elmsl.

1144. *πεύκ. δάκρυ. πίσσα.* Hesych.

1145. Idem: *γνάθμοι. γνάθοι, σιαγόνες.*

1147. *τύχην — διδ. ἀντὶ τοῦ ἡ δυστυχία τῆς Γλαύκης καὶ τὸ περὶ ταύτην πάθος ἐπαίδευεν ἡμᾶς καὶ ἀπέτρεπε.* Schol. Cf. index v. *τύχη.*

1153. *τύμβον, τυμβογέροντα,* ut monet Barn. Hesych.: *τυμβογέρων. ἐσχατόγηρως, καὶ παρηγμένος τῇ διανοίᾳ.* Heracl. 167.: *εἰ γέροντος οὕνεκα τύμβου* etc.

ἡ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέσβη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
ψυχήν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε καὶ γέρων πατὴρ,
πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου·
γνώσει γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφήν·
τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἡγοῦμαι σκιὰν,
οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι, καὶ μεριμνητὰς λόγων,
τούτους μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν·
θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ·
ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος εὐτυχέστερος
ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.
ΧΟ. ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.
ὦ τλῆμον, ὥς σου ξυμφορὰς οἰκτείρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἅιδου πύλας
οἴχει γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος!
ΜΗ. φίλαι, δέδοκται τοὔργον, ὡς τάχιστά, μοι,

1160. Schol., P., alii. V.: *ἀντελάζετ'*, quam formam non nisi in imperativo extare apud Atticos suspicatur Elmsl., P. autem minus probatam iis fuisse censet.

1162. Valck. Diatr. p. 57. Timaeus: *ἀπέσβη, τέθνηκεν*, ubi vid. Ruhnken. Libri *ἀπέστη*.

1165. *ποθεινὴ δακρύοισι*, *ποθ. σὺν δακρ.*, defleta cum lacrimis. Cf. Phoen. 1227. etc. Matth.: „Ut, quod animanti," inquit, „maxime accommodatum est, id ei gratum et acceptum est, ab eoque expetitur, sic ab hac similitudine etiam quod rei inanimae maxime appositum est et consentaneum, ut materia igni, id ei curae esse, ideoque ab ea appeti dicitur. Hel. 196. sq. *Ἰλίον κατασκαφὰν, πυρὶ μέλουσαν δαΐῳ.* Iph. T. 629. *κατολοφύρομαί σε, τὸν χερνίβων ῥανίσι μελόμενον αἱμακταῖς.* Vid. Elmsl. Mus. crit. 3. p. 364. Cf. Phoen. 1303. (1226. *βοᾷ βαρβάρῳ ἰακχὰν στενακτὰν, μελομέναν νεκροῖς, δάκρυσι θρηνήσω.*) Hinc, quod maxime accommodatum est ad lacrimas excitandas, hoc *δακρύοις μέλειν* et *ποθεινὸν* esse *δακρύοις* dici potuit." Probo haec in melicis, sed a simplicitate sermonum abhorrere censeo.

1166. Elmsl.: *de tuis quidem rebus parco dicere, consilium tibi dare supersedeo.* Matth. confert Orest. 530.

1172. Schol.: *εὐδαίμονα δὲ καλεῖ τὸν ἄχρι τέλους ἀπείρατον κακῶν.*

1177. *συμφορὰν* Ald. aliique, in his Elmsl.

1178. *πύλας.* Alii *δόμους*, eodem sensu. Cf. Alcest. 120. etc. Homerus *πύλας Ἀΐδαο περήσω.* Explicatoris esse videtur *δόμους*.

παῖδας κτανούσῃ, τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονὸς,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλλῃ φονεῦσαι δυσμενεστέρᾳ χερί.
ἀλλ' εἶ', ὁπλίζου, καρδία! τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κἀναγκαῖα μὴ οὐ πράσσειν κακά;
ἄγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμὴ, λάβε ξίφος,
λάβ'! ἕρπε πρὸς βαλβῖδα λυπηρὰν βίου,
καὶ μὴ κακισθῇς, μηδ' ἀναμνησθῇς τέκνων,
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κἄπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως
φίλοι γ' ἔφυσαν, δυστυχὴς δ' ἐγὼ γυνή.

ΧΟ. Ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαὴς — ant. d. στ.
ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδετ', ἴδετε τὰν — do.
οὐλομέναν γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς ἔβλαστεν,
θεῶν δ' αἷμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενὲς, κάτειργε! — do. h.
κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φονίαν, τάλαιναν, — as., an. et i. h.
Ἐρινννὺν ὑπ' ἀλαστόρων! — as., ant. et cr.
μάταν μόχθος ἔῤῥει τέκνων, — ἀντ.
μάταν ἄρα γένος φίλιον ἔτεκες, ὦ
κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων

1183. Quae post hunc versum leguntur, *πάντως σφ' ἀνάγκη — ἐξεφύσαμεν*, de iis dictum ad 1005.

1185. Elmsl. V.: *μὴ πρ. κ.* Saepe ad hunc scopulum allisos esse librarios, monet Herm. de Ellipsi et Pleonasmo p. 221.

1187. *βαλβὶς κυρίως ἡ τῶν δρομέων ἄφεσις.* Schol.

1188. *κακ., μαλακισθῇς.* Id.

1193. Exclamationem *ὦ γῆ καὶ ἥλιε* Demosthenem aliosque usurpare monet Elmsl.

1195. Scripti plures et Lasc., quod aeque aptum dochmiaco quam vulgatum *ὀλομέναν*, melicis vero etiam aptius est.

1197. *σᾶς*, Solis. *ἐπεὶ ἡ Μήδεια μὲν ἔκγονος Ἡλίου, οὗτοι δὲ ἐκ Μηδείας.* Schol.

1200. Minus usitate libri *τάλ. τ'. τάλαιναν*, pessimam. Cf. Orest. 163., Ruhnken. Epist. crit. p. 139.

1201. *ὑπ' ἀλ.*, *ὑπ. ἀλ. οὖσαν. πεμφθεῖσαν* supra scriptum in A Romano. Comparat Matth. Platonis (Politic. p. 291. D.) *τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν.* Cf. Matth. gr. gr. §. 592, β. Similiter Latini, velut Horat. Epist. 1, 2, 25.: *Sub domina meretrice fuisset turpis et excors.*

1204. *Συμπλ.* vid. 2.

πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν!
* δειλαία, τί σοι φρενῶν
* βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
* καὶ δυσμενὴς φόνος ἀμείβεται;
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιάσματ᾽,
ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόνταις ξυνῳδὰ θεόθεν
πιτνοῦντ᾽ ἐπὶ δόμοις ἄχη.
Π. Α. οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας; i. tr.
Π. Β. οὐκ οἶδ᾽, ἀδελφὲ φίλτατ᾽· ὀλλύμεσθα γάρ.
ΧΟ. ἀκούεις βοάν, ἀκούεις, τέκνων; do.
ἰὼ τλᾶμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι!
παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον
δοκεῖ μοι τέκνοις. dochm.
Π. ναί, πρὸς θεῶν, ἀρήξατ᾽! ἐν δέοντι γάρ· i. tr.
ὡς ἐγγὺς ἤδη γ᾽ ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

1206. Scribendum puto: *δειλαία, τί σοι φρενῶν δυσμενὴς προσπιτνῶν χόλος χόλον ἀμείβεται;* Alii aliter distribuunt versus, vocabula etiam ipsi mutant, novaque addunt de suo, neque tamen id efficiunt, ut, qui horum loco leguntur in stropha, dochmiaci duo restituantur. Miratur chorus furorem Medeae, caedem caedi accumulantis. Cur, inquit, occupans mentem tuam infesta ira irae succedit? Patuit hic locus explicatorum commentis: itaque et verbo *χόλος* adscripsere *φόνος*, et *βαρὺς* τῷ *δυσμενής*: mox etiam *καὶ* additum, ut fieri solet in hoc genere, omissumque est simile *χόλον* et in locum verbi *προσπιτνῶν* suffectum *προσπιτνεῖ*, apertiore, ut videbatur, sententia; denique, cum initio scripsissent *δυσμενὴς καὶ βαρύς*, post τὸ *βαρὺς* priore loco posuerunt, ut referretur ad *προσπιτνεῖ*. Nihil in hisce duri, aut insoliti, inventuros spero viros, qui istarum rerum usum habent: nam aut *χόλος*, aut *φόνος*, bis dicendum erat, si recte exposui locum, omnino autem aptius est *χόλος*. Hoc caput rei; de ceteris ne admonitione quidem indigent lectores; nisi forte id unum addendum est, *ubicunque in locis strophicis incorrupti sint versus ἀντίστοιχοι, sententiaeque integrae, si abhorrebit oppositus locus, sive metris insolitis, sive sententiis obscuris, ibi quaerendum esse vitium; et quotiescunque suspectorum modulus metricus incorruptorum excedet, cogitandum esse de vocum lectiorum explicationibus, quibus scatent scripta poëtarum.* Quae omnia quadrant in hunc locum.

1210. *ξυνῳδὰ* (*μιάσμασιν*) *ἄχη*, congrua piaculis mala, dignae illis miseriae. Hermanno ita haec videntur intelligenda esse: *χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ἐστὶν ὁμογενῆ μιάσματα ἐπὶ γαῖαν πιτνοῦντα, ἄχη θεόθεν ξυνῳδὰ ἐπὶ δόμοις αὐτοφόνταις: gravis est enim mortalibus cognatus sanguis humi profusus, dolor divinitus congruus expetens in parricidam domum.* „Ad *ξυν.*," inquit, „intelligendum *αὐτοῖς* ex *δόμοις*: non enim haec vox cum particula *ἐπὶ* construitur, sed ipsa *μιάσματα* dicuntur esse *ἄχη ἐπὶ δόμοις αὐτοφόνταις*, i. e. in dolorem vertere expetentem in parricidas."

1216. Similiter, monente Elmslejo, Rhes. 787. *ἐγὼ δ᾽ ἀμύνων θῆρας ἐξεγείρομαι πώλοισιν.*

ΧΟ. *τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σίδαρος,* do. h.
ἅτις, ὧν ἔτεκες, τέκνων gl.
ἄροτον αὐτόχειρι μοίρᾳ κτενεῖς. do.
μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις,
Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἡ Διὸς i. tr.
δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ·
πιτνεῖ δ' ἁ τάλαιν' ἐς ἅλμαν φόνῳ do.
τέκνων δυσσεβεῖ, dochm.
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα, i. tr.
δυοῖν τε παίδοιν ξυνθανοῦσ' ἀπόλλυται.
τί δή ποτ' οὖν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν; ὦ γυναικῶν as., 2 an.
λέχος πολύπονον, dochm.
ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά! as., an. et i.
ΙΑ. *Γυναῖκες, αἳ τῆσδ' ἐγγὺς ἕστατε στέγης,* i. tr.
ἆρ' ἐν δόμοισιν ἡ τὰ δείν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσδέ γ', ἢ μεθέστηκεν φυγῇ;
δεῖ γάρ νιν ἤτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἆραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.

1221. Libri et minus eleganter, et corrupto metro: *τέκνων, ὧν ἔτεκες.* Cf. Phoen. 165.

1222. *ἄροτον, σπόρον, γένεσιν.* Schol.

1225. Schol.: *κατὰ χόλον τῆς Ἥρας Ἀθάμας* (rex Boeotiorum, vel Thessalorum, etc.) *κατετόξευσε Λέαρχον, τὸν ἐξ Ἰνοῦς γενόμενον αὐτῷ παῖδα. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Ἰνὼ μανεῖσα ὑπὸ τῆς Ἥρας (ὠργίστο γὰρ αὐτῇ, ὅτι ἐτεθηλάκει τὸν Διόνυσον), τὸν ἕτερον ἑαυτῆς παῖδα ἐπισφάξασα Μελικέρτην, ἥλατο σὺν αὐτῷ εἰς τὴν θάλασσαν. Εὐριπίδης δὲ φησὶν, αὐτὴν αὐτόχειρα γενομένην Λεάρχου καὶ Μελικέρτου ὕστερον εἰς τὴν θάλασσαν ἀλέσθαι.*

1231. *Quid igitur unquam in posterum accidere potest terribile?* quasi post admissum Medeae scelus, cum filios suos interficeret, nihil futurum sit, quod terribile dicatur.

1233. Metrum, quo utitur etiam Plautus, velut Most. 123, 4. ed. nostrae, Poët. scen. Latin. vol. I. p. 2. pag. 72., haec leguntur:

Sumtu suo et labore nituntur, ut
Alii esse illorum similes sibi expetant;

et ista eadem pagina:

Atque illud saepe fit: tempestas venit,
Confringit tegulas, imbricesque; ibi —

1237. *νιν*, eam; *σφε*, illos, cognatos amicosque domus regiae, quod petendum ex verbis *τυράννων δώμασιν*, quae sequuntur, neque aut mutandum quidquam, aut de pleonasmo cogitandum est. Usitate dicitur *κρύπτειν τί τινα.*

1238. Simile *βαθεῖα αἰθὴρ* Eurip. fragm. incert. 132.

1239. *εἰ μὴ μέλλει διδόναι δίκην δώμασι τυράννων.* Vid. Matth. gr. gr. §. 498. p. 694.

πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς,
ἀθῷος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ' (οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὡς τέκνων, ἔχω)
κείνην μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς·
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
μητρῷον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.

ΧΟ. ὦ τλῆμον, οὐκ οἶσθ', οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
'Ιᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.

ΙΑ. τί δ' ἐστίν; ἦπου κἄμ' ἀποκτεῖναι θέλει;

ΧΟ. παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῴᾳ σέθεν.

ΙΑ. οἴ μοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.

ΧΟ. ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.

ΙΑ. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἢ ἔξωθεν δόμων;

ΧΟ. πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

ΙΑ. χαλᾶτε κλῇδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι!
ἐκλύεθ' ἁρμοὺς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακὸν,
τοὺς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι φόνῳ.

ΜΗ. τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκροὺς ἐρευνῶν, κἀμὲ τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'· εἰ δ' ἐμοῦ χρείαν ἔχεις,
λέγ', εἴ τι βούλει, χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ·

1241. *ἀθῷος*, pro *ἀθώϊος*, a *θωϊὴ* (Archiloch. Etymol. M. p. 26, 24.), non *ἄθωος*, sicut vulgo, scribendum monet Elmsl. Hesych.: *θωή.* (*θῳή.*) *ζημία, βλάβη. ὅθεν ὁ ἀζήμιος ἀθῶος* (*ἀθῷος*). *φεύξεσθαι*, *in exilium ire.*

1243. Elmsl. *ἔρξουσιν*, secundum Schol. Aristoph. Ach. 330. (*τὸ δὲ ερξας δασέως ἀναγινώσκομεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ. Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἕρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων* [Odyss. σ', 196.]) ,,Sic etiam," inquit, ,,*ἔρδειν*, quod diserte improbat Br. ad Soph. El. 83."

1244. Alii *ἐκσώσων*, frequentiore constructione verborum *ἰέναι, ἐλθεῖν, ἥκειν*, ad quam constructionem alteri substituendam proclives fuerint librarii, ut monet Matth. *Τῷ ἐκσῶσαι* etiam tot *ν* finalium concursum effugisse videtur Tragicus.

1245. *μοι παρέλκει.*

1246. Schol.: *ἀντὶ τοῦ δίκην ἀπαιτοῦντες ὑπὲρ οὗ εἰργάσατο φόνου ἡ τούτων μήτηρ.*

1250. Idem: *τὸ ἑξῆς· παῖδες σέθεν τεθν. μητρ. χ.*

1256. Havn. *διπλᾶ κακά.*

1257. Schaefer. apud P.: ,,Adverte constructionem variatam transitu a participio ad verbum finitum; quod passim fit in periodorum membris per *μὲν* et *δὲ* similesve copulativas junctis. V. not. ad Dionys. Hal. de C. V. p. 31. 5." Pro *φόνῳ* alii *δίκην.*

1258. Schol. ad 1261.: *ἐπὶ ὕψους γὰρ περιφαίνεται ἡ Μήδεια, ὀχουμένη δρακοντίνοις ἅρμασι, καὶ βαστάζουσα τοὺς παῖδας.*

τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
ΙΑ. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε, κἀμοὶ, παντί τ' ἀνθρώπων γένει,
ἥτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἄμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας,
καὶ ταῦτα δράσασ' ἥλιόν τε προσβλέπεις,
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
ὄλοι'! ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότ' οὐ φρονῶν,
ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἕλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν, ἥ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἤρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἥτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
ἔτλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίουν ἐγὼ
γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν ὀλέθριόν τ' ἐμοὶ,
λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' (οὐ γὰρ ἄν σε μυρίοις ὀνείδεσι
δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος·)
ἔῤῥ', αἰσχροποιὲ καὶ τέκνων μιαιφόνε!
ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
ὃς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,

1264. *μῖσος*, ita etiam Heracl. 52. et 941. legi monet Elmsl. (Cf. Iphig. T. 525.) *μέγιστον ἐχθίστη*. Vid. Matth. gr. gr. §. 461.

1265. Cf. 440.

1267. *κ. ἄπ. ἀπ.*, *ἄπαιδα ὄντα, διὰ τὸ εἶναι ἐμὲ ἄπαιδα.*

1274. *ἀλάστορ'*. Vid. index h. v.

1275. Schol.: *παρ. παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ τὸν βῶμον ἀνεῖλεν, ὡς * * Ἄψυρτον, ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν* (Argonaut. 4., 445. seqq.), *ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος.* Scribendum fortasse: — *βῶμον· ὡς ἀνεῖλεν Ἄψυρτον ἢ ἐπὶ* etc.

1279. *εὐνῆς — καὶ λέχους.* Notabilis pleonasmus. Cf. Porson. ad Hecub. 298. Schaefer.

1283. *τῆς Τυρσ. τῆς Σικελικῆς· Τυρσηνὸν γὰρ πέλαγος Σικελίας* etc. Schol. De Scylla vidd. Homer. Odyss. 12, 85. seqq., Virgil. Aen. 3, 424. seqq., alii.

1288. *δαίμονα, τύχην, συμφοράν.* Vid., quem laudat Elmsl., Valck. ad Hipp. 809. (765.)

1289. *οὔτε —, οὐ —.* Cf. Or. 41.

οὐ παῖδας, οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην,
ἕξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
ΜΗ. μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίστατο,
οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω·
σὺ δ' οὐκ ἔμελλες, τἄμ' ἀτιμάσας λέχη,
τερπνὸν διάξειν βίοτον, ἐγγελῶν ἐμοί,
οὔθ' ἡ τύραννος, οὔθ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους
Κρέων ἀνατὶ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
πρὸς ταῦτα καὶ λέαιναν, εἰ βούλει, κάλει,
καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾤκησεν πέδον·
τῆς σῆς γάρ, ὡς χρῆν, καρδίας ἀνθηψάμην.
ΙΑ. καὐτή γε λυπεῖ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.
ΜΗ. σάφ' ἴσθι· λύει δ' ἄλγος, ἢν σὺ μὴ 'γγελᾷς.
ΙΑ. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε!
ΜΗ. ὦ παῖδες, ὡς ὤλεσθε πατρῴᾳ νόσῳ!
ΙΑ. οὔτοι νυν ἡ 'μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.
ΜΗ. ἀλλ' ὕβρις, οἵ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.
ΙΑ. λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν;

1293. Ζεὺς ὅρκιος, vel ξένιος. Cf. 162. πατὴρ communis appellatio deorum.

1297. Valck. ad Phoen. 583.: „Prius illud," inquit, „in Scholiis vexatum, κακὰ μνηστεύματα προσθεὶς tantumdem valet ac κακὸν κῆδος συναψάμενος" etc.

1298. Hesych. ἀνατί. ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης. ἀνατὶ, non ἀνατεὶ, ut vulgo, Elmsl. secundum Blomfieldium ad Aeschyl. Prom. 216., ubi docet, adverbia cujuscunque formae a tertio casu nominum derivari, et plurima quidem, in ως, pro οις, exeuntia, a dativo pluralis numeri; nonnulla a singularis, quae in ει vel ι desinant, ut αὐτοβοεὶ, a βοὲ (h. e. βοή), gen. βοὲς, dat. βοεῖ: dativus vero nominum τῷ ος finitorum cum sic formatus fuerit antiquitus οἶκος, οἶκοι, στρατὸς, στρατοῖ, inde ducta adverbia eandem habuisse olim terminationem omnia, quam hodieque servent οἴκοι, πεδοῖ, ἁρμοῖ, ἐνδοῖ, post autem, ο neglecto, scribi coepisse per ι, ne cum nominativo plurali confunderentur, velut ἀμαχὶ, ἀστενακτὶ, ἀγελαστὶ, ἀναιμακτὶ, et alia sexcenta, ι finali modo correpta, modo producta. Plura videantur apud ipsum virum doctissimum.

1299. εἰ βούλει. Formula loquendi contemnentium. Similiter, monente Elmslejo, Heracl. 978. ὅστις ἂν θέλῃ, quod et aliae linguae imitantur.

1301. Reisk., Elmsl. V. χρῇ, neglecta temporum consecutione.

1303. λύει. Schol. λυσιτελεῖ δέ μοι τὸ ἄλγος, ἕως σὺ μὴ ἐγγελᾷς. Cf. Valck. ad Hipp. 441.

1305. νόσῳ. κακίᾳ, ἤτοι λαγνείᾳ καὶ ἀκρασίᾳ τοῦ πατρὸς ἀπώλεσθε. Schol.

1306. Elmsl. Havn.: οὔτοινυν. V.: οὐ τοίνυν. Malit Herm. οὔτοι νιν ἡ 'μὴ δ. γ' ἀπ.

1308. Rom. C. Flor. A. 2. 10. Ald. et vett. edd. Alii: σφέ γ' ἠξίωσας, quae videtur esse mutatio

ΜΗ. σμικρὸν γυναικὶ πῆμα τοῦτ' εἶναι δοκεῖς;
ΙΑ. ἥτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐστὶν κακά.
ΜΗ. οἵδ' οὐκέτ' εἰσί· τοῦτο γάρ σε δήξεται.
ΙΑ. οἵδ' εἰσὶν, οἶμαι, σῷ κάρα μιάστορες.
ΜΗ. ἴσασιν, ὅστις ἦρξε πημονῆς, θεοί.
ΙΑ. ἴσασι δῆτα σήν γ' ἀπόπτυστον φρένα.
ΜΗ. στυγεῖ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.
ΙΑ. καὶ μὴν ἐγὼ σήν· ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί.
ΜΗ. πῶς οὖν; τί δράσω; κάρτα γὰρ κἀγὼ θέλω.
ΙΑ. θάψαι νεκρούς μοι τούσδε καὶ κλαῦσαι πάρες.
ΜΗ. οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφᾶς τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,
φέρουσ' ἐς Ἥρας τέμενος ἀκραίας θεοῦ,
ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίσῃ,
τύμβους ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφου
σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,

non percipientis usum hunc particulae καὶ, de quo usu vidd. Elmsl. ad h. l. et P. ad Phoen. 1373. Quanquam haec ita construere licet, usurpato hyperbato: ἠξίωσας καὶ κτανεῖν σφε οὕνεκα λέχους; καὶ, etiam, sogar.

1312. Ineptum οἴμοι, quod libri habent; aptum οἶμαι, interjici solitum, etiam in rebus non incertis, de quo vidd. Elmsl. ad Heraclidas indice, Monk. ad Alcest. 363., Porson. Adversar. pagg. 301. sequ. ed. Lips. Haec vocabula etiam alibi inter se permutata sunt, velut apud Aristophanem Acharn. 590. Vid. ibi Elmsl. ad 927. Male Schol.: μεταξὺ εἰς ὑπόμνησιν ἐλθὼν τῶν τέκνων Ἰάσων ὠδύρατο, καὶ φησὶν ὤμοι. μιάστορες iidem, qui ἀλάστορες, de quibus Phoen. 1461. Eodem sensu Elmsl. Helenam appellari monet Ἑλλάδος μιάστορα Or. 1542. (*the evil Genius of Greece, Hellas' bösen Geist*), et μιάστορας homicidas El. 683. Adde Androm. 606., quem locum protulit Matth.

1313. πημονῆς, πήματος, δυστυχίας.

1315. βάξιν, *sermonem*. Significatio vocis non ita pervulgata.

1319. A Rom. a m. 1. B., Elmsl. V. ἐπεί σφας, contra praeceptum grammaticorum, qui monent, ὀρθοτονεῖσθαι pronomina σφῶν, σφίσι, σφᾶς, secus ac σφε et σφιν. Cf. Elmsl.

1320. Elmsl.: Falsum est, quod dicit grammaticus (Schol.), Ἀκραία δὲ εἴρηται παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. Locum sepulturae extra Corinthiorum fines situm fuisse, ostendunt proxima Medeae verba. Livius 32, 23.: *Promontorium est adversus Sicyonem Junonis, quam, vocant Acraeam, in altum excurrens; trajectus inde Corinthum septem millia ferme passuum.* Non tantum patebat Creontis regnum.

1323. Schol. ad 1320.: Ἥραια πένθιμος ἑορτὴ παρὰ Κορινθίοις. Cf. Pausan. Corinth. c. 24., Lactant. de Civit. dei lib. 1. c. 17., Koepke in Beschreib. des häusl. u. s. w. Zustandes der Griechen p. 710.

1325. De Erechtheo vide 787., de Pandione 623.

Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος.
σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανεῖ κακὸς κακῶς,
[Ἀργοῦς κάρα σὸν λειψάνῳ πεπληγμένος,]
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.
ΙΑ. ἀλλά σ' Ἐριννὺς ὀλέσειε τέκνων a. d.
φονία τε Δίκη. a.
ΜΗ. τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς, ἢ δαίμων, a. d.
τοῦ ψευδόρκου, καὶ ξειναπάτα;
ΙΑ. φεῦ, φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ!
ΜΗ. στεῖχε πρὸς οἴκους, καὶ θάπτ' ἄλοχον.
ΙΑ. στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
ΜΗ. οὔπω θρηνεῖς· μένε καὶ γῆρας.
ΙΑ. ὦ τέκνα φίλτατα! ΜΗ. μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
ΙΑ. κἄπειτ' ἔκτας; ΜΗ. σέ γε πημαίνουσ'.
ΙΑ. αἶ, αἶ, φιλίου χρῄζω στόματος
παίδων, ὁ τάλας, προσπτύξασθαι.
ΜΗ. νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει,
τότ' ἀπωσάμενος. ΙΑ. δός μοι, πρὸς θεῶν,
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων!
ΜΗ. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔῤῥιπται.
ΙΑ. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ', da. t.

1328. Schol.: ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ, κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. — Ἄλλως. οἱ μὲν (Staphyl. apud Natal. Com. l. 6. c. 8.) κατὰ Μηδείας χόλον (?) ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς καταδραθέντα τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον· ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι etc. Abhorret id commentum ab hoc loco, ubi moerore confectus periisse dicitur Jason, quem ad desperationem adductum manus sibi attulisse narrat Diodorus Sic. lib. 4. c. 56. Quare versum aliunde irrepsisse rati uncinis inclusimus.

1332. Duo Romani, recte, quia sequitur epexegesis τοῦ ψευδόρκου, τοῦ ξειναπάτα. V. σου.

1337. Postrema syllaba vocabuli γῆρας pro longa est propter interpunctionem et mutatam personam. Similiter El. 1333., Soph. Oed. Col. 139, 143, 170, 170, 173, 1757, Antig. 931., ut monet Elmsl. Cf. Seidler. de vers. dochm. p. 80, 1, 2., nos in ed. majore Senecae Tragici non uno loco.

1340. Lasc. Ald. et vett. edd., item P., Elmsl. Alii οἴ μοι, φιλ. Monet P., genitivum στόματος pendere a χρῄζω, ut constructio sit haec: χρ. φιλ. στόμ., ὥστε προσπτύξασθαι. Cujus constructionis duo exempla profert, unum Euripidis Hipp. 1313. (ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι), alterum Herodoti 5, 38 (ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίας τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι). Alioqui dicendum fuisset φίλιον στόμα προσπτύξασθαι, ut Phoen. 1573.

οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς a. d.
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ' ὁπόσον γ' οὖν πάρα, καὶ δύναμαι,
τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω,
μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι
τέκν' ἀποκτείνασ', ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρούς,
οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. a. par.
ΧΟ. πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ, a. d.
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί,
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα. a. par.

1349. Elmsl.; i. e. *ἀλλ' οὖν ὁπόσον γε.* Soph. Ant. 84. *ἀλλ' οὖν προμηνύσῃς γε τοῦτο μηδενὶ τοὖργον.*

1354. Bentlejus ad Phalarin p. 142., Heath., Elmsl., qui similiter scribit apud Aeschylum Pers. 911. (918.) *εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν* etc., quod legitur in Turnebiana, et omnino majorem in hoc genere concessam esse licentiam monet anapaestis quam iambicis senariis.

1357—60. Similis finis est Alcestidis, Andromachae, Baccharum et Helenae, ut animadvertit Elmsl. Adscriptum in Par. B. et D.: *πρὸς διάφορα ἀντίγραφα, Διονυσίου ὁλοσχερὶς, καί τινα τῶν Διδύμου.*

LIBRARY OF CONGRESS
0 003 047 947 6